Martin Österdahl
virtual-project.eu
SFÂRȘITUL
ANULUI NOU
CRIME SCENE PRESS
ÖSTERDAHL sfârşitul Anului Nou

Martin Österdahl

Sfârşitul Anului Nou

Titlul original: *Parmiddagen (2022)*

Traducere de Loredana Frățilă-Cristescu

— 2023 —

Coperta: CORNELIA MOȚĂIANU
Redactor: GEORGE ARION JR.
Corectură: RUXANDRA MANUELA ARION
Tehnoredactor: SIMONA PREDA
Bun de tipar: decembrie 2023
Tipărit în România

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ÖSTERDAHL, MARTIN
Sfârşitul Anului Nou / Martin Österdahl;
trad. de Loredana Frățilă-Cristescu,
Bucureşti: Crime Scene Press, 2023
ISBN 978-630-6542-29-1

I. Frățilă-Cristescu, Loredana (trad.)

821.113.6

Martin Österdahl este producător de televiziune şi a fost director de programe al SVT. Din 2020 este director executiv al Concursului Eurovision. Şi-a publicat prima carte în 2016.

Odată cu romanul de față, Österdahl s-a impus drept una dintre cele mai captivante voci noi ale subgenului *domestic noir.*

„Şase oameni au luat cina de Anul Nou în acest loc, după care se pare c-au sărit toți de pe scaune şi au plecat, de parcă ar fi fugit din calea unui dezastru iminent.

Una dintre uşile glisante care dau spre terasă e crăpată, lăsând să intre un curent rece şi aerul umed şi friguros. A nins toată noaptea şi continuă să ningă cu aceeaşi intensitate, ca şi cum vreo putere superioară ar vrea să întindă o pătură albă peste cele întâmplate în seara trecută, să ierte şi să uite. Urmele de pe terasă sunt în curs de acoperire. Cu fiecare secundă, povestea despre ce s-a petrecut acolo se şterge irevocabil.

Urmele se termină pe balustrada din jurul terasei. Sunt clar vizibile două perechi de urme de picioare una lângă alta. Poate că s-au ținut de mână când au sărit.”

Martin Österdahl
Sfârşitul Anului Nou

Prolog

Lillängen, Nacka, noaptea de Revelion

Priveliştea magnifică a lacului este estompată pe moment, înghiţită de întuneric, aflată de partea nepotrivită a reflectoarelor albe orbitoare. Tehnicienii criminalişti, îmbrăcaţi în combinezoane albe şi cu botoşei de plastic peste încălţări, stau pe vine lângă piscină, uitându-se în ea.

Zona piscinei se întinde de la casă până la marginea proprietăţii, unde o pantă abruptă coboară spre ţărmul Lacului Järla. A fost proiectată să se alinieze perfect cu suprafaţa lacului, creând iluzia că apa ei curge la infinit. Numai că acum nu curge nicio apă. Piscina a fost golită şi închisă peste iarnă.

Cadavrele de pe fund sunt dezbrăcate şi zac pe jumătate îmbrăţişate pe dalele tari de mozaic, ca nişte iubiţi care dorm liniştiţi. Cioburi de sticlă colorată sclipesc în balta cu apă roz care le înconjoară. Pielea li s-a învineţit. Contuzii le împestriţează trunchiurile. Burţile şi piepturile le-au fost spintecate. Membrele sunt moi, răsucite în poziţii de care corpul uman n-ar trebui să fie capabil.

Fulgi mari de zăpadă se cern din cerul negru al nopţii, ca nişte confetti ce anunţă sfârşitul spectacolului pe o scenă. Umezeala rece din aer se strecoară înspre oase prin mănuşi, geci de puf şi uniforme.

Cei doi poliţişti care au ajuns primii la locul faptei se uită scurt unul la altul. Aşa ceva n-au mai văzut.

În casa din spatele lor au fost instalate ferestre panoramice înalte pentru ca locatarii să profite de privelişte. Acoperişul şi jgheaburile sunt făcute din cupru sclipitor. Pereții sunt placați cu lemn de cedru netratat, ce pare nefinisat şi neîngrijit la prima vedere, dar este clar că, la fel ca toate celelalte din acest loc, trebuie să fi costat o groază de bani.

Înăuntru, podeaua holului este acoperită cu nişte dale superbe alb cu negru a căror căldură o simt prin ciorapi. Lipit de un perete se află un dulap verde metalic cu aspect exclusivist, pe uşile căruia sunt plăcuțe scrise de mână cu numele fiecărui membru al familiei.

Lisa, Mikael, Ebba.

După uşa pe care scrie Ebba, observă o pereche de pantofi sport joşi, cu față textilă, albi, mărimea 39.

Casa, relativ nouă, a adoptat acelaşi plan ca proprietățile din anii '50 care o înconjoară, cu bucătăria, dormitoarele şi sufrageria la etaj. Cei doi polițişti decid să pornească de sus. Aplice cu becuri cu intensitate variabilă răspândesc o lumină caldă şi o senzație de calm, numai că acest calm nu conferă seninătate, ba dimpotrivă. În baie, găsesc o cabină de sticlă cu un duş cu pălărie cu efect de ploaie, o cadă cu hidromasaj şi un lavoar dublu, amândouă din marmură albă. Patul dublu din dormitorul matrimonial este aranjat frumos, cu o cuvertură. La picioarele lui se află rulată o pătură. Mai este şi o baie mai mică, în care se intră din cameră. Diverse medicamente stau aliniate pe rafturile dulăpiorului din ea.

Un perete al camerei Ebbei este acoperit de fotografii. Ebba fetiță. Ebba cu prietenii. Ebba în grajd. Ebba cu un băiat arătos, cu păr închis la culoare, piercing în buza de jos şi rimel negru la ochi. Pe peretele opus sunt afişe vechi de film şi muzică. Deasupra lor, sub tavan, atârnă un banner pe care scrie în engleză:

Bride-to-be[1]

Pe birou se află un laptop. Restul spațiului de pe el este acoperit de un talmeş-balmeş de hârtii şi obiecte.

O canapea elegantă din piele crem şi fotolii din acelaşi set sunt aranjate în living în jurul unei măsuțe joase de cafea. Într-o parte înălțată a camerei de zi se află o masă de sufragerie de un negru-pian sclipitor. Pahare de vin, şampanie, coniac şi sticle goale, scaune care încă n-au fost împinse la loc.

— Ce naiba s-a întâmplat aici? întreabă unul dintre polițişti, un bărbat trecut de treizeci de ani.

Colega lui clatină din cap.

— Când am fost noi aici aseară, Lisa era clar supărată, dar aşa ceva? zice ea.

Se uită iar unul la altul, negăsindu-şi cuvintele. Au trecut să schimbe o vorbă cu stăpâna casei cu doar câteva ore în urmă. Acum e evident că ar fi trebuit să mai stea, să discute cu toată lumea.

Şase oameni au luat cina de Anul Nou în acest loc, după care se pare c-au sărit toți de pe scaune şi au plecat, de parcă ar fi fugit din calea unui dezastru iminent.

---

[1] Viitoare mireasă (engl.). (*n. trad.*)

Una dintre uşile glisante care dau spre terasă e crăpată, lăsând să intre un curent rece şi aerul umed şi friguros. A nins toată noaptea şi continuă să ningă cu aceeaşi intensitate, ca şi cum vreo putere superioară ar vrea să întindă o pătură albă peste cele întâmplate în seara trecută, să ierte şi să uite. Urmele de pe terasă sunt în curs de acoperire. Cu fiecare secundă, povestea despre ce s-a petrecut acolo se şterge irevocabil.

Urmele se termină pe balustrada din jurul terasei. Sunt clar vizibile două perechi de urme de picioare una lângă alta. Poate că s-au ţinut de mână când au sărit.

De sus de aici, scena este – dacă se poate – chiar mai macabră.

Trupurile goale, ca nişte manechine date la gunoi.

Două vieţi, curmate prea devreme.

Invitaţia

1.

Lillängen, Nacka, seara de dinaintea Ajunului Anului Nou

Ebba şi Marlon stau îmbrăţişaţi pe canapeaua din camera de recreere de jos, uitându-se cum pe ecranul

mare al televizorului se derulează genericul care nu se mai termină odată al miniserialului *It.* Ebba stă cu capul pe umărul lui Marlon. Băiatul are părul lung şi închis la culoare care-i cade pe umeri şi pe tricoul negru. Ea şi-a băgat mâna pe sub tricoul lui şi i se joacă cu părul de pe piept.

Nu ştie ce-i face să tremure şi să se înfioare mai tare trupul: Clubul Păguboşilor sau monstrul deghizat în clovn care se trezeşte periodic şi mutilează copii. Sau poate doar trupul lui Marlon. S-a uitat la televizor înconjurată de braţele lui, lipită de el. Când s-a terminat ultimul episod, l-a sărutat din nou.

El se strecurase în casă pe uşa din spate cu vreo câteva ore în urmă. Îi trimisese Ebba mesaj imediat ce mama ei se dusese la culcare. Ştiuse că are să vină cât de repede putea.

Marlon îi bagă mâna pe sub bluză şi-i mângâie sânul. Îl lasă, în ciuda riscului să coboare cineva brusc pe scări. Atingerea lui îi provoacă o căldură în tot corpul şi o face să-şi simtă inima gata să-i sară din piept. Mâinile lui sunt moi şi netede. Când gura lui e aproape de a ei, răsuflarea sa îi mângâie obrajii şi bărbia ca o adiere de vară. Orice formă de contact fizic o transportă într-un loc în care şi-a dorit mereu să meargă, doar că n-a ştiut-o.

Sunt împreună de două luni şi ea se întreabă dacă o să se simtă mereu aşa, dacă e posibil să simţi mai mult de atât.

Nu-şi poate închipui.

Când l-a văzut IRL[2] pentru prima dată, a fost de parcă s-ar fi cunoscut dintotdeauna. De parcă l-ar fi aşteptat, fără să-şi dea seama de acest lucru. Marlon a ştiut-o instantaneu, ca şi cum ar fi fost un vampir care-i auzea cele mai lăuntrice gânduri. A fost aproape jenant.

Oricum, în clipa asta n-ar mai conta dacă ar coborî mama sau tatăl ei. Nu simte nevoia să se ascundă, n-o deranjează să-şi recunoască deschis sentimentele în faţa lor.

Marlon nu e doar un baterist oarecare. Are note bune şi e probabil cel mai arătos om din tot Stockholmul. Mama ei e probabil îngrijorată din cauză că arată atât de bine. Îngrijorată că el e altfel şi are să-i frângă inima.

Numai că ea nu vede cât e de uimitor. Marlon nu i-ar face rău niciodată.

Mama ei spune că nu poţi să ai încredere în iubirile care încep Online. De parcă s-ar pricepe. Mai zice şi că, atunci când eşti tânăr, e uşor să-ţi înţelegi greşit sentimentele. Numai că vârsta nu e relevantă. Când ştii, ştii.

Mâine vin Marlon şi părinţii lui pentru cina de Anul Nou şi, după ce vor petrece seara împreună, ca trei cupluri adulte, au să priceapă. Au să accepte relaţia pentru că sunt nevoiţi, n-au de ales, nu se stinge.

Marlon îşi mută mâna mai jos, spre betelia pantalonilor ei de trening. Sărutul creşte în intensitate

---

[2] In real life (engl.) = în realitate. (*n. trad.*)

şi fiecare parte a corpului Ebbei pulsează. Cercelul din buza lui de jos e rece, o gâdilă la limbă şi o aţâţă.

Sunt ei doi împotriva lumii şi poate nu ar trebui să-i pese de ce cred părinţii ei despre relaţia lor. Doar nu provin din familii nobile italiene care se duşmănesc.

Când s-a trezit şi a văzut că Romeo se sinucisese, Julieta i-a luat pumnalul şi şi l-a împlântat în piept. Exact aşa stau lucrurile. Dragostea adevărată nu cunoaşte limite.

Închide ochii. Marlon răsuflă greu acum. Şi atunci, dintr-o dată, se întâmplă iar. I se întoarce frica. Trupul îi înţepeneşte. Ca şi cum ar fi o statuie. Exact ca de fiecare dată. Îl împinge uşurel ca să scape din îmbrăţişarea lui, deschide ochii şi-l priveşte.

— Adu-ţi aminte de înţelegerea noastră! zice ea.

El i se uită adânc în ochi cu un zâmbet încărcat de dorinţă.

S-ar putea pierde ore în şir în ochii lui migdalaţi. Culoarea adâncimilor lor infinite se schimbă permanent şi sunt încadraţi perfect de părul lui închis la culoare, pielea palidă, bărbia şi pometii lui frumoşi. Dacă-l priveşte suficient de mult, poate să-i distingă fiecare nuanţă a lor, fiecare emoţie care-i freamătă prin trup, numai şi numai pentru ea.

Îl sărută iar. Meniul DVD-ului apare luminos pe ecranul televizorului. E trecut de două noaptea şi Marlon va trebui să plece acasă în curând.

Dintr-odată, afară se aude o bufnitură puternică. Ebba tresare.

— Ce-a fost asta? întreabă.

— Nu ştiu, replică Marlon. Poate o uşă de maşină care a îngheţat şi s-a blocat?

Încă o bufnitură, şi mai puternică de această dată, şi un zgomot de ceva care se sparge.

Ebba sare în sus, dă fuga la fereastră şi priveşte afară.

— Marlon, trebuie să pleci. S-ar putea să se trezească părinţii mei şi să vină jos. Nu se poate să te găsească aici, nu acum. Ar strica ziua de mâine.

— OK, OK!

Băiatul se ridică, trăgându-se de curea şi tricou.

Ea râde văzând expresia ciudată de pe chipul lui.

El îşi ia geaca de piele şi bocancii negri, deschide uşa din spate. Îi aruncă un zâmbet strâmb, zâmbetul ei preferat, face cu ochiul şi zice:

— Ne vedem mâine, atunci.

Apoi îi trimite o bezea din cadrul uşii înainte să se întoarcă brusc şi să iasă.

Ebba se grăbeşte la fereastra care dă spre curtea din spate. Când îl vede acolo afară, ţopăind într-un picior, încercând să-şi pună celălalt bocanc, lasă să-i scape alt chicot de râs. Marlon are tricoul încă răsucit, geaca aruncată pe umăr şi se chinuie să-şi menţină echilibrul. Ei i se destinde faţa într-un zâmbet şi simte o căldură în tot trupul.

Vrea să dea înainte din telecomandă. Vrea să fie Ajunul Anului Nou. Vrea ca miezul nopţii să fie la doar câteva minute distanţă.

2.

Storängen, Nacka, Ajunul Anului Nou

Lisa Kjellvander stă pe o scară în grădina de la Maria Regina şi încearcă să agațe un şirag de luminițe de una dintre crengile cele mai de sus ale unui măr. Creanga e acoperită cu un strat subțire de gheață şi mănuşile îi afectează Lisei îndemânarea. Treaba durează mai mult decât plănuise. Aruncă o privire spre seră, sperând să termine înainte să iasă bărbatul dinăuntru.

După ce sunt aranjate luminițele, se uită prin grădina centrului de îngrijiri paliative. Vara, e înverzită şi plină de viață. Aleile de piatră sunt mărginite de lilieci şi rododendroni înfloriți, ascunzători perfecte pentru copii şi nepoți atunci când vin în vizită şi se joacă de-a v-ați ascunselea. E un loc frumos şi familiar, nu numai pentru că lucrează ea acolo de aproape douăzeci de ani, ci şi pentru că-i aduce aminte de casa din Lyckeby, comitatul Blekinge, în care copilărise. Când era mică, Ebbei îi plăcea la nebunie să vină aici. Şi mamei Lisei, Ann-Christin, i-ar fi plăcut la nebunie acest loc în care să se îngrijească de grădină ca şi cum ar fi fost a ei. I-ar fi plăcut să se trezească odată cu soarele, să-şi pună capotul ponosit şi saboții şi să iasă afară să taie bucheţele grele de flori de liliac ca să facă lichior. De-ar fi trăit un pic mai mult bunica ei, Ebba ar fi apucat să vină aici cu ea. Ar fi fost frumos.

Numai că vara pare departe acum. Sub cerul înnorat, grădina pare cufundată într-un somn adânc.

Soarele, aflat încă după nori, apune. În curând are să fie întuneric. Centrul de îngrijiri paliative este înfipt între vilele impunătoare de început de secol XX din Storängen, ca un palat flancat de casele burgheziei, ca o biserică în inima unui sat. Într-o zi însorită, casele din jur strălucesc în roşu, galben şi verde. Acum, în întunecarea cenuşie a apusului, culorile le sunt estompate. Se simte norocoasă să se afle în acest loc, la doar câțiva kilometri distanță de pulsul Södermalm şi de aleile cu piatră cubică ale Oraşului Vechi, într-o suburbie la fel de omogenă şi de prețioasă ca însuşi Ierusalimul.

N-a fost niciodată în Oraşul Sfânt, dar l-a auzit pe directorul centrului descriindu-l după ce-l vizitase cu membrii consiliului de administrație şi ai Surorilor de Notre Dame, ordinul întemeietor al Mariei Regina. N-o împărtăşi ea credința călugărițelor, dar centrul de îngrijiri paliative şi grădina lui i-au devenit locuri sfinte.

Cel care salvează o viață se cheamă erou.

Cel care salvează o sută de vieți se cheamă asistent medical.

Îşi aminteşte ce i-a spus directorul lor în prima întrevedere după ce s-a întors din lungul ei concediu medical. I se amintiseră valorile pe care se întemeiase centrul: familie, datorie, evlavie. Au trecut paisprezece ani de când s-a întors. I s-a dat a doua şansă. O şansă pentru care nu ar putea fi mai recunoscătoare. Bănuiala printre toți membrii consiliului e că Lisa o să preia îndatoririle când se retrage directorul, ceea ce ei i se pare greu de crezut.

Zona e departe de a fi agitată pe moment, dar calmul e înşelător. În curând o să vină unul după altul taxiurile de la Stockholm şi suburbiile din jurul lui. Cerul are să explodeze în culori strălucitoare şi aerul se va umple de urări de bine, predicţii şi angajamente. După care numărătoarea o va lua de la capăt şi tuturor li se vor acorda încă douăsprezece luni în care să-şi pună viaţa la punct.

Se trânteşte o uşă. Tom Abrahamsson, colegul cel drag al Lisei şi medicul de la Maria Regina, iese din seră şi ridică ochii la ea surprins.

— Ai curent acolo? strigă ea la el.

El dă din cap că da şi face un gest afirmativ cu degetele mari.

— Porneşte-l!

Tom se lasă pe vine lângă priza exterioară din peretele serei.

Luminiţele trezesc la viaţă curtea interioară întunecată. Sub un acoperământ de pânză pentru vele a fost pusă o masă lungă. Băncile de pe fiecare parte sunt acoperite cu blană de oaie. La capătul mesei au lăsat loc să scoată pacientul în scaunul cu rotile. Un prim fulg cade din cer şi se topeşte pe una dintre luminiţe.

— Începe să ningă, strigă Lisa. O să fie perfect!

Tom a venit lângă ea. Îşi dă capul pe spate şi studiază norii.

— Sper să reziste acoperământul.

Lisa se dă jos de pe scară lângă el.

— Mulţumesc pentru ajutor! zice Tom.

— Nu prea avem personal în plus, aşa că toată lumea trebuie să contribuie cu ceva, nu? răspunde Lisa. M-am simţit bine să mai ies un pic afară, să-mi mai limpezesc gândurile.

— Te simţi stresată?

— Îi cunoaştem pe părinţii prietenului în seara asta. Bănuiesc că mi-e greu să accept că Ebba a crescut.

— Doar întâmpinaţi Anul Nou împreună, nu plănuiţi nunta, nu-i aşa? La urma urmei, Ebba şi iubitul ei n-au decât şaptesprezece, optsprezece ani?

Lisa strânge din umeri.

— Bănuiesc că ai dreptate.

— Ce ştiţi despre ei, despre părinţi?

Ce ştiu ei despre *Marlon*? se întreabă Lisa. Nu prea multe, în afară de faptul că-i pasionat de muzică, se îmbracă mereu în negru şi are o undă de tristeţe în ochi, chiar şi când nu e dat cu rimel. Măcar e suficient de curajos cât să aibă propriul stil şi să meargă pe propriul drum, ceea ce e mai mult decât se poate spune despre majoritatea tinerilor din ziua de azi, care par disperaţi să se conformeze. Nu se poate tăgădui faptul că Marlon arată bine, chiar arată, iar lui şi Ebbei le stă bine împreună, cumva. Numai că nu i-a spus-o niciodată şi fetei.

— Nu ştim realmente nimic despre ei, răspunde ea.

— Şi Mikael ce zice?

Lisa pufneşte ironică, ridicând din umeri. Tom ştie cum e Mikael.

— Zice că speră că nu-s nişte nenorociţi de papagali din Partidul Verzilor.

Tom râde cu poftă.

— Ce-i în neregulă cu Partidul Verzilor?

— Faptul că nu-i împărtăşesc opiniile lui Mikael, presupun, cum că-s toți vegani şi lucrează la stat.

— Sunt vegani? Şi-atunci ce le serveşti?

— Nu, nu-s vegani şi nici n-au alergii, dar numai atât am reuşit să scot de la Ebba.

Încearcă să descifreze privirea iscoditoare pe care i-o aruncă bărbatul.

— Ne-am ieşit din minți, aşa-i?

— Oamenii complet străini sunt deseori oaspeți perfecți. Nu aşa se zice?

Tom zâmbeşte, ridicând din sprâncene, iar ridurile de la colțurile gurii şi de pe frunte i se întind. Lăsând ridurile la o parte, arată la fel ca întotdeauna. Părul lui castaniu e imaculat, îngrijit tuns, fără urmă de fire cărunte sau chelie. Linia mandibulară îi e încă puternică şi trupul zvelt, dovadă a unei cariere sportive încheiate prea devreme. Când se cunoscuseră, ei i se păruse că seamănă cu un doctor tânăr dintr-un serial TV american pentru care făcuse o pasiune. El dobândise stilul american care-i definea aspectul în timpul studiilor în SUA. Câteodată mai poartă tricoul iubit violet din facultate, cu sigla acesteia pe piept. E specializat în îngrijirea la sfârşitul vieții. De neînțeles cum de are cincizeci de ani acum.

— Cel din rezerva cinci ia masa aici afară? întreabă Lisa.

— Da, Albrektsson, omul cu supermarketurile. Un festin mare de Anul Nou ca pe vremea vikingilor, răspunde Tom. Şi-a invitat până şi dealerul de Porsche cu familia.

Lisa râde, închipuindu-şi cum va decurge seara. Maria Regina se ridică la înălțimea reputației sale. Aici toată lumea primeşte ce vrea la ultima masă. Râsul îi dă o senzație de bine, iar stresul care îi pulsează în ceafă se mai potoleşte un pic.

— Sper că n-ai pregătit un sacrificiu către vechii zei? Întreabă ea.

Tom zâmbeşte.

— Tu ce-ai pregătit?

— Ne facem cadouri de Anul Nou. Am depus ceva eforturi anul ăsta. Sper că lui Mikael o să-i placă al lui.

— De ce-s aşa de importante? La cadouri mă refer. N-aveți deja de toate?

Lisa e uşor surprinsă de întrebare, dar nu ştie cum să răspundă.

— Vreau să fie o seară plăcută. Că tot veni vorba, ar cam trebui să plec. Mai trebuie să aflu ceva înainte de asta?

— S-ar putea să avem un deces în rezerva trei, replică Tom. Tumoarea de pe vertebra patru a crescut. Durere episodică paroxistică. Alimentația pare să fi încetat. Nu mai durează mult.

— Asistentele care lucrează în seara asta sunt un pic cam neexperimentate, nu crezi? replică Lisa. Ar fi trebuit să planific concediile tuturor mai bine.

— Nu-ți face griji pentru asta acum! Am să mă duc eu să discut cu ele, dacă vrei.

Tom are darul de-ai asculta pe ceilalți şi a le insufla încredere. Puțină lume e imună la farmecul şi încrederea lui.

— Şi medicamentele pentru durere? Avem suficiente să ne ajungă să trecem sărbătoarea?

— Cred că avem atât metadonă, cât şi oxicodonă. Şi nişte Instanyl.

Trei stupefiante puternice, prescrise într-o varietate de forme.

— N-ar trebui să ştii asta? continuă Tom. Ai făcut inventarul, nu?

Când îşi dă seama că nu, se simte ca lovită în burtă.

Fir-ar!

Răsuceşte încheietura să se uite la ceas. A uitat complet de asta. Sistemul trebuie actualizat înainte de finalul lunii şi anului. În calitate de asistentă-şefa, e treaba ei să se asigure că s-a făcut.

În ce stare o fi casa lor în acest moment? Au făcut Mikael şi Ebba ordine şi s-au apucat de pregătiri pentru diseară? Nici măcar nu s-a hotărât cu ce să se îmbrace.

— N-ai vrea să-l faci tu în locul meu sau trebuie şi tu să te grăbeşti să pleci?

— Ajunul amatorilor. Ştii că eu nu sărbătoresc Anul Nou.

Lisa râde iar şi-şi aminteşte că i-a mai spus-o.

— Deci poţi?

— Nicio problemă, o asigură el. Dacă simţi nevoia să-şi dezmorţeşti picioarele în timpul cinei, eu o să fiu acasă, în faţa televizorului.

— Nu eşti un pic cam monoton?

— Monoton?! Purple şi cu mine avem planuri mari.

Purple, buldogul cu care-şi împarte Tom viaţa, aşteaptă deja probabil nerăbdător acasă, să stea culcat

în poala stăpânului şi să mănânce floricele date bine prin cheddar în faţa televizorului.

Câinele şi interesul pentru sporturi americane fac parte din personalitatea şi farmecul lui Tom. Bărbatului nu pare să-i pese că îmbătrâneşte, n-are să renunţe niciodată la tinereţea sa şi la lucrurile pe care le iubea când era copil. Frumos, dar totodată Lisa n-a reuşit niciodată să înţeleagă cum de locuieşte într-un apartament de două camere într-un bloc apărut în clădirea unei foste judecătorii, la câteva sute de metri de locul de muncă şi scrută distanţă de mers pe jos până la casa Lisei. Cum de a ales singurătatea.

— Mulţumesc, zice ea. Chiar îţi apreciez gestul.

— Aşa cum ai zis, toată lumea trebuie să contribuie. Du-te acasă, mă ocup eu!

Odată intrat Tom, Lisa se uită iar la ceas. Îşi dă seama că, inconştient, şi-a tot răsucit verigheta pe deget, un obicei prost de care nu reuşeşte să scape. Secundele se derulează spre zero. Cifrele negre de pe cadranul digital se schimbă cu o viteză ameţitoare, mereu înainte.

Două ore şi opt minute până când trebuie să le sosească oaspeţii.

3.

Ebba opreşte apa, ia prosopul de pe podeaua băii şi se şterge. Îşi studiază trupul gol în oglinda mare. S-a dat cu cremă de ras pentru zona intimă şi apoi cu loţiune hidratantă ca să nu rămână cu iritaţie de la lamă, conform instrucţiunilor de pe site-ul pe care-l

găsise. Îşi atinge pielea rasă. Se gândeşte la reacţia lui Marlon când o s-o vadă, când o să-şi mişte degetele pe-acolo.

Ce-o face acum? Trebuie că se pregăteşte pentru diseară. Poate că şi el e la duş şi se gândeşte la ea?

Îi atrage privirea telefonul de pe chiuvetă. Dă drumul prosopului, ia telefonul şi face o poză. Studiază rezultatul. Lumina neclară a lămpii de deasupra prin aburul de pe oglindă şi picăturile de apă pe pielea ei goală, părul ei ud şi lung dat pe spate. Un braţ care coboară între picioare, împingându-i sânii unul într-altul. O mână plasată strategic să-i ascundă V-ul. Buzele ţuguiate a sărut pentru drăguţul ei.

„Aşteptarea aproape a luat sfârşit."

Trimite poza.

Nu trebuie să aştepte mult un răspuns şi izbucneşte în râs când îl vede. O poză cu Marlon cu ochii mari, cocoţat pe o bombă cu ceas şi textul „OMG!!!"

Râsul îi mai atenuează din încordarea interioară. În curând are să se termine această perioadă care a părut nesfârşită, în care a umblat de colo până colo la întâmplare, aşteptând, tânjind.

Când îi propusese dineul, mama ei intrase în panică. Nu se simţea în largul ei să-i invite pe părinţii lui Marlon, oameni pe care nu-i cunoştea, şi încă în seara de Revelion dintre toate serile. Îi zisese că abia dacă-l cunoaşte pe Marlon, deşi se văzuseră de cel puţin şase ori.

Măcar de data aceea intervenise tatăl ei, fără să pună întrebări stânjenitoare. Poate că abia aştepta să afle dacă familia lui Marlon e suficient de bogată sau

cine mai ştie ce. Pe părinții lui Marlon, nu-i deranjase, pesemne, ideea, ei par mai relaxați în general.

Ebba şi Marlon nu le spuseseră părinților lor că o să se ducă la petrecerea din Storängen la miezul nopții. Asta urma să fie o surpriză, dar şi cea mai bună parte a planului, care presupunea să-i lase pe părinți împreună, ca să poată să stea şi să bea vin până ajungeau prieteni la cataramă. Nu asta fac oamenii la dineuri?

Mama o întrebase dacă vrea să discute despre chestia cu sexul, ceea ce fusese cel mai umilitor moment din viața ei de până atunci. Spusese că nu e nevoie, dar Lisa insistase, afirmând că ea discutase cu mama ei despre aşa ceva şi că fiecare mamă şi fiică trebuiau să poarte o asemenea conversație. Faptul că asta era valabil cu câteva sute de ani în urmă şi că de atunci se inventase internetul nu părea să conteze în vreun fel. Ebba acceptase, mai mult ca să poată spune mama ei ce se simțea obligată să spună: că sexul se întemeiază pe încredere şi reciprocitate. I-o repetase ca pe-o formulă sacră de atâtea ori încât n-are să fie niciodată în stare s-o uite. Sexul e cel mai personal, vulnerabil şi intim lucru. Ceva ce nu se poate petrece decât între două persoane care au cel mai mare respect unul față de altul. Altfel, poate fi periculos şi provoca răni groaznice. Cuvintele i se întipăriseră în creier ca arse cu fierul roşu.

Faptul că mama ei are probleme sexuale e orbitor de evident, chiar dacă părinții ei n-au recunoscut-o niciodată deschis. Nu-ți trebuiau cine ştie ce studii ca

să te prinzi. De fiecare dată când se uită cu toții la un film cu o scenă de dragoste, se încordează ca un arc.

Ebba urăşte gândul că s-ar putea să fi moştenit vreo problemă sexuală de la mama ei. Oare se poate transmite trauma de la mamă la copil?

A descoperit acest lucru când a început să exploreze împreună cu Marlon. Îl iubeşte, o ştie, aşa că de ce-i atât de speriată? De ce i se încordează tot trupul?

A căutat ajutor online, de la educație sexuală la horoscoape de dragoste în nopțile nesfârşite petrecute încercând să găsească un răspuns. Ştie de ce-i vine greu să se încreadă în oameni, să se deschidă complet în fața altei ființe umane, că există lucruri în istoria ei, îngropate adânc în subconştient. Trebuie să aibă de-a face cu chestia aia care s-a întâmplat acum o mie de ani.

Nu-i poate permite să-i stea în cale mâine.

Chestia i-a stat mereu în cale, a eclipsat totul.

Mama şi tata i-au zis de un milion de ori.

Ce s-a întâmplat nu a fost vina ei.

Marlon e perfect, dar până şi el are limitele lui, evident. Tipii se satură de tine dacă-i ții să aştepte prea mult.

Ea împlineşte optsprezece ani la anul. Mai sunt doar câteva ore. În această noapte, cea de Revelion, într-un loc deosebit, departe de părinții vigilenți, sub un cer plin de stele. Chiar după ce bate miezul nopții. Primele minute tremurate ale noului an.

Asta i-a promis lui.

Atunci are să se întâmple.

Nici pomeneală să se trezească ea în ziua de Anul Nou ultima virgină de pe planetă.

4.

Traseul ei obişnuit de la lucru trece pe lângă mica zonă rezidenţială Kranglan, adăpostită de pădurea de pe malul Lacului Järla. Zăpada e deja de cinci centimetri, iar poteca abruptă de pietriş e alunecoasă pentru pantofii ei cu motive perforate. Păşeşte pe micul pod pietonal care încinge talia de clepsidră a Lacului Järla, se opreşte la jumătate şi trage adânc aer în piept de câteva ori, privind peste apă. Într-o direcţie e capitala zbuciumată, cu pârtia de schi Hammarby luminată şi Avicii Arena dincolo de aceasta. În cealaltă, un club de schi nautic închis după ce i s-a terminat sezonul şi capătul lacului, unde acesta se transformă într-un pârâu care curge spre Saltsjö-Duvnäs, intrând apoi în subteran şi strecurându-se printre pietre şi lut ca să ducă prospeţime spre Saltsjön şi corpul de apă interior al Stockholmului.

Zona e oază naturală la poarta Rezervaţiei Naturale Nacka, la o distanţă plăcută de zgomotele traficului şi ale mall-ului suburbiei. O clădire mare de început de secol XX din cărămidă se profilează ameninţător deasupra copacilor. A fost transformată în apartamente pentru familii tinere. La începutul secolului trecut găzduise în frig şi condiţii mizerabile sumedenie de femei ca să poată fi tratate de ceea ce doctorii numeau pe atunci isterie.

Tom are dreptate că părinților le e întotdeauna greu atunci când își dau seama că, dintr-odată, le-au crescut copiii. Mai știe însă și istoria unică a Lisei și Ebbei. Știe că pentru Lisa e mai greu decât pentru alte mame.

Ebba nu-și amintește cum a fost când era Lisa bolnavă, însă tot se mai simte vinovată, deși s-a întâmplat cu mult timp în urmă.

Astă-seară vrea să fie o mamă obișnuită, fericită, care știe cum să dea o petrecere reușită de Revelion și să facă o impresie frumoasă asupra părinților prietenului fiicei sale. Toată lumea știe că-și iubește fata mai mult decât orice pe lume. Acum, trebuie să dovedească faptul că e capabilă de sprijin când Ebba devine adultă. Că dragostea ei e suficient de puternică să-i ofere libertatea. Are să fie alături de ea în toate lucrurile minunate pe care o să le trăiască, precum și în momentele în care i se frânge inima tânără.

Pentru că știe cum e când ți se frânge inima tânără.

Oare de aceea își dau cadouri de Anul Nou?

Tom doar pusese o întrebare prostuță și nonșalantă.

Se uită iar la ceas și-și dă seama că familia lui Marlon are să ajungă în mai puțin de două ore. Urcă panta spre casă. Luptește pasul când aceasta devine abruptă, împingându-se în picioare să treacă de ultima porțiune. Atunci, încălțările ei își pierd aderența pe zăpada proaspătă, iar ea alunecă și cade, dar reușește să se sprijine într-o mână. O străfulgeră durerea la încheietură. Se uită la mână, întorcând-o cu blândețe într-o parte și-ntr-alta. Durerea radiază până la subraț. Nu-i rupt niciun os, dar categoric e o entorsă.

Fir-ar!

Cum o să fie ea gazdă la o cină acum c-a rămas într-o mână?

Când ajunge în dreptul casei, încheietura îi zvâcneşte. Deschide uşa de la intrare, intră şi-şi simte buzunarul vibrând. Sună Tom.

Şovăie preţ de o clipă. S-a dus oare pacientul din rezerva trei? Nu se poate să sune din această cauză. Au proceduri pentru asemenea cazuri. Poate că doar a uitat să facă inventarul.

Apasă pe butonul verde de pe ecran.

— Lisa, avem o mare problemă!

E vocea lui Tom, dar cum n-a mai auzit-o niciodată.

— Ce s-a întâmplat?

— Am fost prădaţi.

5.

Stupefiantele sunt ţinute într-un dulăpior încuiat, conform celor mai stricte reguli cu privire la substanţele supuse unui control strict. Lisa nu reuşeşte să înţeleagă cum de a putut să-l spargă un hoţ fără să observe cineva.

Aşa cum promisese, Tom se dusese în magazie să facă inventarul. Când deschisese dulăpiorul, îşi dăduse imediat seama că e ceva în neregulă. Raftul unde ţineau în mod normal cele mai puternice stupefiante era gol. Ajunsese la concluzia că trebuie să se fi întâmplat ceva de neimaginat, că un hoţ trebuie să fi furat cele mai puternice medicamente pe care le avea centrul de îngrijiri paliative. Contactase imediat poliţia,

după care începuse să sune la alte centre din apropiere ca să găsească medicamente de urgență să-i treacă pe pacienți de următoarele douăzeci şi patru de ore.

Lisa e încă în hol, cu paltonul pe ea. Simte cum o ia cu rău. Ce i-a spus Tom e înspăimântător. Fentanilul a devenit popular printre dependenți, numai că nici drogații, nici dealerii lor nu ştiu cu ce au de-a face. Fentanilul pe care Lisa şi colegii ei îl folosesc e de cincizeci de ori mai puternic decât heroina. Trebuie administrat cu maximă precauție, de personal medical pregătit şi numai oamenilor care au reală nevoie de el, cărora nu li se pot administra alte medicamente împotriva durerii.

Numai că lor, hoților şi dealerilor, probabil că nu le pasă.

A văzut un documentar la TV despre cum consumul de fentanil a zombificat oraşe întregi în Rusia şi Balcani, unde tinerii o duc de la o doză la alta fără să ştie dacă au să se mai trezească a doua zi. Oare chiar a ajuns acest tip de abuz de substanțe aici? În Suedia, în Nacka, în Storängen?

Speră să nu fie nevoită niciodată să cunoască pe vreunul dintre cei care scot bani din suferința altora, fiindcă nu ştie ce-ar face în caz că da.

I s-au răcit măruntaiele. Încearcă să-şi spună că e irațională. Că nu e ea de vină pentru ce s-a întâmplat.

Resimte situația ca pe o agresiune.

Exact ca atunci când a fost o victimă, nu ştie dacă are să înțeleagă vreodată cum sau de ce s-a întâmplat aşa ceva. Singurul lucru pe care-l ştie este cine sunt victimele acestei crime, căci nu sunt greu de identificat.

Centrul Maria Regina a fost fondat ca să le acorde îngrijiri celor mai bolnavi, celor care-şi trăiesc ultimele zile pe Pământ în dureri de nedescris. Acum, siguranța şi confortul lor au fost subminate, la fel şi cele ale celor dragi lor şi ale personalului. Dacă Tom nu reuşeşte să găsească medicamente în altă parte, în rândul personalului se va răspândi panica şi bolnavii îşi vor petrece ultimul Ajun de Anul Nou în agonie.

Se gândeşte la proprietarul de supermarketuri Albrektsson, care urmează să se aşeze la masă cu familia şi prietenii în grădină. Speră ca Tom să găsească măcar nişte morfină, să mai înmoaie un pic durerea.

Nu mai există nimic sfânt?

Gândul îi întunecă pentru o clipă lumea.

Vocea lui Tom sunase atât de ciudat la telefon, că de-abia i-o recunoscuse. Calmul lui obişnuit dispăruse. Poate că şocul îi declanşase o frică pe care ea n-o recunoştea, poate un soi de reacție de autoapărare?

Cu siguranță nu-i nevoie să creadă c-a făcut Tom ceva rău, nu?

Se dusese în magazie şi deschisese dulăpiorul de medicamente cu permisul şi codul lui. Singur, fără nimeni primprejur.

Se putea să fi profitat de ocazia pe care i-o oferise ea atât de neaşteptat? Văzuse o şansă să facă un ban rapid? Numai că, în calitate de doctor, câştigă un salariu acceptabil şi nu are cheltuieli cu casa sau familia. Nici măcar nu bea.

O, Doamne, de ce-i trec gândurile astea prin minte? Îl cunoaşte pe Tom de douăzeci de ani şi în tot acest timp au fost colegi apropiați, prieteni şi chiar mai mult.

Dar cum de n-a observat nimeni?

Ar fi trebuit să facă ea însăşi inventarul. Poate că Tom întreba de ce n-o făcuse, când, în mod normal, nu uită niciodată. Se poate ca din acest motiv să-i fi sunat glasul atât de ciudat, fiindcă se temea prea tare s-o întrebe ceva?

O înjunghie o durere în piept când îşi dă seama.

Permisul ei.

Nu l-a folosit toată ziua.

Îngrijorarea îi şerpuieşte prin trup ca un țipar. Pare să i se închidă o menghină în jurul gâtului deja încordat. Arde pe sub palton, a pornit iar ticăitul acela înăuntrul ei, ştie că e pulsul accelerat. Simte o amețeală, o amețeală care creşte.

N-a mai avut de multă vreme acel sentiment care a ținut-o la pat câțiva ani de zile. Un sentiment atotcuprinzător de neîncredere, ca şi cum nu se poate încrede în nimic şi nimeni. De parcă niciun spațiu nu e sigur. De parcă pământul însuşi îi fuge de sub picioare.

Nu-şi poate lăsa anxietatea să triumfe asupra ei şi s-o tragă iar înapoi acolo. Trebuie să creadă în ea şi în colegi. Să se agațe de rutină. Să spargă nesiguranța în părțile componente, să ia lucrurile pe rând. Îşi aminteşte ce şi-a promis, ce i-a promis Ebbei despre această seară. Dacă nu se calmează în curând, are s-o strice.

Îşi bagă telefonul în buzunar şi întinde mâna după geantă. Scoate din ea un ruj, abonamentul de autobuz,

elastice de păr, pachete de gumă şi chitanțe, dar nu-şi poate găsi permisul de acces.

Trage adânc aer în piept şi o ia de la capăt. Încet, mai sistematic la început, dar la final nu se poate stăpâni. Îşi întoarce geanta cu fundul în sus şi o scutură cât de tare poate până când tot conținutul ei ajunge pe podeaua holului. Se lasă în genunchi, fixând cu privirea talmeş-balmeşul, trecându-şi degetele prin el.

Dar permisul ei nu-i acolo.

6.

— A avut loc o spargere la serviciu.

Mikael stă lângă blatul de bucătărie, preparând o carafă de cocteiluri şi dând din cap pe muzica de la radio. Când o vede, dă sonorul mai încet.

— Ce-ai zis?

— A avut loc o spargere. Trebuie să mă întorc să discut cu poliția.

— Dar ce s-a furat?

— Medicamente, replică Lisa. Stupefiante puternice şi periculoase.

Bărbatul vine lângă ea, îi ia mâinile într-ale lui.

— Au! Am căzut şi m-am lovit pe drumul de întoarcere. Trebuie să-mi bandajez încheietura.

— E grav?

— Nu, nu cred, doar o entorsă uşoară. Spargerea, pe de altă parte, e gravă.

O lacrimă dă să-i curgă de la colțul ochiului.

— Ai cheile de la maşină? întreabă ea.

— Nu, răspunde el tăios şi dă ochii peste cap ca şi cum întrebarea ar fi fost cea mai prostească pusă vreodată. Uită-te în dulăpiorul de chei!

Pare serios. Posibil şi supărat, sau cel puţin enervat.

— Alea trebuie să meargă la frigider, spune Lisa, arătând din cap spre felul întâi, care stă pregătit şi gata de servit pe insula din bucătărie.

Şase cocteiluri de creveţi, frumos decorate, în pahare de cristal de la Orrefors.

— Ai dreptate.

— Arată grozav, doar că...

— Fă ce trebuie să faci, Lisa!

Se întoarce cu spatele la ea şi începe să spele vasele.

E îmbrăcat cu o pereche de pantaloni strâmţi care i se mulează pe picioarele slabe şi un pulover negru subţire despre care Lisa crede în secret că-i un pic cam scurt pentru un bărbat de patruzeci şi şapte de ani, fiindcă-i descoperă burta de fiecare dată când se întinde după ceva. A fost la frizer recent şi s-a tuns în stilul pe care îl preferă în ultimii ani, de când a început să meargă cu bicicleta oriunde în loc să ia maşina. Tunsoarea scurtă îi dă un aspect mai dur, ceea ce lui pare să-i placă. Îi încadrează nasul subţire şi ascuţit şi linia mandibulei într-un fel de plan simetric superior. Îl face însă şi să arate sfrijit.

— Îmi pare rău, spune ea. Sunt un pic şocată.

— Ei bine, sper că o să fii mulţumită de alegerea mea de aperitiv, măcar, zice Mikael, în continuare cu spatele la ea. Vechea ta preferinţă, Southern Comfort Bitter Lemon. Ca în vremurile bune de altădată.

Vremurile bune de altădată.

Pe când erau studenți.

Aluzia nu trece nepricepută. Hai să lăsăm toate pentru o seară şi să ne distrăm. Aşa cum obişnuiam. Dă-mi-o înapoi pe femeia cu care m-am însurat! Asta vrea Mikael. În acea clipă, aşa ceva i se pare la fel de fezabil ca urcatul pe Everest.

— Poate nu trebuie să mă întorc la muncă, zice Lisa. Numai că mi-am lăsat geanta de sală în maşină aseară, iar permisul meu trebuie să fie în ea.

— Păi atunci caută naibii în maşină!

Se întoarce în hol, ia cheile din dulăpior şi se duce afară. Se îndreaptă grăbită spre carport. S-a înteţit vântul şi zăpada cade mai repede acum. Îşi strânge paltonul pe ea. Îi aşteaptă un viscol în toată regula.

Când ajunge la carport, încremeneşte cu un picior în aer. Pământul e acoperit de o pâlpâire sclipitoare, care nu vine însă de la cristale de gheaţă.

Unul dintre geamurile din spate a fost făcut ţăndări.

Se duce cu băgare de seamă la maşină. E expusă vremii şi frigului. Coboară privirea la bancheta din spate, studiind suprafaţa gri-închis pe care şi-a lăsat geanta de sală. Maşina n-a părut niciodată mai goală.

Simte c-o ia cu rău. Nu e vechea ei anxietate care iese iar la iveală. E ceva nou.

I s-a furat geanta.

Vrea să-l sune pe Tom, dar îşi aminteşte câtă supărare îi auzise în glas. Ce să-i spună?

I-au folosit hoţii cartela ca să dea spargerea? Nu e în stare nici măcar să se gândească la ce consecinţe ar putea avea acest lucru. Ar putea fi concediată. I-ar atrage poliţia atenţia managerului său cum că

neglijența ei a făcut spargerea posibilă? Sau s-ar putea să creadă că ea – nu, n-o să se ducă cu gândul până la aşa ceva.

7.

Ebba deschide uşa şi trage cu ochiul pe hol. Ce-au fost zgomotele alea ciudate pe care tocmai le-a auzit? Tata ridicase tonul şi mama intrase şi apoi ieşise din nou. Se ceartă iar?

Când Lisa urcă, Ebba întreabă:

— Ce se petrece?

Mama răsuflă greu, arătând de parcă încearcă să se liniştească.

— S-a întâmplat ceva la serviciu.

Trece pe lângă ea spre bucătărie. Ebba o urmează.

Mikael, care şi-a suflecat mânecile şi taie lămâi în felii, ridică privirea când intră ele.

— Ți-ai găsit geanta? întreabă el.

Lisa clatină din cap. Arată de parcă a văzut o fantomă afară.

— Nu ştiu dacă ar trebui să primim oameni în seara asta.

— *Ce tot spui acolo*?! strigă Ebba. *Nu se poate să vorbeşti serios*! *Măcar pricepi cât e de jenantă situația*? *Pe bune, mă faci să par idioată*!

— Bun, mai potoliți-vă! intervine Mikael.

— Mă bucur să aflu că munca ta primează mereu, zice Ebba. E mai importantă decât orice părere ar avea altcineva din familia asta.

— Zău aşa, Ebba! Nu-i drept, spune tatăl ei.

— Am fost prădați. Trebuie să discut cu colegii şi posibil şi cu poliția, fiindcă s-au furat substanțe supuse unui control strict.

— Aşa, şi? De ce înseamnă asta că trebuie să anulăm petrecerea?

Mikael o pironeşte concentrat pe Lisa cu privirea, care închide ochii şi scoate bărbia în față a hotărâre. Ebba îi vede muşchii minusculi ai maxilarului ca nişte mici umflături pe obraji. Dacă încleştează fălcile mai tare, o să i se rupă dinții.

— Înțeleg că spargerea e o chestiune gravă, zice tatăl ei, dar e important să laşi poliția să-şi facă treaba. Sigur n-ai ce să mai faci *tu* acum, nu?

— Unu la mână, trebuie să găsim medicamente de înlocuire. Doi la mână, nu-mi găsesc permisul de acces.

— Permisul tău? întreabă Mikael. Vrei să zici că s-ar putea să fi fost folosit pentru furtul medicamentelor?

— Voiam să elimin ipoteza asta, dar ne-a spart cineva maşina azi-noapte şi mi-a furat geanta de sală, iar permisul meu era în ea.

— Ne-a spart cineva maşina? zice Mikael. Azi-noapte?

— Da, răspunde Lisa. Unul dintre geamurile din spate a fost făcut țăndări.

Ebba se întoarce cu gândul la noaptea precedentă, când stătea cu Marlon în camera de recreere. Zgomotul ciudat de afară. Ca al unui obiect care se sparge. S-ar putea să fie singura care l-a auzit. Nu vrea să zică nimic, fiindcă asta ar duce la o mulțime de întrebări despre motivul pentru care era trează, pentru care era Marlon acolo.

— Deci te duci? întreabă ea. La serviciu? Ar fi frumos să te întorci până când ne sosesc musafirii.

— N-ai să te întorci până atunci, spune Mikael. O să vină în curând.

— Doar nu te gândeşti să le spui lui Marlon şi părinţilor lui să stea acasă astă-seară, să-i suni în clipa asta să le retragi invitaţia, să le spui că vor trebui să stea acasă de Revelion?

— Trebuie măcar să-l sun pe Tom şi să-i spun că mi-a fost furat permisul, zice Lisa.

Tatăl Ebbei îşi întoarce privirea şi se uită afară pe fereastră. Se străduieşte să rămână calm, iar Ebba îşi dă seama că de dragul ei o face. Pe dinăuntru, spumegă. Numele lui Tom are mereu acest efect asupra lui. Colegul mamei. Cel mai bun prieten. Care mereu pare să le stea în cale cumva. Şi-a auzit părinţii certându-se din cauza lui odată, pe când erau singuri în bucătărie. Tonul era foarte diferit atunci. Încearcă să păstreze aparenţele pe lângă ea, dar ea aude chestii prin pereţi şi tavane.

— Trebuie să ne gândim bine la asta, spune Mikael. S-ar putea să fie o coincidenţă. Cele două întâmplări nu au neapărat legătură.

Lisa îşi lasă capul în palme.

— Atunci trebuie să sun la poliţie acum, replică ea. Oricum trebuie să anunţăm că ne-a spart cineva maşina.

— Ştii la ce-o să ducă asta, da? Ai spus că poliţia e deja pe drum spre Maria Regina. Dacă suni acum, o să vină imediat. Carportul nostru o să devină locul faptei. O să vrea să discute cu noi şi o să ne fie stricată seara.

Nu vom avea de ales şi vom fi nevoiți să-i rugăm pe Marlon şi pe părinții lui să nu vină.

— *Dar Marlon o să ajungă aici dintr-o clipă într-alta*! strigă Ebba. *Nu se poate să se uite poliția mâine la maşină*?

— Are dreptate, zice Mikael. Dacă stricăm totul, n-o să rezolvăm nimic.

— Şi atunci ce facem? întreabă Lisa desfăcând brațele.

— Dumnezeule, doar n-ai furat tu ceva! răspunde soțul ei.

— Sesizările către poliție se fac online zilele astea, nu-i aşa? intervine Ebba.

Se întoarce grăbită în dormitorul ei. Câteva clipe mai târziu, revine cu laptopul, se aşază la insula din bucătărie şi deschide site-ul poliției.

Mama ei se aşază greoi pe un scaun de bar lângă ea.

— Ebba, spune Lisa, nu e nevoie să rezolvi tu problema asta.

— Dar voi doi nu faceți altceva decât să vă certați. Şi nu o să anulăm seara asta.

— Lasă-mă să completez eu formularul! spune Mikael.

Ebba se dă la o parte ca să treacă tatăl ei la laptop. Îl urmăreşte cum introduce datele personale şi-i zboară degetele pe tastatură.

— Cât durează până află poliția şi colegii mei c-am făcut o sesizare Online? întreabă Lisa.

— Habar n-am, răspunde Mikael. Dar, dacă facem asta, putem spune c-am făcut ce trebuia. Dacă avem

noroc, şi poliţiştii plănuiau să petreacă de Revelion anul ăsta.

— Tot trebuie să anunţ la serviciu la un moment dat.

— Hai să facem mai întâi asta, după care poţi să-i dai SMS lui Tom să-i spui că ţi-a fost furată geanta, că ai făcut o sesizare online şi că o să vorbeşti cu el mâine.

Ebba scoate un oftat de uşurare.

— Poftim, gata! zice Mikael şi închide laptopul. Simplu. Te-ai gândit bine, Ebba.

Lisa dă într-un final din cap a acceptare blândă.

— Pur şi simplu nu-mi vine să cred. Cine mi-a urmărit mişcările, m-a spionat, a aşteptat momentul potrivit să dea lovitura, apoi mi-a furat geanta şi a intrat prin efracţie la Maria Regina? Oricine-o fi, trebuie să fi fost aici, la noi acasă, sigur ştie cine suntem şi unde lucrez eu.

Se întoarce brusc spre Ebba cu o întrebare în priviri. De ce-ar face-o? A auzit mama ei ceva azi-noapte la urma urmei? L-a văzut pe Marlon fugind pe pantă în toiul nopţii? El ştie unde lucrează mama ei. A comentat odată că e cool că lucrează cu moartea.

— Mamă? zice Ebba. Putem să ne întoarcem la pregătiri acum?

8.

În timp ce apa caldă curge peste ea la duş, Lisa îşi zice că soţul şi fiica ei au dreptate. Spargerea de la centrul de îngrijiri paliative e treaba poliţiei şi nu are de ce s-o lase să le strice seara. Încă o mai doare

încheietura şi se descurcă greu cu săpunul doar cu o mână când încearcă să se clăbucească. Amintindu-şi brusc de SMS-ul pe care trebuie să-l trimită, opreşte apa şi pune alarma ca să nu mai uite.

Intră cineva în dormitor când îşi pune lenjeria intimă. Ştie cine e, îşi dă seama după cum pune picioarele pe podea.

— Mamă, eşti sigură că tu şi tata sunteți dispuşi să faceți asta? Nu vreau să vă certați diseară.

Ebba stă în cadrul uşii ca un sac de cartofi. Tânăra mânioasă şi descurcăreață care a dat buzna în bucătărie etalându-şi laptopul acum un minut a dispărut şi i-a luat locul fetița ei sensibilă. Ochii îngrijorați ai fetei, de un albastru-cenuşiu transmis din generație în generație de femeile din familia Lisei, privesc în sus la ea printre gene. Are umerii lăsați, ca şi cum ar purta pe ei greutatea întregii lumi, dar părul blond îi e ridicat drept într-o coadă de cal legată cu un elastic roz. E îmbrăcată într-un trening portocaliu care i-a rămas mic de vreo câțiva ani, dar de care refuză să se despartă. Gâtul îi pare nefiresc de lung. Lisa a bătut-o la cap cu poziția corpului de când era mică. Au discutat despre exercițiu fizic şi forța trunchiului. Despre cum trebuie să-şi schimbe în curând poziția, altfel o să-i crească o cocoaşă înainte de treizeci de ani. Ea are în urechi căşti fără fir cu funcție de anulare a zgomotului, ca de obicei.

— O să fie o seară plăcută, iubito, zise Lisa.

Îşi îmbrățişează fiica. Ebba n-o îmbrățişează şi ea, ci doar îi pune o mână pe umăr. Atingerea pielii goale a

Lisei pare să o facă să se simtă stânjenită şi îmbrăţişarea nu durează mult, căci se retrage repede.

— Hai să nu ne mai gândim la spargere! Ai mai primit veşti de la Marlon? Sunt pe drum?

— Da, desigur.

— Bun, atunci trebuie să dau zor să mă pregătesc.

Ebba se întoarce să plece.

— Nu uita să te schimbi! zice Lisa, dar singurul răspuns pe care-l primeşte e zgomotul uşii de la dormitorul fiicei ei închizându-se.

Michael intră în încăpere, îi pune mâinile pe umeri. A trecut multă vreme de când n-a mai stat pe jumătate dezbrăcată în faţa lui.

— I-ai ţinut partea în bucătărie. A fost o decizie bună să nu anulăm seara asta, zice ea.

— Ne-ar fi omorât Ebba, replică el.

— De ce-i aşa?

— Mai ţii minte cum era când aveai şaptesprezece ani, nu?

— Nu, nu mai ţin. Mulţumesc pentru c-ai spălat vasele!

— Mai pot să fac ceva pentru tine?

Lisa scoate un oftat lung. Simte cum i se duce încordarea din umeri, dar în acelaşi timp remarcă faptul că acolo i s-a cuibărit o durere de cap în curs de apariţie ce nu pare genul care să se dea dusă.

Atunci îşi aminteşte. Singurul lucru pe care a promis să-l cumpere.

— Am să te las să mă ierţi pentru încă un lucru.

— Ce anume?

— Am uitat să cumpăr artificii.

— Ai uitat să cumperi artificii?!

Mikael clatină din cap fără să-şi ia ochii de la ea.

— Nu ştiu dacă pot să iert aşa ceva.

— Bănuiesc că va trebui să mă străduiesc cât pot să le produc eu, atunci, zice ea, îndrăznind să schițeze un zâmbet.

Colțurile gurii îi tremură. Strânge din dinți. Încercarea ei de a face o glumă a eşuat.

Mikael observă şi surâde liniştitor. În ciuda tuturor lucrurilor prin care au trecut în mulții lor ani împreună, are exact acelaşi zâmbet ca întâia oară când l-a văzut, stând la o trecere de pietoni în Uppsala, îmbrăcat cu jeanşi de un albastru-deschis şi cu un pepene în brațe. Îi întâlnise privirea când se uita prin parbrizul hârbului ei de Volvo, a cărui ultimă misiune în viață se dovedise a fi s-o ducă de la Lyckeby la acea trecere de pietoni. Refuzase să mai pornească după ce-l lăsase pe el să traverseze.

Mikael însă nu plecase de acolo în pas de plimbare pe străzile din Uppsala. Se prezentase drept Mikael Kjellvander, student la economie din Nacka, băgase pepenele în portbagaj şi îndrumase maşinile care făcuseră coadă în spatele ei ca să treacă în siguranță. Apoi o împinsese pe ea cu maşina ei la cel mai apropiat service. Îşi petrecuse noaptea la el. Numai că nu spusese acest amănunt şi tatălui său, Erland, şi nici mamei sale, Ann-Christin.

Mikael nu se află în cea mai bună formă din viața lui în acest moment. Ultimii ani n-au fost blânzi şi totuşi, iată-l, câteva zeci de ani mai târziu, îmbrăcat la fel de în pas cu moda ca atunci.

— Arăți bine, zise ea.

Pur şi simplu îi scapă vorbele, de parcă gândul ar fi vrut să se facă auzit.

El tresare, apoi îi aruncă o privire sceptică.

— Trebuie să mă schimb.

— Vreau să-ți dau ceva mai întâi, zice Mikael.

Îşi ia mâinile de pe umerii ei. Lisa îşi coboară ochii spre mijlocul lui, unde ține un cadou mic împachetat în hârtie neagră şi legat cu panglică aurie.

Vrea să spună „Nu acum!”, dar îşi muşcă limba să înghită cuvintele. Au început să-şi dea cadouri de Anul Nou când toată chestia cu Crăciunul li s-a părut depăşită, după ce lista de dorințe a Ebbei s-a transformat dintr-o foaie scrisă de mână pe care erau trecute zeci de jucării, păpuşi şi animale de pluş într-un SMS cu link către ultimul model de iPhone. Situația lor financiară se schimbase. Ani de zile fusese ca un *montagne russe*, cu suişuri amețitoare şi coborâşuri adânci. O vreme fuseseră nevoiți să renunțe la toate lucrurile cu care se obişnuiseră doar ca să poată ține casa. Mikael însă fusese întotdeauna generos, zisese mereu c-ar vrea să-i ofere lucruri pe care ea nu şi le-ar oferi. Adeseori erau obiecte frumoase pe care poate că nici nu şi le dorea, dar ştia că pentru Mikael înseamnă mult să i le dăruiască.

Pentru el era efectiv imposibil să cumperi ceva. Nu-şi dorea niciodată nimic. Anul acesta însă, Lisei îi venise în cele din urmă o idee bună. Un cadou practic, ceva bun pentru casă, un cadou pe care ştia că el l-ar aprecia. Nu numai pentru că necesitase, evident, o mulțime de timp şi efort, ci şi pentru că le lega trecutul

şi viitorul, lupta prelungită de a-şi construi casa mult visată în vârf de deal, aşa cum îşi dorise mereu Mikael. Muncise la surpriza pentru el luni de zile. Avea să i-o dezvăluie în acea seară, fix la miezul nopţii, aşa era planul.

Speră că darul are să-l bucure, deşi, sinceră să fie, speră să se întâmple mult mai mult; să dea cumva timpul înapoi şi să-l facă pe Mikael cel adevărat să iasă iar la iveală. E o prostie, îşi dă ea seama acum, să creadă că un lucru superficial, material, ar putea conta atât de mult încât să aibă un asemenea efect.

— Nu vrei să-l deschizi? întreabă el. Acum, înainte să ne sosească musafirii?

Un bip slab de la ceasul ei digital. Îi aminteşte de SMS. Opreşte alarma. Vrea să se îmbrace, să dea fuga jos şi să se asigure că e totul gata înainte să le vină musafirii. Însă nu-i poate refuza această clipă.

Trage de bucata de bandă adezivă care ţine hârtia, pe care o desface cu grijă. O cutiuţă de catifea roşie, cu cuvântul „Cartier” pe capac.

— *Mikael* şopteşte ea.

Ridică apoi capacul. Pe o perniţă neagră stă un lănţişor subţire de aur roz. Pe el, un pandantiv rotund ca un bănuţ, dintr-o singură piatră preţioasă, verde-măr. În centru, un diamant.

Se întoarce şi-i pune mâna pe obraz lui Mikael. E moale. El umblă rareori proaspăt ras zilele astea. De obicei, îi place să lase câţiva milimetri de barbă ca să nu pară prea scos din cutie, cum îi place lui să spună. Aproape că uitase cât de moale, neted şi cumva fragil îl simţea la atingere după ce se rădea bine.

— Mulțumesc! zice ea. E un lănțișor superb. Am să-l port în seara asta.

Își lasă mâna să-i cadă la loc. Mikael dă cu spatele spre hol, oprindu-se o clipă în cadrul ușii.

— Mă duc jos să pun ceva în cocteilul ăla de dinainte de cină. Coboară și tu când ești gata și o să-ți bandajăm încheietura aia!

Când rămâne iar singură, deschide un sertar și scoate din el o pereche de chiloți dintre cei mai sexy ai ei și ciorapi asortați și îi trage pe ea. Se răsucește când într-o parte, când într-alta în fața oglinzii, studiindu-și trupul pe jumătate dezbrăcat, apăsându-și ușor burta. Se pișcă de pielea din jurul cicatricii lungi și palide întinse de la un șold la altul.

Niciun sărut, își zice. Poate ar fi trebuit să-l sărute.

Alege rochia care îi place lui Mikael. Nu-i nimic în neregulă cu o rochie care i se mulează pe trup, cu anchior și imprimeu floral viu colorat. Îi ascunde defectele, îi face ținuta și trupul să arate binișor.

Simte lănțișorul rece în jurul gâtului. E surprinsă să constate că brusc arată superb. Lănțișorul a provocat o transformare. Se potrivește perfect cu rochia. Mikael s-a priceput întotdeauna să aleagă lucruri pentru ea.

Se întoarce în baie, se dă cu deodorant, se machiază ușor și-și prinde părul blond într-o coadă de cal strânsă. Totul în mai puțin de un minut. Trage de trei ori adânc aer în piept și e gata.

Fix atunci sună soneria.

Mai trage de trei ori adânc aer în piept.

Casa e cuprinsă de o linişte mormântală. Aruncă o privire la ceas. Şase şi cinci minute. Să fie deja familia lui Marlon? Sunt oare atât de punctuali?

Sau se poate să fie poliția?

Soneria sună din nou.

Din baia de mai încolo de pe hol o aude pe Ebba cântând prin zgomotul uscătorului de păr.

Coboară scările, amintindu-şi că n-a greşit cu nimic, în afară de faptul că a fost îndeajuns de nechibzuită încât să lase geanta de sală în maşină. În curând are să afle şi Tom.

Scoate telefonul când ajunge la uşă, începe să tasteze mesajul pe care voia să-l trimită, dar se opreşte şi pune telefonul deoparte. Dacă e Tom cu poliția, să trimită un SMS în acest moment ar putea părea suspect.

O ploaie de lovituri puternice în uşă. Bum, bum, bum!

Se uită la umbra de cealaltă parte a geamului jivrat de pe stânga uşii şi-şi aranjează rochia, după care pune mâna pe clanță.

9.

Umbra de cealaltă parte a uşii. E un bărbat, Lisa e sigură.

E aşa de linişte că-şi aude inima bătând. Unde-i Mikael?

Deschide uşa de la intrare, aşteptându-se la un polițist, dar pe trepte stă un tânăr cu un coş în brațe. Un coş plin de şampanie şi brânzeturi, învelit într-o

pânză cu pătrățele albe şi roşii ca şi cum ar fi venit direct de la o fermă din Franța. Chiar dacă s-au mai întâlnit de câteva ori, îi ia câteva clipe până să-şi dea seama că tânărul e Marlon, prietenul fiicei ei. Cercelul din buza de jos e la locul lui, dar astă-seară băiatul nu e dat cu rimel.

Arată la fel, şi totuşi nu tocmai. E îmbrăcat cu un palton strâns pe el şi pe dedesubt cu un blazer, o cămaşă cu nasturi la guler şi blugi frumoşi. Toate negre, dar considerabil mai elegante şi rafinate decât de obicei.

La un moment dat, când Ebba şi cu Marlon nu-şi puteau găsi o slujbă pe vară fiindcă el „are un soi de cazier", Lisa nu se putuse abține să nu pună întrebări indiscrete. Întrebase dacă Marlon e pe antidepresive, ceva comun printre tinerii din ziua de azi, auzise ea. Ebba i-o retezase că nu e treaba ei, că acelea sunt întrebări personale pe care nu are dreptul să le pună. Marlon nu greşise cu nimic, doar atât i se spusese.

Lisa îl văzuse mereu pe Marlon drept un băiat mare. Acum însă în fața ei stătea un tânăr. Un tânăr unic şi frumos.

— Bună, Marlon! Bine-ai venit! E pentru mine?

Marlon încuviințează din cap.

— N-ar fi trebuit să te deranjezi, dar mulțumesc mult! Părinții nu-s cu tine?

Ca la comandă, un bărbat şi o femeie ies la lumină.

— N-am ajuns prea devreme, sper, zice bărbatul. Am încercat să le spun că se obişnuieşte să le laşi gazdelor cincisprezece minute, numai că cineva era foarte nerăbdător.

— *Lisa*?!

Aude vocea unei femei cunoscute, dar nu vede şi chipul celei căreia îi aparţine, fiindcă ochii ei sunt aţintiţi spre bărbatul care stă acum lângă Marlon.

I se pune un nod în gât. Nu poate scoate o vorbă.

— *Lisa*?! întreabă iar femeia. *Dumnezeule, chiar tu eşti*?

Îşi face loc în faţa bărbatului. E îmbrăcată cu o salopetă alb-negru, încălţată cu pantofi negri lucioşi, cu toc, şi are un palton de culoarea vinului roşu. Părul ei blond-cenuşiu e prins la spate. Pare în formă. Încă mai are forme peste tot pe unde trebuie. Yoga a ajutat-o să rămână aşa. Singurul lucru care deosebeşte versiunea mai în vârstă de cea din tinereţe e faptul că acum e machiată. Pe vremea când erau ele prietene, nu se machia niciodată. Camilla, vechea ei prietenă, pe care n-a mai văzut-o de optsprezece ani, încă e de o frumuseţe rară.

— E de necrezut!

Camilla desface braţele.

— Trebuie să fie un semn, nu crezi? Şi apucăm să-ţi vedem şi noi casa într-un final, că mai înainte n-am ajuns!

Bărbatul îi pune o mână pe umăr, nu ca să-i arate afecţiune, ci ca s-o facă să tacă.

Ochii Lisei sunt atraşi de mâna lui, de venele care o străbat.

— Înţelegem dacă e stânjenitor, Lisa, zice el.

Numele ei pe buzele lui o face să se cutremure. E vocea lui de doctor. Atotcunoscătoare. Cea căreia nu i te împotriveşti, pe care nu o pui la îndoială.

Autoritatea lui rigidă a rămas intactă. Părul îi e un pic mai scurt, linia acestuia a urcat ceva mai sus şi e un pic cărunt pe la urechi. Are gâtul musculos şi slab, iar mărul lui Adam mare, la fel de proeminent ca întotdeauna. Are în continuare mai bine de 1,80 m înălțime.

Consultantul principal Sören Isaksson.

Nu l-a mai văzut din vara lui 2002. Data exactă i-a rămas ca arsă cu fierul roşu în memorie, de neşters, oricât s-ar strădui.

Marlon se foieşte, stânjenit, uitându-se când la părinții lui, când la Lisa, încercând să-şi dea seama ce se petrece.

— Înțeleg dacă eşti şocată, zice Sören. Am fost curioşi în privința familiei Ebbei de câteva săptămâni, dar e practic imposibil să scoți ceva de la individul ăsta.

— Kjellvander? întreabă Lisa.

Cuvântul răbufneşte din ea ca un foc de armă, prea repede, prea tare.

— Ebba Kjellvander din Nacka. N-ar fi trebuit să sune cumva cunoscut?

— Doar de Ebba ni s-a spus, răspunde Sören. Merge la Liceul din Sickla. Din ce-mi aduc aminte, tu şi cu Mikael vă gândeați la alt nume.

E adevărat. Nu aveau de gând să-i pună numele de Ebba. L-au schimbat în ultimul moment, după ce li s-au trimis mesaje care să le amintească şi chiar înainte să aleagă Fiscul un nume în locul lor.

Sören s-a priceput întotdeauna să pară credibil când vorbeşte. Mica maimuțăreală a Camillei, însă, cum că întâmplarea i-a adus iar împreună, că asta e un fel de

semn, că tot de-abia aşteptau să le vadă casa, e mai puțin convingătoare.

Mincinoasă mai mare nici c-ar putea fi pe lume.

— Aveați adresa noastră, nu-i aşa? întreabă Lisa. Altfel nu pricep cum să fi ştiut taxiul unde să meargă.

— Da, desigur, răspunde Sören.

E calm şi stăpân pe situație, ca de obicei.

— *Şi atunci n-ar fi trebuit să fiți în stare să vă dați seama*?

Închide ochii. Încearcă să-şi potolească respirația. Nu vrea să țipe, să înjure, să pară slabă, isterică, să se trădeze că nu e în regulă.

Răbufnirea ei trebuie să se fi auzit în fiecare ungher al casei. Dac-a auzit-o Ebba? Dacă stătea în capul scărilor ascultând? Şi unde-i Mikael?

De ce naiba e casa aşa de tăcută?

— Mikael mi-a spus acum multă vreme că vă construiți casa în Storängen, nu Lillängen, zice Sören. Nu mi-am dat seama că aceste două zone sunt atât de apropiate una de alta. Unde mai pui că sunt şi multe case aici.

— Dacă am fi ştiut că Ebba e fiica ta, n-am fi apărut aşa, spune Camilla.

Lisa nu se uită la ea, întorcându-se în schimb spre Marlon.

— Eu chiar nu ştiam că voi vă cunoaşteți, zice băiatul. Cred că nici Ebba nu ştie.

Dintre toți băieții din Stockholm, cum se face că Ebba s-a îndrăgostit taman de fiul lui Sören şi al Camillei? Speranțele lui Marlon pentru această seară au fost spulberate.

— Poate că ar fi bine să plecăm acasă, spune Sören.

Vorbeşte ca şi cum ar pune o întrebare, dar de fapt spusele lui sunt o afirmaţie, o clarificare finală a situaţiei, venită de la omul care ştie întotdeauna cel mai bine. Camilla nu pare la fel de sigură. Lisa poate ghici la ce se gândeşte ea, la ce mai are de spus despre cum i-a adus soarta iar împreună, că e momentul să se împace şi că există o explicaţie în inconştientul colectiv.

Camilla nu zice însă nimic despre cum lucrurile din trecut nu se mai pot repara şi despre ce fel de prietenie unică şi puternică au avut odată. Nimic despre cum sunt ele surori care trebuie să fie împreună.

Pur şi simplu stă acolo în tăcere, aşteptând. Poate că şi ea s-a schimbat.

— Pofteşte înăuntru, Sören! Şi Camilla şi Marlon, desigur.

Mikael stă la câţiva paşi în spatele ei, posomorât, fără urmă de zâmbet pe buze.

— Eşti sigur? întreabă Sören. Şi tu, Lisa?

Ea se cutremură iar. De fiecare dată când îi rosteşte el numele se cutremură.

Ultima oară când a cerut permisiunea să vorbească cu ea, l-a refuzat. A trebuit să meargă Mikael singur la întâlnire.

Pur şi simplu nu reuşeşte să priceapă. Sören şi Camilla au un copil împreună. Iar copilul e băiat, Marlon, prietenul Ebbei.

Există iar o legătură între ei. Cât o să dureze de data asta nu se poate şti, dar seara aceasta are să fie o încercare. Un ultim test. E evident care-i miza. Dacă le spune să plece acasă, dovedeşte că e încă în gaura

neagră de pe vremuri. Dacă-i pofteşte înăuntru, le poate arăta că a depăşit momentul respectiv.

Se uită la Marlon. Îşi aminteşte ce şi-a spus când stătea pe podul de peste Lacul Järla şi se uita la vechiul ospiciu din pădure.

Durerea ei n-are să stea în calea Ebbei. Ebba n-a greşit cu nimic. Marlon n-a greşit cu nimic. N-are ce face că e cine e.

— Vă rog, poftiți! zice ea. Mai am doar nevoie de câteva minute.

Se întoarce şi simte ochii lui Mikael în spate când urcă în fugă scările. Deschide uşa dormitorului şi o închide în urma ei, se lasă să alunece jos lipită de ea şi închide ochii. Îşi şterge lacrimile înainte să apuce să-i curgă pe obraji şi se uită la ceasul digital de la mână.

Primul fel ar trebui servit cam într-o oră. Restul mesei va dura nu mai mult de patru. După miezul nopții şi câteva pahare de şampanie va fi momentul să-şi ia la revedere. Aşa se desfăşoară de obicei Revelionul. Indiferent de ce se întâmplă în acel răstimp, nu durează decât de cinci sau şase ori câte şaizeci de minute şi gata. E un timp care are să treacă oricum, o parte minusculă şi gestionabilă din viața ei.

Vor mai fi ore, o zi după cea de azi, şi alta după ea.

Îşi pune o alarmă la ceas şi începe numărătoarea inversă. Cifrele, soldăței credincioşi de mercur, pornesc la drum imediat, mărşăluind spre obiectivul lor, reducând acea fereastră de timp secundă cu secundă.

Se ridică şi-şi aranjează rochia.

Când coboară iar scările, mai sunt cinci ore şi patruzeci şi două de minute până la miezul nopții.

10.

Stockholm, august, cu optsprezece ani înainte

Ochelarii de soare ascund cearcănele negre de sub ochii Lisei, numai că nu pot să ascundă şi cât de mică şi singură se simte. Deschide geanta să scoată tocul şi observă pe telefon un SMS de la Mikael.

Am găsit o ofertă uluitoare pentru o călătorie la Veneția în week-endul ăsta. Plecăm mâine dimineață devreme. Ți-am pregătit un bagaj. Moment potrivit la serviciu. Spune „Da!" Te iubesc!

Aproape că râde când îi scrie şi ea.

Sună minunat, dar trebuie să lucrez mâine. Mai ții minte că am început un serviciu nou??? Pe lângă asta, mai sunt şi la spital acum pentru întrevederea aia, ştii tu. Vorbim mai încolo. Eşti țăcănit. Te iubesc.

Două puncte, liniuță, paranteză, o feţişoară tristă, vine răspunsul lui.

Pune telefonul deoparte, se mai uită o dată în oglindă. Arată caraghios cu ochelarii ăştia extravaganți pe care i-a primit de la Mikael de ziua ei. Şi atunci de ce-i poartă?

Îi aruncă pe locul din dreapta, ridică parasolarul, studiază clădirea cenuşie şi amenințătoare din fața ei şi se dă jos din maşină.

Când intră pe coridorul unde urmează să se țină întâlnirea, îi cad ochii pe o femeie care stă pe vine pe podea, chiar lângă uşa de la sala de întâlnire. Lângă ea

se află o măsuță pe care de-abia e loc pentru o cafetieră mare, pahare de plastic şi un platou cu rulouri cu scorțişoară. Femeia pare cam de vârsta Lisei. Scotoceşte într-o geantă mare.

Se duce în linişte în spatele femeii, întinde mâna după un pahar şi-şi toarnă nişte cafea. Ia un rulou, se dă câțiva paşi înapoi, ia o gură din băutură. Cafeaua puternică îi aduce iar gustul oribil în gură, un amestec de untură de peşte, sucul de grepfrut pe care-l băuse la micul dejun şi somnifere.

Când coborâse în bucătărie în acea dimineață, Mikael era deja plecat la serviciu. Şi-ar fi dorit să discute cu el despre venirea în locul acela. Mai discutaseră subiectul, de multe ori, aşa că poate nu conta. El nu s-ar fi oferit în veci să vină.

Acum, când stă pe coridor în fața sălii de întâlnire, nu mai simte la fel de puternic nevoia să discute. De fapt, chiar i-ar face plăcere să nu deschidă nici măcar o dată gura pe timpul întâlnirii. Aruncă o privire peste umăr, în direcția din care a venit. Mai e timp să se răzgândească, să plece.

— Hei, ai venit la grupul de sprijin?

Femeia care scotocea prin geantă s-a ridicat în picioare acum şi o fixează cu privirea. E îmbrăcată cu o geacă de piele bej, la modă, cu fermoarul tras până la jumătate. Are părul castaniu-deschis şi lung. Bluza albă de sub geacă e descheiată, dând la iveală marginea unui sutien negru. Nu e machiată şi nici n-are nevoie, posedă o frumusețe naturală. Un aspect aproape băiețesc, fără nicio urmă din nesiguranța pe care o sesizează Lisa la ea însăşi.

— Da, sunt Lisa. E prima oară.

— Eu sunt Camilla. Bine-ai venit!

Lisa îi zâmbeşte şi ea şi imediat se simte mai bine. Noaptea trecută, când somnul refuza să vină, îşi imaginase prima ei întâlnire cu grupul. Cum o să arate celelalte, cum o să fie îmbrăcate, cum o să discute despre problemele lor. Nu-şi imaginase pe cineva precum Camilla. Se bucură că s-a înşelat.

— Pot să te întreb ceva? întreabă Camilla. Poate e o cerere un pic cam ciudată, dar te-ar deranja să mă suni pe telefon? Trebuie să fie pe-aici pe undeva, dar nu reuşesc să-l găsesc!

Arată spre geantă.

— Sigur, ce număr ai?

Lisa caută un loc în care să lase paharul şi ruloul.

— Poate ar fi mai simplu dacă mi-ai împrumuta telefonul ca s-o fac eu?

— Sigur, poftim, în buzunarul ăsta! Dacă eşti suficient de curajoasă să bagi mâna acolo.

Se întoarce către Camilla şi face semn din cap către buzunarul hainei.

Camilla zâmbeşte iar. E ridicol de frumoasă. Are un aer de independență boemă, ca şi cum nu s-ar fi jenat niciodată de cine este. Să vâre mâna în buzunarul cuiva complet străin nu pare s-o tulbure câtuşi de puțin.

Scoate telefonul şi se uită la el.

— Cred că trebuie să-l deblochezi, spune ea.

Lisa bagă ruloul în gură şi reuşeşte să găsească un colț de masă unde să lase paharul fără să-i cadă.

Când îi dă Camilla telefonul, realizează că a mai primit un SMS. I se strânge stomacul. Inima îi bate un pic mai repede când îşi dă seama că trebuie să-l fi văzut şi cealaltă.

Mi-e dor de tine. Ne vedem diseară? Tom

Înghite cu putere în sec, şterge notificarea şi deblochează ecranul. Încearcă să nu se gândească la SMS, să nu-i arate Camillei ce sentimente ies la suprafaţă din ea. Camilla nu ştie cine e ea şi nu ştie nimic despre Tom.

— Care e numărul tău?

Camilla i-l dă. După câteva secunde, ceva începe să bâzâie pe podea. Camilla scoate triumfătoare telefonul.

— Mulţumesc! Ştiam eu că nu se poate să-l fi pierdut.

— Pentru puţin, răspunde Lisa.

— Ei, ce zici? Vrei să intrăm acolo împreună şi să ne prefacem că ne cunoaştem de-o viaţă? întreabă Camilla.

— Da, te rog.

Când intră, femeia din centrul încăperii ridică ochii din hârtiile din poală.

— Bună, tu trebuie să fii nouă! spune ea cu ochii la Lisa. Mă cheamă Angelica Bengtsson. Sunt psihoterapeută şi conduc acest grup. Pe tine cum te cheamă?

În jurul Angelică! stau în cerc patru femei, iar între ele sunt multe scaune goale. Nu e niciun bărbat. Într-un fel, asta e bine. Unul dintre scenariile de coşmar pe care şi le imaginase fusese că are să fie singura care vine neînsoţită, că tot restul lumii o să fie cu perechea.

— Mă cheamă Lisa Kjellvander.

— Bine-ai venit, Lisa!

— Aici, îi şopteşte Camilla la ureche. Departe de bibliotecară. Crede-mă, am lucrat aici. De ea nu vrei să te apropii prea tare.

Arată din cap spre o femeie de douăzeci şi ceva de ani tunsă castron, îmbrăcată cu un cardigan tricotat şi care poartă ochelari cu lentile groase.

— *Şi tu* ai lucrat aici? face Lisa. Am fost asistentă la Oncologie, dar mi-am dat demisia iarna trecută.

— Serios? Atunci suntem colege vechi. Am lucrat la Fiziologie timp de trei ani după ce am absolvit şcoala de asistente, după care m-am gândit mai bine. La fel ca tine, bănuiesc.

Se aşază una lângă alta.

— Bine-aţi venit! După cum ştiu majoritatea dintre voi, astăzi vom primi vizita unuia dintre cei mai mari experţi în fertilitate ai ţării, consultantul principal Sören Isaksson, specializat în medicină reproductivă, care lucrează aici la spital. El o să ne vorbească despre opţiunile de tratament pe care le avem la dispoziţie. Însă, de vreme ce avem o nouă membră a grupului, poate c-ar trebui să încep prin a spune câteva cuvinte.

Brusc, Lisei i se face stomacul ghem. Speră ca Angelica să n-o pună să le spună celorlalte câte ceva despre ea şi despre motivul pentru care se află aici. Ea şi Mikael nu şi-au discutat problemele cu multe persoane.

— Să trăieşti cu lipsa involuntară de copiii e ceva mai frecvent decât se crede, continuă Angelica. Nu e nicio surpriză că simţim ruşine, mâhnire şi frustrare. O mulţime de femei trec printr-o lipsă de încredere. Unele

suferă de anxietate şi depresie. Faptul de a nu fi în stare să concepi când vrei, cum vrei, poate duce la un fel de criză în viaţa ta. Primul lucru pe care ni-l spunem una alteia e că nu suntem singure. Suntem multe. În acest grup ne sprijinim una pe alta ascultând şi împărtăşindu-ne experienţele. Mai vorbim şi despre posibilităţile pe care le aveţi pentru a concepe copii. De regulă începem şi încheiem întâlnirile îmbrăţişându-ne.

Camilla sare de pe scaun şi se întoarce către ea. Gestul i se pare ciudat. Nu se cunosc decât de câteva minute şi Lisa simte deja o afinitate pentru această femeie. A lăsat-o să-i scotocească prin buzunarul de la haină. Şi-au dat seama că sunt amândouă asistente medicale şi chiar au lucrat la acelaşi spital. Acum se îmbrăţişează. Lisa se simte ţeapănă, înaltă şi straniu de nefeminină prin comparaţie cu Camilla, care o îmbrăţişează cu fiecare parte a trupului ei cu forme.

Roşeşte. Camilla pare complet netulburată.

— Pot să te întreb ceva? zice ea către Angelica. O chestie la care m-am tot gândit.

— Desigur, Camilla. Poţi să mă întrebi orice.

— Tu ai avut probleme de fertilitate?

Urmează o tăcere stânjenitoare.

— Nu, n-am avut, răspunde Angelica. Am doi băieţi adolescenţi.

— Deci nu vorbeşti din experienţă, ci mai mult din ce ai învăţat prin studiu?

— În calitate de psihoterapeută, nu mi se poate cere să fi trecut prin toate afecţiunile pe care le tratez, la fel cum niciun doctor nu poate. Ţi se pare ciudat, Camilla?

— Nu, eu doar mă leg de faptul că foloseşti în permanenţă cuvântul „noi”.

— E evident că spune asta ca să nu o scoată în evidenţă pe vreuna dintre noi. Să nu ne facă să ne simţim mai puţin vrednice.

A vorbit bibliotecara, care se uită urât la Camilla. Pesemne că sentimentul e reciproc.

— Bine, bine, se dă bătută aceasta. N-am vrut să supăr pe nimeni.

— Nici nu cred c-ai supărat pe cineva, nu-i aşa, Tora? întreabă Angelica.

Tora clatină din cap.

— Bun, atunci cred că e momentul să-i urăm bun-venit musafirului nostru. Să vedem dacă aşteaptă afară.

Lisa răsuflă uşurată. Tonul şi stilul conversaţional direct al Camillei sunt un pic şocante, dar în acelaşi timp eliberatoare. Se bucură că n-a trebuit să se ridice în picioare şi să se prezinte.

Angelica se duce la uşă şi o deschide.

— Intră, Sören! spune ea. Bine-ai venit!

Doctorul intră şi se opreşte în mijlocul încăperii, în faţa femeilor. Priveşte în direcţia Lisei. Pe faţă i se aşterne un zâmbet şi salută dând din cap.

O cunoaşte? Încearcă să-şi amintească toţi doctorii pe care i-a cunoscut în anii de la spital, dar nu-şi aduce aminte să-l mai fi văzut pe acest bărbat. De ce dă din cap cu înţeles spre ea? Când se gândea să vină încoace, a sperat că n-o să dea peste cineva cunoscut.

Sören e îmbrăcat cu un pulover maroniu din lână de miel care se potriveşte cu culoarea lui naturală. Are

părul castaniu-închis, aproape negru, şi ochii ca nişte castane arse. E înalt şi emană autoritate.

Camilla o înghionteşte când Sören se aşază lângă Angelica în centrul cercului. Se apleacă spre ea şi-i şopteşte la ureche:

— Vrei să ştii un secret?

— Bine.

— L-am căutat pe tip, pe doctor. Ieşim în oraş după.

Ceea ce explică privirea semnificativă a lui Sören în direcția ei. Se simte uşurată că n-a recunoscut-o deloc, dar în acelaşi timp o săgetează dezamăgirea şi invidia. Bineînțeles că ochii doctorului erau îndreptați spre femeia mai frumoasă care stătea lângă ea.

— Deci eşti singură? întreabă Lisa.

Presupusese că toate membrele grupului erau în relații şi că toate relațiile treceau prin aceleaşi încercări ca a ei şi a lui Mikael.

— Pe moment, răspunde Camilla. Însă am să-l las pe domnul consultant principal Sören Isaksson să-mi facă un consult amănunțit diseară.

Lisa e uluită. Nu ştie care parte e mai şocantă: lipsa totală de inhibiție a Camillei sau faptul că doctorul e deschis la a ieşi cu o membră a grupului său. E nevoie de efort să nu izbucnească în râs.

— *Tu vorbeşti serios*?!

Camilla o priveşte adânc în ochi, îi pune o mână pe genunchi.

— Dacă o să rămâi suficient de mult în grupul ăsta, o să pricepi tu, spune ea. Toată lumea de aici e gata să facă orice ca să conceapă.

Aperitivul

11.

Storängen, Nacka, Ajunul Anului Nou

— Înțeleg că un moment mai nepotrivit nici că se putea, dat fiind că e Ajunul Anului Nou, zice Tom. Vă rog, luați loc!

Arată cu mâna unde pot să se aşeze Sandra şi Jakob, cei doi polițişti în uniformă, de treizeci şi ceva de ani.

Se aşază şi el pe scaunul său, de cealaltă parte a biroului. Îşi simte capul greu. De când a descoperit spargerea, a tot căutat înnebunit medicamente să le înlocuiască pe cele care au fost luate. A reuşit să găsească suficiente, dar tot o să dureze câteva ore până să-i poată fi livrate. Trebuie urmate nişte proceduri, trebuie semnat pentru medicamente şi la locul de origine şi la destinație, nu poți să le-arunci pur şi simplu într-un taxi.

A încercat să nu se gândească la problemă, doar s-o rezolve. Din când în când însă, disconfortul răzbate prin hotărârea lui. Discuția cu Lisa a fost poticnită.

După glas, ea păruse şocată. El nu se simţise în stare să-i spună totul.

— Vă pot oferi ceva de băut? întreabă el. O cafea, nişte apă?

— Suntem bine, mulţumim, răspunde Sandra. Ne poţi spune câte ceva despre centru?

— Suntem ca un minispital, începe el. Acordăm îngrijiri paliative, avem douăsprezece paturi, cam tot atâta personal. Centrul a fost fondat de călugăriţe catolice, iar câteva surori încă mai lucrează aici şi astăzi.

— Îngrijiri paliative? întreabă Jakob.

Nu pare să aibă nici măcar treizeci de ani. O faţă plină de pistrui, păr castaniu cârlionţat. Tom i-ar putea fi tată. Bănuieşte că asta spune ceva despre poliţia din Nacka, şi chiar mai multe despre el.

— Îngrijiri la finalul vieţii, îl lămureşte el. Pacienţilor noştri le spunem oaspeţi, încercăm să-i facem să se simtă cât mai confortabil. Ne place să zicem că Maria Regina e ca un han de la care niciun oaspete nu pleacă viu, şi totuşi avem o listă lungă de aşteptare.

Chicoteşte, încercând să înveselească un pic atmosfera.

— Aşa, înţeleg, spune Jakob.

Tom se îndoieşte de asta, dar Jakob pare un tânăr de treabă.

— Ce funcţie ai aici? întreabă Sandra.

— Sunt medic.

— Nu arăţi a doctor.

Zâmbeşte şi ea, în acelaşi fel exersat. Doar cu gura.

— Aici nu folosim uniforme, explică Tom. Încercăm să creăm un mediu cât mai apropiat de un cămin.

— Tu ai descoperit lipsa medicamentelor?

— Da, am remarcat-o când m-am dus să fac inventarul la finalul zilei.

— Asta se face în fiecare zi?

— Nu, inventarul se face în fiecare lună, dar medicamentele le folosim în fiecare zi. Ultima dată am umblat la dulăpior ieri, iar la momentul acela nu lipsea nimic.

— Şi ce lipseşte?

— Oxicodonă şi metadonă, care sunt opioide, ca morfina. Şi Instanyl, un spray a cărui substanță activă este fentanilul. Toate trei sunt folosite pentru alinarea durerii foarte intense şi cronice la pacienții cu cancer.

— Unde le țineți?

— Într-un dulăpior construit special şi încuiat dintr-o magazie care e mereu ținută sub cheie şi ea.

— Camere de supraveghere?

— Nu, dar cred că s-a discutat chestiunea în consiliul de administrație.

Recunoaşterea acestui fapt nu-l ajută să se simtă bine. Nu vrea s-o bage pe Lisa în belele. Însă ce să facă şi el, trebuie să le spună adevărul. Desigur că ancheta ar fi fost mai uşoară dacă ar fi fost instalate camere.

— Cine are acces?

— Numai eu şi Lisa Kjellvander. E asistenta-şefă. În mod normal, ea face inventarul.

— Atunci de ce n-a făcut-o şi azi?

Jakob a preluat iar controlul. Dă pagina în carnețelul pe care-l ține în mână.

— M-a rugat pe mine, fiindcă trebuia să plece acasă.

Ia o gură de cafea, înghite, se uită pe geam la zăpada care se învârtejeşte.

— Lisa e acasă acum?

— Am sunat-o şi i-am zis despre spargere. Atunci era acasă. Înțeleg că poate vreți să discutați cu ea astă-seară, dar vă pot asigura că n-a avut nimic de-a face cu asta.

Imediat îşi regretă vorbele. N-au fost necesare. Ar putea părea că încearcă să-i influențeze, să manipuleze ancheta. Se uită la telefon să vadă dacă are vreun mesaj sau apel ratat de la Lisa. Nimic, nici măcar un cuvințel.

Din cauza dineului, desigur. Musafirii necunoscuți, părinții prietenului. În ultimele zile gândul i-a stat aproape numai la asta.

— Mergem să ne uităm la dulăpior? întreabă Sandra.

Tom încuviințează din cap şi-i conduce spre el.

Mica magazie de la capătul holului nu-i mai mare decât un bufet, iar rafturile din lemn sunt pline cu dispozitive medicale. Totul e în perfectă ordine. Genul de ordine care-ți dă linişte sufletească, ca într-o biserică, stabilită de călugărițe, urmată cu religiozitate de Lisa. În mod normal.

Când chemase poliția, Tom se gândise că o să fie un tămbălău mai mare, că poliția o să vină cu detectivi experimentați şi tehnicieni criminalişti care o să blocheze accesul în locul respectiv şi o să înceapă să asigure probele. Le spusese că acestea sunt stupefiante din cele mai puternice, ceea ce ar fi trebuit să ducă

gravitatea infracțiunii de la o simplă spargere la una legată de droguri, dacă nu cumva se înşela el. În contexte medicale, fentanilul este un analgezic eficace. Pe stradă, este stupefiantul echivalent cu o bombă nucleară. Nu există poveşti cu final fericit în cazul lui, şi totuşi acest drog devine din ce în ce mai popular pe zi ce trece.

Dulăpiorul de medicamente e din metal. Construit special, respectă toate regulile şi reglementările. Uşile sunt din sticlă securizată. Înăuntru sunt stivuite cutii cu diferite medicamente, toate marcate cu literele MR, de la Maria Regina, şi un cod.

— Niciun semn de spargere, remarcă Sandra.

Scoate telefonul şi face câteva fotografii.

— E prima oară când s-a întâmplat să dispară medicamente? întreabă Jakob.

— Da, zice Tom. Suntem foarte stricți aici. Ştim cât de puternice sunt medicamentele astea.

— Şi eşti sigur că s-a întâmplat azi-noapte? întreabă Sandra.

— Da, răspunde Tom.

— Locuieşti în apropiere?

— La două străzi distanță.

— Şi n-ai auzit nimic? Nicio maşină în miez de noapte? Nimic neobişnuit?

— Nu.

— Şi Lisa? Locuieşte şi ea prin apropiere şi era acasă aseară, ştii cumva?

— Lisa locuieşte pe Gränsvägen, nu prea departe de aici. Nu ştiu dacă a auzit ceva azi-noapte.

— De cât timp lucrați tu şi ea aici? întreabă Sandra.

— De vreo douăzeci de ani, răspunde Tom.

Lisa intrase într-un concediu medical prelungit imediat după ce începuse serviciul acolo. Patru ani, mai precis. Tom şi toţi ceilalţi de la centru se întrebaseră dacă o să se mai întoarcă. Însă asta nu e treaba poliţiei.

— Lisa e pe drum încoace?

Iar Sandra.

— Nu cred. Are musafiri în seara asta.

— OK, arată-mi dulăpiorul şi o să scapi de noi.

Tom bagă mâna în buzunarul pantalonilor şi scoate permisul de acces atârnat de capătul unui lanţ de metal prins de una dintre găicile pentru cureaua pantalonilor. Trece permisul prin cititor. Un mic ecran digital solicită un cod.

— Bun, deci acum ai nevoie şi de un cod personal, da? întreabă Sandra.

— Da, răspunde Tom.

Tastează codul. Urmează un declic slab şi uşa se deschide fără niciun sunet, lin, un mecanism fără cusur. Rafturile de metal strălucesc de curăţenie. Nu pare să fie nici măcar un fir de praf pe ele, darămite amprente vizibile.

— Se stochează undeva informaţia despre cine şi când a deschis dulăpiorul? întreabă Sandra.

— Da, cititorul e legat la o bază de date întreţinută de compania noastră de pază.

— I-ai sunat?

Ar fi trebuit să-i spună Lisei, numai că, atunci când auzise neliniştea din glasul ei, pur şi simplu nu se simţise în stare.

— Da. Aseară au fost folosite cardul şi codul Lisei.

12.

Lillängen, Nacka, Ajunul Anului Nou

Mikael s-a aşezat pe fotoliul său preferat, cu mâinile pe braţele lui, picioarele larg desfăcute şi tălpile apăsate pe podea. Încă mai are expresia posomorâtă şi evită să privească pe cineva în ochi. Lisa ştie cum se simte. Ca o oală sub presiune gata să explodeze.

Musafirii lor stau pe canapeaua mare, din piele. Marlon la mijloc, flancat de mama şi tatăl său. Arată pierdut, de parcă ar încerca să-i dea de capăt situaţiei în care a nimerit. Cine-ar putea să-l condamne?

— Lisa? zice întrebător Camilla.

Nu se ridică, nu schiţează niciun gest s-o îmbrăţişeze. Numai vederea ei aici o face să retrăiască senzaţia. Senzaţia tuturor îmbrăţişărilor lor.

— Ce-ai păţit la mână?

Lisa coboară ochii la bandaj şi-şi simte mintea goală. Memoria pe termen scurt pare să i se fi şters: drumul de la serviciu acasă, apoi cum îşi adunase puterile şi se pregătise sufleteşte pentru seara aceea. Cum alunecase pe panta abruptă. Era şase şi cinci minute când se auzise o bătaie în uşă. Un nou reper de timp în viaţa ei.

— Am alunecat în drum spre casă de la serviciu, spune ea. N-am nimic.

— Să ne spui dacă te putem ajuta cu ceva.

Lisa se aşază pe fotoliul liber de lângă Mikael.

Sören o studiază. Are ochelari noi, cu rame negre, de plastic, care-i dau un aspect mai intelectual. Poate chiar de om cultivat, dacă nu-l cunoşti. Probabil e

mâna Camillei, care a încercat întotdeauna să-l facă să arate mai la modă. Numai că nimic n-ar putea fi mai înşelător. Sören nu-i un hipster care înaintează în vârstă şi s-a mutat în Enskede din Södermalm – el nu citeşte nimic altceva decât jurnale medicale şi rapoarte de cercetare.

Încă are aceeaşi ţinută. Când se uită la persoana cu care vorbeşte, pare să nu înţeleagă o vorbă din ce i se spune, ca şi cum ar veni dintr-o ţară străină şi nu ar şti limba. Aşa se simţise la început Lisa. Discuţii neplăcute şi sacadate, mereu direct la subiect, fără politeţurile obişnuite. Sören îi păruse mereu un singuratic şi, în acelaşi timp, era şi arhetipul doctorului, un om cu autoritate care-şi fonda concluziile pe cunoştinţe temeinice pe care îi luase ani de zile să le dobândească. Un expert care-şi urma instinctele şi experienţa şi ale cărui afirmaţii erau rareori puse la îndoială. Căruia îi lipsea orice interes pentru părerile celor mai puţin iniţiaţi.

Nu crezuse că o să-l mai vadă vreodată, pentru că era ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit – şi cu atât mai puţin la ea acasă.

Sören e îmbrăcat pentru această ocazie cu un smoching de catifea neagră, aproape sigur făcut la comandă. Pare un pic cam mult. Însă nici el, nici Camilla nu sunt cunoscuţi drept oameni reţinuţi în privinţa vestimentaţiei. Măcar smochingul arată mai bine pe el decât paltonul alb.

Nu se poate să fi arătat ca Marlon când era tânăr. Trebuie să fi fost mai degrabă un inadaptat care rosese cartea, căci aşa şi trebuia să fii pe atunci ca să intri la

Medicină. N-ar fi avut în veci şanse la fete precum Camilla. Ea era într-o cu totul altă categorie. La fel ca la vremea aceea, Lisa nu se poate abține să nu se gândească la ce pereche ciudată alcătuiesc cei doi.

Îşi aminteşte de ceea ce i-a spus Camilla când s-au cunoscut la întâlnirea grupului de sprijin, cum că toată lumea era gata să facă orice ca să conceapă. Totuşi, ea le întrecuse pe toate. Se măritase cu expertul în fertilitate şi avea un fiu.

— Tot la Maria Regina lucrezi? întreabă Sören.

— Da, răspunde Lisa. Da, m-am întors de şaisprezece ani. Dar tu, tot la Södersjukhuset?

— Da.

Se lasă iar tăcerea, atât de profundă că se aude vântul urlând afară. Pot să facă socotelile în minte, să calculeze exact câte zile, săptămâni şi ani i-a luat Lisei să revină. Nu doar la serviciu, ci şi la viață.

— Nu-mi vine să cred că s-au făcut mari copiii, spune Camilla.

Mikael pufneşte batjocoritor.

— Marlon, cum v-ați cunoscut tu şi Ebba? întreabă el.

Lisa îi aruncă soțului ei o privire încordată. Îşi ține răsuflarea. Cum o să reacționeze la chestia asta? Ca la o provocare sau ca la o piedică?

— Matchbox, răspunde Marlon, arătând telefonul. Un site de întâlniri.

Băiatul arată de parcă şi-ar dori să-l înghită canapeaua. Lisei i se strânge stomacul când îi vede expresia de pe chip. Speră că Ebba o să vină în curând să-l salveze. Ar trebui să fie aici deja, n-ar trebui să-i

ținută în suspans doar pentru că niciodată nu e în stare să ajungă la timp.

— Ebba ne spune că-ți place să cânți la tobe, zice Lisa.

— Sunt baterist în câteva trupe. Dar mă interesează alte tipuri de percuție, răspunde Marlon. Mă înscriu la concurs la Colegiul Regal de Muzică.

— Poți să-ți câștigi existența așa? intervine Mikael. Ca percuționist?

— Absolut. Percuționiștii sunt la mare căutare.

Răspunde fără ezitare, indiferent dacă e vorba de cum își cunosc oamenii partenerii în ziua de azi sau de ce vrea să facă mai departe. Seamănă mult cu Ebba în această privință, e ceva la generația lor, și-au dat deja seama cum o să le fie drumul în viață. Sau cel puțin așa cred ei, cu telefoanele lor și cu internetul. Numai că nu există protecție pentru ei. Capacitatea de a obține tot ce vor printr-o apăsare de buton nu-i pregătește deloc pentru viața de adulți. Lumea pur și simplu nu funcționează așa și-și vor da seama foarte curând de asta, în carieră și relații. Prietenia, recompensele și validarea nu sunt instantanee.

Cum se poate să-i fi adus împreună un site? E de neînțeles. Trebuie să fie altă explicație, ceva ce fiica ei nu i-a spus.

Lisa încearcă să nu-și îndrepte gândurile într-o atare direcție, pentru că se tot învârt și o amețesc.

— Poate ne-ai putea arăta ce priceput ești, Marlon? propune Camilla. Poate scoate un ritm din orice; oale, tocătoare...

— Poate ar trebui să-i scutim pe Lisa şi pe Mikael, comentează Sören.

— Nu, mi-ar face mare plăcere să-l aud, replică Lisa. La un moment dat, când ai chef. Dar să nu te simţi obligat să cânţi! Pari să ai o personalitate puternică, Marlon. Asta e bine.

— Altfel nu prea aş fi avut şanse cu Ebba, nu?

Un zâmbet vag şi o sclipire poznaşă în ochi. Nu-i de mirare că fiica ei e înnebunită după el. E perfect natural ca ea să nu mai fie cea mai importantă fiinţă din viaţa fetei, şi totuşi i s-a pus un ghem în stomac.

— Poate te poţi duce tu după Ebba? propune Lisa. E la ea în cameră.

Măcar atât poate face pentru el, să-i ofere o cale de scăpare, chiar şi temporară. Marlon acceptă şi sare de pe canapea.

— Merg cu tine, zice Sören.

Reacţia lui e atât de bruscă şi neaşteptată! Se holbează cu toţii la el, Marlon mai tare decât restul. Până şi Camilla pare surprinsă. Sören remarcă şi surâde.

— Pentru că am ceva pentru tine, chestia de care am vorbit.

Lisa nu reuşeşte să priceapă ce vrea să spună nici s-o pici cu ceară. Camilla îi susţine privirea pentru o clipă, apoi zâmbeşte, dând din cap înţelegătoare.

Ciudaţi mai sunt! Bine, de fapt, aşa au fost dintotdeauna. Poate că asta era discuţia lui Sören cu fiul lui, echivalentul propriei ei discuţii cu Ebba despre principalele lucruri legate de viaţa sexuală. A auzit de la alte familii cu băieţi că discuţia presupune, de fapt, ca

tatăl să-i dea fiului un pachet de prezervative, dimpreună cu un pumn în umăr. Noroc! Distrează-te!

De-a lungul anilor, Lisa s-a tot întrebat cum ar fi fost să aibă şi un băiat, nu numai o fată. Şi-a închipuit că trebuie să fie mai uşor pentru o mamă să aibă băiat, un prinţişor care o adoră şi o protejează indiferent ce s-ar întâmpla.

Mikael le aruncă o căutătură cruntă lui Marlon şi lui Sören care ies din living, apoi îşi întoarce privirea spre fereastră. A acceptat propunerea Ebbei de a-i invita pe părinţii lui Marlon fiindcă i s-a părut o provocare, un experiment incitant. Cam ca o întâlnire pe neve. Acum că ştie cine le sunt musafirii, în ochii lui a apărut un nou tip de încordare. Lisa e uimită că soţul ei a reuşit să se stăpânească atâta timp. Poate că priveşte situaţia ca pe o confirmare, poate că ştiuse că va veni ziua când se vor întâlni iar. Numai că motivul pentru calmul lui ar putea la fel de bine să fie ceva ce a luat înainte să sosească ei. Un shot tare de whisky cât pregătea primul fel. Ceva care se combina bine cu medicamentele lui pentru tulburarea de deficit de atenţie şi hiperactivitate. Era posibil să fi luat şi un beta-blocant. Obişnuia să o facă înainte de întrevederi şi prezentări la serviciu.

— Personalitatea puternică a lui Marlon are legătură cu grupa lui de sânge, anunţă Camilla.

— Ce vrea să însemne asta? întreabă Lisa, surprinsă de turnura neaşteptată.

Răspunsul ei pare un pic cam prea rapid, prea tăios.

— Are grupa B. Pătimaş, creativ şi optimist, răspunde Camilla. Îi place să meargă pe drumul lui.

Lisa înghite în sec, coboară privirea la mâini. Răsuceşte braţul. Au trecut douăsprezece minute.

— OK, spune ea. Eu am grupa A. Ce fel de om sunt?

— Meticulos şi metodic, ordonat, serios, răbdător, emotiv.

— Vrei să zici că oamenii se potrivesc atât de mult unor stereotipuri că pot fi împărţiţi în patru categorii în funcţie de grupa de sânge?

— Nu e nicio noutate, în Japonia se ştie asta încă de la începutul secolului XX.

Camilla face afirmaţia cu un zâmbet, nenorocitul ăla de zâmbet superb al ei, de parcă toate teoriile ei radicale ar fi ferm dovedite şi acceptate universal. I se pare c-o ia de sus, ca şi cum i-ar părea rău pentru ea că n-o duce mintea la mai mult.

Îi ard obrajii. Faptul că şi-a uitat o geantă sport cu un permis care acordă acces la un dulăpior plin de substanţe supuse unui control strict nu e un semn de meticulozitate şi seriozitate. Însă n-are niciun sens să se enerveze din cauza teoriilor Camillei. Îşi aminteşte ce şi-au spus ea şi cu Mikael înainte să sosească musafirii. Că trebuie să facă seara plăcută. Pentru Ebba. Habar n-avuseseră ei cât de greu urma să se dovedească.

— Mikael a făcut aperitive, zice ea. Sunt în bucătărie.

— Hai acolo, atunci! spune Camilla.

— Nu, staţi jos, le aduc eu! se oferă Mikael.

— A, nu, nu mă deranjează să mă mişc puţin, replică aceasta.

Se ridică în picioare toți trei. Începe o luptă jenantă pentru putere.

— Aşa apuc şi eu să vă admir casa asta uimitoare, continuă Camilla. De-abia aşteptam s-o văd cu ochii mei.

Revin lucruri. Lucruri pe care le-au împărtăşit de-a lungul anilor. Sören şi Camilla le erau prieteni când s-a întâmplat totul şi au jucat roluri-cheie atunci. Au auzit totul despre problemele Lisei şi ale lui Mikael cu construcția. Dar n-o să aibă loc niciun tur, aşa ceva e exclus.

Mikael porneşte spre bucătărie.

Camilla se întoarce spre Lisa. Lisa ştie ce urmează, o vede în ochii celeilalte. Se simte țeapănă când aceasta o îmbrățişează, brațele îi atârnă de-o parte şi de alta a trupului. Se desprinde repede.

Camilla face un pas înapoi, dar continuă să-i cuprindă umerii cu mâinile.

— Simt că nu ți-e bine, spune ea. Aş vrea să pot face ceva.

— Nu-i nimic, răspunde Lisa. Va trebui să profităm cât se poate de seara asta, nu-i aşa, pentru Ebba şi Marlon.

Camilla încuviințează din cap şi-şi plimbă mâinile pe brațele Lisei.

— Eşti aşa un om bun, Lisa! spune ea. Mereu ai fost.

— Sunt un pic buimăcită de ceva de la serviciu. Nu pot să-mi iau gândul de la asta. A sunat Tom chiar înainte să ajungeți voi şi...

I se frânge glasul. Clatină din cap. A decis să nu pomenească de spargere. De ce l-o fi adus în discuție pe Tom?

E ca şi cum ar fi alunecat înapoi în acea veche prietenie, în cercul intim, secret, de încredere, al ei şi al Camillei, despre care ştie că e o minciună. Pe care nu şi l-a mai dorit nici măcar o dată. Camilla însă are strania dibăcie să o tragă la loc în el.

— Lisa, n-am avut ocazia s-o spun şi n-am crezut c-o să apuc vreodată. Îmi pare rău, ştiu că am depăşit o limită.

Iarăşi simte cum o ard lacrimile în fundul ochilor. Nu vrea să le elibereze, nu vrea s-o vadă Camilla plângând.

— Nu putem să lăsăm noul an să ne fie un nou început pentru toți? continuă ea.

Lisa şterge nişte umezeală de la colțul ochiului şi dă din cap că da, ştiind că n-are de ales.

— Ăsta-i de la Mikael?

Camilla a dat cu ochii de lănțişor, cu pandantivul care i se odihneşte între clavicule. Îl studiază apreciindu-l, dar şi evaluându-l din priviri, de parcă ar încerca să-şi dea seama cine l-a creat, cât a costat.

Pe vremuri l-ar fi apucat şi ar fi răsucit între degete piatra de culoarea mărului, cu gura căscată de încântare. Acum însă există un zid invizibil între ele, marcând marginea sferei private a Lisei, un gol între „al meu” şi „al tău”. Pe vremuri nu exista. Avea grijă Camilla să-l dărâme.

Aceasta îşi întoarce privirea de la pandantiv şi zice:

— Aşa mă bucur că-ți merge bine!

13.

Ebba aude ceva. Zgomot de paşi în dreptul uşii ei. Opreşte muzica, îşi scoate căştile din urechi. Afară sunt două glasuri care şuşotesc între ele. Se mişcă tăcută pe podea şi pune urechea la uşă.

— *Marlon, nu-i o idee bună*!

Glasul unui bărbat. Nu-i al tatălui ei. Se poate să fie al lui Sören, tatăl lui Marlon? Au şi ajuns? Se uită la telefon. Îşi dă seama că e şase şi douăzeci. De cât timp sunt aici?

— *Ce ai*? întreabă Marlon. *De ce te ţii după mine*?

— *Cred că exagerezi un pic.*

— *Ce vrei să spui*?

— *Ascultă la mine, nu e potrivită. Ştiu câte ceva despre... chestiile astea, doar ştii asta.*

— *Ce, vrei să zici că-i prea mică sau ceva de genul ăsta*?

— *Nu, vreau să zic că, poate nu fizic, dar nu e pregătită. E prea copilăroasă, prea fragilă, s-ar putea spune. Nu vreau să nu te las să umbli cu fete. Numai că nu cu Ebba, bine*?

— *Las-o moartă, tată*!

— *Marlon, ascultă-mă*!

— *Du-te de-aici*!

Se aude o bătaie în uşa ei. La început nu-i în stare să se mişte, să răsufle, să înghită. Vrea să se ciupească ce braţ şi să se trezească, dar ştie că asta nu funcţionează niciodată. Nu-i vine să-şi creadă urechilor. Ce ştie tatăl lui Marlon despre fragilitatea ei?

Pleacă de lângă uşă, se aşază la măsuța de toaletă. Îşi pune iar căştile şi dă muzica tare. Închide ochii şi trage de câteva ori adânc aer în piept. Aşa cum a văzut de o mie de ori că face mama ei.

Observă când se deschide uşa camerei şi îşi strânge din reflex halatul pe ea. Încearcă să se poarte firesc.

— Marlon! zice. Ai şi venit?

Îşi scoate căştile, se ridică în picioare, se duce la el, îşi aruncă brațele pe după gâtul lui şi-l sărută. În sinea ei e tulburată, dar nu poate să i-o arate. Nu acum.

— Te-ai îmbrăcat frumos. Arăți grozav!

Îl prinde de revere şi-l trage şi mai aproape. Marlon îi bagă mâna pe sub halat şi-i mângâie spatele gol. Tot trupul îi vibrează la atingerea lui.

— Şi tu, replică el. Nu ți-am mai văzut niciodată părul aşa.

Ebba îşi dă părul peste umeri şi pozează ca un manechin pe podiumul de prezentare de modă.

— Trebuia să fac un efort, nu-i aşa? spune ea. La urma urmei, e o seară deosebită, nu?

— Poți s-o mai zici o dată, răspunde Marlon.

Expresia de pe chipul lui şi tonul vocii sale îi dezvăluie că e ceva în neregulă.

— Ce e? S-a întâmplat ceva?

— Se pare că se cunosc. Părinții noştri.

— Cum adică se cunosc?! De unde?

— Nu ştiu, dar pare un pic jenant, ca să zic aşa.

Mama şi tatăl ei nu prea au prieteni. Nu sunt apropiați de alte familii, nu vine nimeni la cină sau în vacanțe cu ei sau la alte chestii.

— Sunt prieteni de la facultate sau cum? întreabă ea.

— Habar n-am.

Marlon ridică din umeri. Face pe viteazul, dar e evident că nu-i pică bine ceva. Ţinând cont de ce l-a auzit pe tatăl lui spunând, nici nu e de mirare.

— Ce şi-au zis?

— Când am ajuns aici, părinţii mei au întrebat dacă-i în regulă să intre.

— Mama e supărată din cauza unei chestii care s-a petrecut la serviciu. O vreme chiar a vrut să anuleze planurile din seara asta.

— Ok, dar a părut să fie ceva legat de părinţii mei. N-ai auzit răbufnirea mamei tale pe hol? Când stăteam în sufragerie, tatăl tău a întrebat cum ne-am cunoscut. Mi s-a părut că nu m-a crezut când i-am spus.

În general mama sa nu-şi manifestă exagerat emoţiile şi, în plus, părinţii ei ştiu că ea şi Marlon s-au cunoscut pe un site de întâlniri, au discutat deja subiectul. De ce dintr-odată n-ar crede tatăl ei asta?

— Cu ce se ocupă tatăl tău?

— E doctor.

Mama ei are de-a face tot timpul cu doctori la serviciu. Probabil că ştie însă şi o groază de alţi doctori.

Atunci îi trece ceva prin minte. Un nod mare îi alunecă pe gât până în stomac, de parcă ar fi înghiţit un pietroi.

E posibil ca tatăl lui Marlon să aibă vreo legătură cu boala mamei ei?

Boala ei. Chestia despre care discutaseră de o mie de ori. Chestia care se întâmplase acum o mie de ani.

Nu, se hotărăşte ea, ar fi o nebunie. Nu se poate să fie asta.

În acelaşi timp, însă, aşa s-ar explica discuția ciudată de pe palier dintre Marlon şi Sören. Sören probabil îşi face griji ca nu cumva şi Ebba să aibă problema pe care o are mama ei, ca nu cumva Lisa să fi transmis ceea ce a făcut-o pe ea să nu fie în stare să se dea jos din pat vreo câțiva ani. Ca nu cumva şi Ebba să fie afectată.

Îşi lasă capul pe umărul lui Marlon, lipindu-se iar de el.

— Am auzit fără să vreau ce-a zis tatăl tău, spune ea. Chiar acum. În fața uşii mele.

Marlon îşi trece o mână prin păr.

— Futu-i! exclamă el. Îmi pare rău. Nu ştiu ce să zic. Habar n-am despre ce vorbea. Tata nu-i zdravăn la cap, iar chestia asta o demonstrează oficial.

— M-a făcut copilăroasă? Nepregătită?

— Nu eşti copilăroasă. Iartă-l pe tata, dacă poți! Pe bune, habar n-am ce l-a apucat.

— Nu contează, spune ea cu tot curajul de care e în stare, dar glasul îi e cât pe ce să i se frângă.

— Exact, chiar nu contează, ce naiba, zice Marlon. Hai, să mergem jos. O să priceapă atunci când o să ne vadă împreună.

— Ia-o tu înainte, eu trebuie să mă îmbrac.

— Ok, dar grăbeşte-te! Nu mai vreau să stau singur acolo jos nici măcar o clipă.

14.

Camilla Isaksson se mişcă aşa cum n-o mai face nimeni. Legănat, săltând. De parcă mereu dansează după o melodie pe care numai ea o aude. E complet lipsită de griji, se mlădiază în toate situațiile, mereu găseşte o cale să străbată şi cel mai dificil teren.

Când intră în bucătărie, e ca şi cum scuzele pe care tocmai i le-a cerut Lisei au refăcut fiecare aspect ale legăturii lor sufleteşti. Ca şi cum au luat-o de la zero în relația lor.

— Uau, bucătăria asta! exclamă ea. Superbă!

S-a întors Sören, iar el şi Mikael stau la insula din bucătărie, lângă tava cu băuturile dinaintea cinei. Sören pare să aştepte un fel de semn de la Mikael, să țină el primul toast ca să poată începe cu toții să bea. Numai că Mikael nu zice nimic.

Camilla se uită iar la ea, cu ochii mari. Poate că lănțişorul îi atrage privirea, îi stârneşte admirația sau invidia. Când a zis că se bucură că le merge bine, clar nu vorbea doar despre lănțişor. Trebuie să se fi referit la tot ce vedea la ei în casă, la faptul că ea şi Mikael încă mai sunt împreună, încă mai locuiesc în casa de vis care aproape că i-a dărâmat. Lisa se întreabă cât s-o fi gândit cu adevărat Camilla la ei în anii de când n-au mai vorbit.

— Marlon, lasă ăla!

E vocea lui Sören. Mustrătoare, fermă, când fiul lui se întoarce cu telefonul în mână.

Lisa nu-l poate învinui pe băiat. Dacă ar fi fost în pielea lui, ar fi chemat un Uber să scape de-acolo sau

s-ar fi întors pe site-ul ăla de întâlniri să-şi ceară banii înapoi. Sau măcar pe altcineva cu care să iasă.

— Ebba nu coboară? întreabă ea.

— Vine imediat.

Zâmbeşte, un zâmbet frumos, nevinovat, de la şaptesprezece ani. Apoi îi aruncă o privire lui Sören, care evită să se uite în ochii lui.

Mikael a turnat băutură doar pentru adulți.

— Am să aduc ceva ce pot să bea copiii, se oferă Lisa.

— Vezi, tipic grupa A. Mereu se gândeşte la ceilalți, comentează Camilla.

Lisa o ignoră, întorcându-se spre Marlon.

— Ai vrea nişte Pommac[3]?

— Aş prefera o bere, dar în regulă, mulțumesc.

Lisa îi zâmbeşte, clătinând din cap. Nu primeşte bere.

Când deschide uşa de la frigider, se joacă cu pandantivul care atârnă de lănțişorul de la gât.

Deschide-l acum, înainte să ne sosească musafirii!

Probabil aşa a fost planul ca să-i impresioneze pe musafiri, poate chiar să le stârnească invidia. Ştie cum e Mikael. Fiecare întâlnire e o competiție, fiecare conversație o negociere. Fiecare zi, fiecare noapte, e fie câştigată, fie pierdută, nu există remize. Nu poate accepta înfrângerea în fața nimănui, nici a lui însuşi, darămite în fața lui Sören şi a Camillei.

---

[3] Băutură răcoritoare făcută din fructe maturate în butoaie de stejar şi servită şi ca înlocuitor de vin sau şampanie. (*n. trad.*)

Oare de aceea e aşa tăcut? Fiindcă încă nu şi-a dat seama cum să joace acest joc?

Umple două pahare cu Pommac şi se întoarce la insulă, întinzându-i unul lui Marlon şi punându-l pe celălalt pe tavă.

Mikael serveşte într-un final aperitivul.

— Noroc şi bun-venit! zice.

— Mă bucur să mă aflu aici, răspunde Sören.

Ciocnesc.

Băutura alunecă foarte uşor. Alcoolul are un efect calmant imediat. Pe Lisa n-ar deranja-o să termine restul carafei de una singură, numai că trebuie să rămână trează în această seară. Trebuie neapărat. Ultima oară când s-au îmbătat cu Sören şi Camilla a fost una dintre cele mai urâte seri din viaţa ei.

Sören zâmbeşte când coboară paharul de la buzele pline. Ridică din sprâncene şi dă apăsat din cap ca să arate că a observat cât din băutură a dat Lisa pe gât. Preţ de o clipă, Lisa speră că o să-i remarce lănţişorul, însă nicio reacţie. N-are el ochi pentru aşa ceva.

— N-ar fi trebuit s-o aşteptăm pe frumoasa ta fiică? întreabă bărbatul.

Lisa tresare, dându-şi abia acum seama că Sören a făcut cunoştinţă cu Ebba şi ştie cum arată. La fel cum şi ea a făcut cunoştinţă cu Marlon. Iar el susţine că nu şi-a dat nicio clipă seama cine e Ebba. Probabil au discutat despre acelaşi gen de lucruri pe care le discutase Lisa cu Marlon. Fleacuri. Cum mai merge cu şcoala, ce planuri au tinerii... A fost greu să scoţi ceva de la ei.

Nu-i place cum se exprimă Sören. Nu-i place să-l audă spunând „frumoasa ta fiică”. Poate că exagerează ea, fiindcă el e cel care rosteşte cuvintele. Doar că nu e numai exprimarea, ci mai e ceva şi în tonul lui. Un soi ciudat de misecuvinism.

Sau poate încearcă şi el să fie amabil, să spargă gheaţa, să pornească o discuţie relaxată. Nu le-a avut niciodată cu discuţiile de complezenţă.

Oricare ar fi explicaţia, ceva nu pare în regulă.

— O să vină şi Ebba lângă noi într-un minut, sunt sigură, spune Lisa. O să mai ţinem un toast când ajunge.

Sören chicoteşte, de parcă ce a spus ar fi amuzant sau de parcă o cunoaşte pe Ebba foarte bine şi crede că aşa se poartă ea. Îşi termină băutura şi aşază paharul la loc pe tavă.

— Şi ce faceţi de obicei de Anul Nou? întreabă Marlon. Aprindeţi artificii?

— De obicei da, răspunde Lisa. Numai că anul ăsta am uitat să cumpăr.

— Aş putea ieşi să mă uit în carport. S-ar putea să mai avem rămase de anul trecut, se oferă Mikael.

De-abia aşteaptă orice ocazie să plece. Dacă iese pe uşă, nu e sigură c-are să se mai întoarcă. S-ar putea să se ducă în oraş să se îmbete la Prinsen.

Încă n-a văzut maşina, din câte ştie ea. Nu se poate urca la volan să plece, dar nu vrea să-i dea ocazia să se gândească la aşa ceva.

— Sunt destul de sigură că nu mai avem.

— E la fel de bine şi fără, intervine Camilla. Gândiți-vă la toți câinii şi toate pisicile care suferă în seara asta, sărmanii! E cea mai urâtă seară din an pentru ei.

Replica îi aminteşte Lisei de Tom şi câinele lui şi planurile lor mari pentru această seară, de SMS-ul pe care trebuia să i-l trimită. Tot nu i-a spus că i-a spart cineva maşina şi i-a luat permisul şi că au făcut reclamație la poliție.

— Tot la firma aia din Kungsträdgården eşti? vrea să ştie Sören.

— Nu, acum am afacerea mea, răspunde Mikael. Lucrez de-acasă.

— Serios? Presupun că trebuie să fie plăcut să lucrezi singur.

— Şi ce lux să lucrezi de acasă, Mikael! Cred că asta vă uşurează viața tuturor, zice Camilla.

— V-ar deranja dacă m-aş apuca de pregătit mâncarea? intervine Lisa. Aş fi vrut să termin totul înainte să veniți voi, dar am avut o zi agitată la serviciu.

— Eşti sigură, cu mâna aia, adică? întreabă Camilla. Cu ce te pot ajuta?

— Mulțumesc, dar nu e nevoie. Trebuie doar să mă apuc de cartofii gratinați.

În timp ce se apropie de cuptor îşi aduce aminte că n-a pornit luminile în curtea din spate, ceea ce va da la iveală proiectul la care lucrează de luni întregi ca să-i facă o surpriză lui Mikael. Cadoul lui de Anul Nou. Ceva care să transforme priveliştea actuală, învăluită în întuneric, într-una vizibilă tot anul, aşa cum şi-a dorit el mereu. „O iluzie seducătoare”, cum o numiseră în

revista de decorațiuni interioare care-i oferise inspirația inițială.

O surprinde faptul că Mikael n-a remarcat că piscina e închisă într-un fel cu totul nou peste iarnă, că sub prelata pe care a întins-o ea peste piscină nu mai sunt panourile acelea urâte şi gri, de metal. N-a crezut că o să poată păstra surpriza, ținând cont de faptul că atâta amar de sticlă trebuia livrată cu camionul. El e tot timpul acasă, ar fi trebuit să observe. Poate că deja ştie, dar n-a zis nimic ca să nu-i strice ei plăcerea.

Numai că Mikael s-a schimbat în ultima vreme, au început să-i scape lucruri. Nu e sigură ce-l preocupă aşa de tare, ce-l ține treaz noaptea. Ştie ce-i răspunde dacă-l întreabă. Când se închid pieţele la New York, se deschid cele de la Tokio.

Cine doarme pe el nu mai prinde loc.

Numai că exact aşa pare în ultima vreme – că Mikael trece prin viață dormind pe el. Niciodată complet treaz, niciodată complet prezent.

Mai împrăştie nişte brânză rasă peste cartofi, setează temperatura cuptorului. Când setează temporizatorul, îşi aduce din nou aminte de SMS-ul către Tom. Nu se poate să uite iar.

Mikael ia carafa şi le mai toarnă tuturor un rând.

— Dacă ştiam că veniți, cumpăram o sticlă de Fernet Branca.

Râde. Un râs lipsit de substanță. Nu i se alătură nimeni.

— Eram tineri atunci, zice Sören.

Eram *mai tineri,* îşi zice Lisa, dar tot adulți.

Bagă cartofii la loc în frigider şi dă cu ochii de telefonul aflat la vreun metru mai încolo pe blatul de bucătărie. Toți ceilalți se uită la ea. Trec câteva secunde fără să zică nimeni nimic, o pauză care se simte ca şi cum ar fi fără sfârşit.

— Mai schiați? întreabă Mikael.

Vorbeşte şi el într-un final. Lisa speră că a terminat de cântărit opțiunile şi s-a hotărât la o abordare pentru astă-seară. Ținând seama de cât de zdravene au fost cele două aperitive pe care tocmai le-a turnat, abordarea pare să se întemeieze pe consumul unei cantități mari de alcool.

— Încercăm să mergem în fiecare an. Nu la Saalbach, dar totuşi, răspunde Sören.

Dă din cap cu subînțeles spre Mikael şi schițează primul zâmbet.

Cei doi îndreaptă iar discuția către ceva pozitiv ce aveau cândva în comun şi către seara în care ieşiseră împreună în oraş. Se apropiaseră, pentru un scurt moment, la o tavă de shot-uri şi o amintire comună. Însă nu durase mult. Lisa a încercat să uite seara aceea, ce s-a întâmplat mai apoi. Fusese începutul sfârşitului prieteniei dintre ea şi Camilla. În seara aceea între ele două apăruse o ruptură.

Camilla s-a apropiat pe furiş de ea pe lângă insulă.

— Dumnezeule, eşti aşa de rigidă! exclamă ea. Tot trupul ți-e extrem de încordat.

— Ştiu, zice Lisa. Trebuie să iau legătura cu cei de la serviciu. Mă scuzați o clipă?

— Bineînțeles. Eşti sigură că nu pot să te ajut cu mâncarea? Sau cu faptul că eşti aşa rigidă? Am putea face un exercițiu împreună dacă vrei.

Lisa se întreabă ce-o mai vrea să însemne asta.

— Poate mai încolo, bine? Mă întorc într-un minut.

Iese pe hol, deblochează telefonul şi începe să scrie SMS-ul către Tom.

Cineva mi-a spart maşina. Geanta mea de sală şi permisul erau în ea. Am reclamat furtul la poliție. Ne-au venit musafirii... îți mai zic eu despre asta mai încolo... Pot să te sun mâine? Sper că totul e bine. Dă-mi de ştire dacă pot să fac ceva. La mulți ani!

Reciteşte atent mesajul când termină. Poate că n-ar trebui să pomenească de musafiri. La urma urmei, Tom ştie cine sunt Sören şi Camilla, era în peisaj pe atunci, numai că nu vrea să-l târască şi pe el în asta chiar acum. În afară de asta, mesajul sună cam cum au căzut de acord ea şi Mikael.

După ce-l citeşte a doua oară, o apucă brusc îngrijorarea că nu-i iese deloc bine.

Pare vinovată?

Ideea lui Mikael devine dintr-odată groaznică. De când îl lasă ea pe el să gestioneze o criză de la serviciu? Orice om normal şi nevinovat ar fi dat telefon, lucru care ar fi durat zece minute maximum, iar Tom ar fi fost în stare să-şi dea seama din glasul ei că e complet sinceră şi nu încearcă să ascundă nimic. SMS-urile sunt aşa de uşor de interpretat greşit!

Se întoarce şi se uită în bucătărie. Insula s-a umplut brusc de oale de diferite dimensiuni. Marlon ține în

mâini două linguri de lemn. Flancat de o parte de Mikael, care i-a pus o mână pe umăr şi arată ca un om care se apleacă spre un tonomat în care tocmai a băgat o monedă, şi de cealaltă de Sören, care priveşte zâmbind. Camilla s-a aşezat şi răsfoieşte o revistă.

Lisa apasă pe butonul de trimitere, după care se uită iar în bucătărie.

— Ce faceţi? întreabă ea.

— Suntem trataţi cu nişte magie de percuţionist, răspunde Mikael.

— Deci te gândeşti la ceva de genul, întreabă Marlon, *bum-bum-bum-bum-bum-bubum*?

Mikael îl bate pe umăr.

— Exact aşa.

— Mikael, intervine Lisa, lasă băiatul în pace!

Ridică toţi ochii la ea.

— E în regulă, Lisa, spune Marlon. Dacă nu cumva te deranjează, desigur.

„Dacă nu cumva te deranjează." N-a mai auzit pe nimeni de şaptesprezece ani să se exprime aşa. Faptul că arată ca un tânăr star rock îi face alegerea cuvintelor şi mai remarcabilă. Ceva la Marlon nu e în regulă. Sau poate că e *prea* în regulă. Îi aminteşte de cineva, cu aspectul, ochii, felul lui unic de a se purta, un soi de melancolie caldă care pare un pic demodată şi nu întru totul neatrăgătoare. Brusc îi vine în minte ideea că mama şi tatăl ei l-ar fi plăcut, că s-ar fi potrivit foarte bine în viaţa lor din Lyckeby.

— E în regulă, Lisa, zice Mikael. Ne descurcăm.

Mikael e deja în dispoziţie de provocare, iar pe cuplul Isaksson nu pare să-i deranjeze.

„Ca în vremurile bune.”

Nu-şi amintesc ei oare că, ori de câte ori e implicat şi Mikael, competiția nu se mai termină? Nu până când nu se termină seara şi lucrurile nu se strică într-un fel sau altul. Chiar vor să treacă din nou prin asta?

— Bună!

Toți ochii se întorc spre hol, unde a apărut dintr-odată Ebba.

Părul ei blond a fost aranjat cu uscătorul, ca la fetele de pe dosul sticlelor de şampon. E îmbrăcată cu o rochie albastră precum cerul, mulată pe corp, care-i accentuează formele frumoase, tinereşti. O rochie nouă pe care şi-a făcut-o ea singură. E posibil s-o fi terminat chiar adineauri. Şi-a dat cu nişte fard pe obraz şi pe pleoape. Un şirag de perle false la gât.

E frumoasă de pică. Ca mamă a ei, Lisa ştie ce încearcă să comunice: că acum e mare, gata să-şi ia zborul din cuib. Tatăl ei pare copleşit de aceeaşi realizare. Crezuse că o să fie genul de tată care să aştepte cu puşca pe genunchi, nu genul care să scoată toate oalele pe care le au pentru ca peţitorul fiicei sale să-şi poată demonstra priceperea de percuționist. Lucrurile nu ies niciodată cum ai crede. Nimic nu pregăteşte un părinte pentru asemenea momente.

Însă Ebba pare nesigură. Trebuie că simte că-i ceva în neregulă.

Lisa se duce la ea, îi ia mâinile într-ale ei.

— Salut! Arăți frumos.

— Cum merge? întreabă Ebba.

— Adulții se reobişnuiesc unii cu alții.

— Mi-a zis Marlon că vă cunoaşteți.

— Habar n-aveam că ei sunt părinții lui.

— Şi de unde vă ştiți?

Ebba se uită peste umărul Lisei, în bucătărie. Lisa îşi poate închipui ce vede fata prin cadrul uşii. Mikael şi Marlon la insulă şi toate oalele cu fundul în sus. Camilla care stă încordată pe bancheta din bucătărie, cu o revistă în poală. Sören în picioare lângă ea, ca un far, înregistrând mişcările fiecăruia.

— S-a întâmplat ceva? continuă Ebba. De ce vă purtați cu toții aşa ciudat?

— Camilla şi cu mine eram prietene, dar ne-am certat. Iar Sören...

— Da? Sören, tatăl lui Marlon. Ce-i cu el?

— E doctorul care m-a asistat la naşterea ta.

15.

Stockholm, septembrie, cu optsprezece ani înainte

Toate cunoştințele şi înțelegerea există deja în univers, tu doar trebuie să te deschizi spre ele.

Ea şi Camilla sunt tare diferite, dar prietenia lor a devenit foarte repede mai profundă. Lisa nu şi-a mai făcut de multă vreme o prietenă nouă. Toate cele vechi aveau deja copii. Era ca şi cum s-ar fi mutat într-o țară străină. Fără un bebeluş în marsupiu, eşti exclusă, nu ai biletul fermecat de intrare în curțile grădinițelor şi la locurile de joacă. E aproape imposibil să le mai prindă la telefon.

Camilla s-a născut şi a crescut în Stockholm. Locuieşte într-un apartament în Gröndal, unde şi lucrează ca vindecătoare. Foloseşte tehnici pe care le aseamănă cu intratul online. Îi plac metaforele internetistice şi susţine că avem cu toţii un modem lăuntric pe care-l putem folosi să stabilim o legătură cu ceea ce ea numeşte inconştientul colectiv. Au trecut trei săptămâni de când a cunoscut-o. Trei şedinţe ale grupului de sprijin cu prietena ei alături, urmate de plimbări prin oraş şi prânzuri.

Bărulețul de deasupra unui restaurant din Stureplan e plin. Pe drumul spre masa pe care a rezervat-o Mikael, Lisa îşi zice că soţul ei a ales locul fiindcă voia să se păzească de conversaţii pline de înţeles. Locul e deja zgomotos şi, odată ce-a pornit muzica, de-abia o să se poată auzi. Un mod perfect de a petrece timp împreună cu cineva fără a te apropia prea tare.

Când ajung la masa la care se stă în picioare din fundul barului, Mikael întreabă ce vor să bea, după care dispare şi se întoarce câteva minute mai târziu. Pe lângă vinul alb şi berea pe care le-au comandat, a adus şi un rând de shot-uri duble.

Sören se uită surprins la el, de parcă ar încerca să priceapă ce fel de om este, după care, spre imensa surprindere a Lisei, zâmbeşte.

— Fernet Branca, zice el. N-am mai băut de multă vreme.

— E vineri seara, spune şi Mikael. Locul ăsta o să înnebunească. Am putea să ne pregătim şi noi.

— Sper că nu ne încurajezi să bem otrava asta de şobolani? îl întreabă Camilla pe Sören.

— Dacă nu vă deranjează, aveam de gând să-mi pun stetoscopul în cui astă-seară, răspunde acesta.

Lisei îi pare un pic rău pentru Sören. Trebuie că se simte ciudat să iasă cu două femei din grupul de sprijin – şi mai e şi soţul uneia dintre ele. Bineînţeles că n-ar trebui să i se aducă aminte de profesia lui toată seara.

— Nu-i niciun secret că doctorilor le place băutura, afirmă Mikael. Sau poate n-am înţeles eu bine?

Sören ridică din sprâncene şi dă din umeri.

— Deci nu eşti doctorul nostru în seara asta? întreabă Camilla.

Îl sărută pe obraz.

— Fernet Branca, asta înseamnă Alpii pentru mine. Am stat un sezon acolo după facultate.

— Poftim?! exclamă Camilla. Adică ai fost schior din ăla ambulant?

Izbucneşte în râs şi Lisa i se alătură. Până şi Mikael schiţează un zâmbet şi-i aruncă lui Sören o privire intrigată. Dezvăluirea a fost cel puţin neaşteptată. Şi-l poate închipui pe Sören în tot felul de contexte. Ar arăta credibil în uniformă, ca ofiţer în război. Ar putea fi manager de birou, dirijor de orchestră. Însă e foarte greu să ţi-l imaginezi pe el şi trupul lui uriaş tăind zăpada proaspătă pe o pereche de schiuri.

— Sunt multe lucruri pe care nu le ştii despre mine, replică el.

— Hm, atât de plin de secrete! comentează Camilla.

— Asta pare să fie o problemă trecătoare, remarcă Mikael.

Lisa se uită urât la el, căci remarca lui e tare nenecesară. Nu e nevoie să atragă Mikael atenția asupra chestiunii doar pentru c-a pus Camilla ochii pe Sören şi-l cântăreşte. Nu are de ce să scoată pe gură primul gând care-i vine în minte, dar aşa e el, aşa a fost dintotdeauna.

Relația Camillei cu Sören pare să evolueze la fel de rapid ca prietenia ei cu Lisa. Numai Mikael mai trebuie prezentat şi Lisa e nelinişti tă aşteptând să vadă ce părere are despre noii ei prieteni.

— Deci, cam pe unde-ai umblat? întreabă Camilla. Atunci când ai stat un sezon în Alpi?

— Saalbach, răspunde Sören. În iarna lui ’94.

Mikael sorbea din bere, dar acum îşi pune paharul cu zgomot pe masă.

— Glumeşti! face el.

— Nu, de ce?

— Fiindcă eu am fost la Saalbach în iarna lui ’94. Cum se numea locul ăla în care ne duceam toți în fiecare seară, Doamne...

— Kustall? Off Piste?

— Nu, alea erau locuri decente, mă gândesc la unul care era un pic mai...

— Decadent? sugerează Camilla.

— Sigur, de ce nu, răspunde Mikael râzând. „Ordinar” era cuvântul pe care-l căutam. La naiba, îmi plăcea la nebunie locul ăla, cum se numea?

Toată lumea se uită la Sören şi Lisa se pomeneşte zâmbind. Cei doi bărbați s-au găsit instantaneu. Tot ce le trebuise să spargă gheața fusese un anume tip de alcool şi amintirile unei ierni irosite în Alpi.

La întâlnirea grupului de sprijin din săptămâna aceea toate femeile împărtăşiseră motivele pentru care doresc să devină mame. Pentru Camilla era vorba despre a creşte o fiinţă, lucru pe care-l considera cel mai însemnat aspect din viaţa ei.

Dacă ar fi fost şi el de faţă şi dornic să răspundă sincer, Mikael ar fi zis că e vorba de moarte. Mikael e terifiat de ea. Niciodată n-a acceptat faptul că moartea inevitabilă este condiţia nemodificabilă a vieţii umane. Singurul lucru pe care-l poate face în această privinţă este să aibă copii, o cale de a fi înglobat în noi forme de viaţă şi, în consecinţă, de a trăi mai departe.

Dar poate că toate motivele de a avea copii sunt, în fond, profund egoiste. Şi poate că al lui Mikael nu e mai rău decât al oricui altcuiva.

Lisa spusese că vrea să fie în rând cu lumea. Dacă te naşti femeie, se presupune că devii mamă. Atât de simplu e. Nu vrea decât să fie normală, ceea ce este o formă de egotism, presupune ea.

— Ştiu! Ştiu! zice Sören arătând spre Mikael. Vorbeşti despre UnderBar.

— Da! exclamă Mikael. Practic am locuit acolo. Ai fost vreodată?

— Tu ce crezi, am fost în Saalbach din ianuarie până în aprilie.

— Atunci poate că v-aţi văzut pe-acolo? intervine Lisa.

— Mă îndoiesc, replică Sören. Sunt cu câţiva ani mai mare şi aş pune pariu că Mikael nu era prea interesat de un boşorog ca mine.

Mikael ia un shot şi-l închină în cinstea lui Sören.

— Am hotărât să încercăm fertilizarea in vitro la tine la clinică. Iar cu acest toast, aş vrea să declar subiectul închis pentru tot restul serii. Dumnezeu ştie că ne-am petrecut destule seri şi nopți discutând despre el. În seara asta, însă, o să ne distrăm, înainte să ne apucăm de regimul nostru strict. Pentru ce va să vină. Şi pentru Saalbach! Noroc!

Ciocnesc paharele. Lichiorul de plante alunecă pe gât, uleios şi rece. Aroma îi declanşează Lisei un reflex de vomă pe care reuşeşte să şi-l reprime în ultima clipă. Absolut înfiorător, dar efectul este aproape instantaneu. Se simte mai bine după aceea. Ar putea să se distreze şi ea cât se mai poate. Are să treacă multă vreme până când o să apuce să petreacă iar.

Mikael pare fericit. N-a mai fost aşa de mult timp. Micul lui discurs a sintetizat cumva totul. Lucrurile au fost de rahat o vreme, dar în cele din urmă s-au hotărât să facă ceva în privința asta, ceea ce merită sărbătorit. El a avut mereu darul ăsta, de a se scula pur şi simplu în picioare, de a ridica un pahar şi a vorbi din suflet în fața oamenilor, fără nicio pregătire, fără emoții.

— Conform tipului de la tejghea, formația intră peste vreo treizeci de minute, zice Mikael. Încă un rând?

Apucă tava cu o privire întrebătoare.

— Merg cu tine, zice Sören.

— O să discutați despre FIV sau despre Saalbach? întreabă Lisa.

— Omul a zis că-şi pune stetoscopul în cui, replică Mikael.

— Ok, bine, duceți-vă! spune ea. Nu mă deranjează să pierd discuția despre Alpi.

Camilla râde când bărbații pleacă spre bar.

— A mers bine.

— Până aici, toate bune, replică Lisa. Ei, şi cum ți-a fost ziua?

— Am avut un client din Kristianstad. Unul dintre cei mai importanți producători de film din Suedia. Nu de acolo eşti şi tu? Poate-l cunoşti.

Lisa râde.

— Eu sunt din Blekinge. Am crescut în Lyckeby. Kristianstad este în Skåne, pricepi tu, şi trebuie să fie la cel puțin o oră şi jumătate distanță cu maşina.

— Lyckeby. Sună idilic.

— Aşa şi era.

— Ia zi-mi, cum era? Şcoala? Băieți şi alte alea? Ce făceai în weekenduri?

— Anii adolescenței mele au fost groaznici. Băieții au început să ia tutun de supt şi să se plimbe în maşini modificate pentru viteză mică. Şuteau reviste porno dintr-un tomberon din spatele unei tipografii şi insistau să ni le arate. Prietenele mele şi cu mine ne petreceam timpul în diverse stații de autobuz, aşteptând să se oprească ploaia. Stăteam acolo visând să fim oriunde altundeva.

Lisa ridică paharul de vin într-un toast pentru tinerețea ei şi ia o înghițitură mică.

Camilla râde.

— Sună minunat.

— Copilăria mi-a fost însă fermecată, continuă Lisa. Am fost foarte apropiată de părinții mei. Din nefericire, amândoi s-au dus recent.

— Îmi pare rău, zice Camilla. Cancer?

— Nu. Mama fuma. Lucra la un depozit de produse amidonoase, ştii tu, făină de cartofi şi ce-o mai fi. Era maistru şi muncea realmente din greu. Într-un final, nu i-a mai rezistat inima. Tata a fost profesor. Nu s-a omorât cu munca, dar a murit la câteva luni după mama, de inimă rea, cred. Poate că sună demodat, dar sincer cred că asta a fost.

— Nu-i deloc demodat. Chiar se poate muri şi de inimă rea.

Camilla îi susține privirea cât bea din pahar.

Lisa încearcă să judece dacă glumeşte sau nu, dar cealaltă pare complet serioasă.

— Trebuie s-o fi iubit foarte mult pe mama ta, zice Camilla. Sună foarte romantic. Lyckeby. O căsnicie fericită. Ai vreo poză?

— Sigur. Ai vrea să vezi?

Lisa deschide geanta şi scoate portofelul ei mare. Pune două poze pe masă. Una de când avea şapte ani şi stătea în poala tatălui ei pe canapeaua din sufragerie. Mama stă în spatele lor, cu o mână pe umărul soțului. Cealaltă e o fotografie a tatălui ei, tânăr, poate pe la optsprezece ani. Ține o bicicletă nouă şi strălucitoare lângă poarta casei în care au crescut şi el, şi Lisa. O casă roşie cu tâmplărie albă. Cireşul înflorit în fundal.

Camilla ia prima poză.

— Doamne! face ea. Privirea de pe chipul mamei tale spune tot. Aşa ar trebui să arate o femeie, o mamă. Ce familie frumoasă!

— Nu mi-o aduc aminte altfel decât fericită. Pe Mikael îl irită uneori faptul că tot compar viața noastră cu viața de când eram copil. Ori de câte ori vorbim

despre copii şi familie se enervează că vreau ca lucrurile să fie ca atunci când eram eu mică. Lui nu-i place aşa tare copilăria lui.

— Unde a crescut?

— În Nacka, Storängen.

— Nu acolo tocmai v-aţi cumpărat o casă?

— Exact. Sau pe-aproape. Am cumpărat un teren în Lillängen, care e fix lângă. O să construim.

— Înseamnă că imitaţi copilăria lui!

Camilla ia a doua poză.

— E tatăl tău? Cum îl chema?

— Erland.

— Erland... Ce armăsar!

— Fotografia a fost făcută de un fotograf profesionist german, cred. Le spusese bunicilor că tata ar putea să devină model internaţional şi să câştige o căruţă de bani. Bunicul însă a înăbuşit proiectul în faşă. Nu era muncă cinstită. În plus, mai avea şi bănuielile lui faţă de fotograful acela. Dar nu-i aşa că e o poză frumoasă?

— Doamne, e superb!

Lisa înghite puternic în sec, simţind cum îi creşte presiunea dinapoia ochilor. Încă nu şi-a revenit după moartea tatălui ei. Îi e dor de el în fiecare zi.

— Îmi pare rău. Cred că am fost fetiţa tatii.

Camilla ridică ochii din fotografie şi surâde.

— Dar nu mereu, nu?

Vine un chelner cu un rând nou de vin şi shot-uri la fel ca mai înainte. Lisa şi Camilla se uită spre bar şi dau cu ochii de Sören şi Mikael închinând paharele în cinstea lor. Pasămite au mai multe de discutat între patru ochi.

Camilla ia un shot şi arată cu el spre Lisa.

— Pentru taţi frumoşi şi mame fericite!

Lisa bea. Lichiorul are în continuare gust oribil, dar alunecă mai uşor de data asta. Se relaxează şi lasă căldura să i se răspândească în corp. Rareori e atât de deschisă faţă de persoane pe care le-a cunoscut de curând. Camila are iscusinţa de a ajunge înăuntrul minţii ei şi de a-i scoate la iveală gândurile şi emoţiile secrete. Simţea lipsa unei prietene apropiate mai mult decât îşi dădea seama.

— Deci, cum mai stau lucrurile pe-acasă? întreabă Camilla.

Arată din cap spre bar şi bărbaţi.

Lisa încă n-a spus nimic despre SMS-ul de la Tom pe care i l-a văzut Camilla pe telefon când s-au cunoscut. Camilla e deşteaptă, ştia despre ce era vorba.

— Un pic mai bine acum, răspunde. Încă nu grozav.

— Încercarea de a concepe un copil afectează relaţiile. Vine cu un cost mare. Crede-mă că ştiu!

Lisa ia o înghiţitură de vin. Una mai mare de această dată.

— E adevărat ce-a zis Mikael? Cum că v-aţi hotărât să încercaţi fertilizarea in vitro?

— Păi am făcut toate testele şi am decis să-i arătăm lui Sören rezultatele. Ar fi trebuit să începem de mult tratamentul, dar Mikael...

Se întrerupe. Îşi caută cuvintele potrivite.

— Ştiu.

Lisa se uită întrebătoare la ea. Oare ce-o fi vrând să spună?

— Cred că Mikael se teme.

— Blestemul masculului alfa, zice Camilla.

Lisa dă din cap. Exact aşa.

— Dar masculul tău alfa ce mai face?

E rândul Lisei să arunce o privire plină de înțeles peste masă.

Camilla zâmbeşte şi soarbe din vin fără să-şi ia ochii de la ea.

— Sören m-a scos la cină săptămâna trecută.

— Nu pierdeți timpul.

— Iar ca să mă revanşez, i-am oferit tratament după, la mine.

— Deci consultantul principal Isaksson e deschis la metode alternative de tratament?

— Foarte deschis şi receptiv.

Izbucnesc în râs. Un acces de râs cum Lisa n-a mai trăit de când era o adolescentă chicotitoare.

— Eşti incredibilă! zice ea printre hohote.

— Pe lumea asta, norocul ți-l faci cu mâna ta, vine replica de la Camilla, care-şi îndepărtează o şuviță de pe față. Refuz să devin victima împrejurărilor. Sper că nu crezi că-s prea îngrozitoare.

— Nu cred că eşti deloc îngrozitoare. Eşti... unică.

Camilla pufneşte batjocoritor la remarca ei şi îşi fereşte privirile.

— Sau poate că fac parte dintr-un şir lung de femei disperate, spune ea. Sören însă nu-i rău deloc. De fapt, e chiar destul de galant.

Se opreşte din râs. Brusc, Lisa îşi face griji că i-a rănit sentimentele.

— Îmi pare rău dac-am zis ceva stupid, n-am vrut.

— N-oi trăi eu într-o căsuță idilică alături de propriul meu Făt-Frumos, dar profit la maximum de ce am.

Camilla coboară ochii la fotografia de pe masă cu tatăl Lisei, Erland, înainte să i-o dea înapoi.

Exact atunci se întoarce Mikael, cu Sören după el. Duce o tavă cu bere, vin şi shot-uri. Lisa începe să se simtă cherchelită şi se întreabă cât de tare o să se îmbete dacă mai beau în ritmul ăsta.

— Toate în regulă aici? întreabă Mikael.

— Absolut, răspunde ea.

— Concertul stă să înceapă. Să ne mutăm un pic mai aproape de scenă?

— Bine.

— Trebuie să trec pe la toaletă mai întâi, zice Camilla. Vrei să vii şi tu?

— Ar fi bine, răspunde Lisa.

— În regulă, zice Mikael. Vă aşteptăm aici.

Îi ia mâinile într-ale lui şi o sărută pe buze. Are mâinile calde.

Lisa simte efectele shot-urilor şi vinului în timp ce o urmează pe Camilla. Îi e greu să coboare scările şi să meargă drept după ce trece de barul de jos. N-o ajută nici tocurile.

Strecurându-se prin mulțimea din barul la modă, i se lămureşte ca niciodată un lucru; de fiecare dată când iese în oraş în Stockholm, lumea din jurul ei întinereşte.

O viață constând de-acum înainte doar din ea şi Mikael e un scenariu de coşmar. O roată şubredă de hamster care se învârte iar şi iar, în derivă prin oraş,

până când şoarecii bătrâni din interiorul ei pică morţi. Care-i rostul unei asemenea vieţi?

S-a simţit sătulă nu numai o dată. De Mikael, de toată chestia asta. O dată sau de două ori, când stăteau acasă în faţa televizorului, au discutat că mai bine şi-ar cumpăra un căţel. Unul mic, genul pe care-l poţi lua în avion. Acum însă, mulţumită grupului de sprijin şi Camillei, speranţa ei adormită s-a trezit şi vechea scânteie s-a aprins iar.

Prezenţa ei şi a Camillei atrage atenţia unui grup de bărhaţi mai în vârstă care stau la bar. Îşi întorc capetele şi le urmează cu privirea. Camilla pare să absoarbă lacomă atenţia. Lisei i se pare doar jenant şi deranjant. Sexul a căpătat o nouă semnificaţie recent, o gravitate pe care bărbaţii aceştia n-ar înţelege-o. Îi vine în minte ce-i place să-şi spună atunci când lucrurile stau rău de tot între ea şi Mikael. Orice s-ar întâmpla, nu vrea să fie aruncată iar în viaţa de femeie singură, pe piaţa neîndurătoare de carne din Stockholm. Niciunul dintre neajunsurile lui Mikael nu o vor face să dea iar piept cu aşa ceva.

După ce răspund chemării naturii, ea şi Camilla rămân una lângă alta în faţa oglinzii mari de deasupra chiuvetelor. Lisa îşi dă din nou cu rimel, iar Camilla cu ruj.

— Mai ţii minte când ţi-am zis că Sören e foarte deschis şi receptiv în pat? întreabă aceasta. Am discutat cu el despre ceva ce vreau să încerc de multă vreme. Ceva legat de fertilitate. O metodă străveche.

Lisei îi ard obrajii. Se apleacă spre oglindă. Camilla încearcă să-i atragă privirea.

— Cât de deschis e Mikael la metode alternative?

Lisa izbucneşte în râs.

— Cum adică alternative?

Camilla lasă capul pe-o parte şi surâde.

— Nu contează, las-o aşa! Dar cum a primit vestea? Mă refer la rezultatele analizelor voastre.

Lisa încremeneşte la jumătatea mişcării, apoi îşi bagă rimelul la loc în geantă.

— Ce vrei să spui? De ce întrebi?

— Mă întrebam dacă el e bine.

— Bun, dar ce ştii *tu* despre asta?

— Păi, tu ai pomenit de problemă la prânz, săptămâna trecută. Sincer, Lisa, îmi dau seama doar uitându-mă la el. Vrea să fie şeful. Asta e destul de evident.

— Vrea să fie şeful? Ce naiba tot spui acolo?

A ridicat tonul. Camilla pare sincer surprinsă.

— Stai aşa! Îmi pare rău.

— Ştii despre rezultatele analizelor noastre?

— Lisa!

Îi pune o mână pe braţ, la care ea se trage în spate.

— Credeam că putem vorbi despre asta. Credeam că putem vorbi despre orice. Ţi-am spus totul. De ce eşti aşa supărată?

— Ţi-a arătat Sören raportul nostru medical?

— Nu, bineînţeles că nu! *Ce naiba ai*?

Dintr-una din cabinele din spatele lor iese o fată. Nu se poate să aibă mai mult de optsprezece ani. Îşi cere scuze cu o privire scurtă când începe să se spele pe mâini.

Lisa încearcă să se liniştească. Poate e de la alcool. N-ar mai trebui să bea. Însă ceva pare nelalocul lui. Nu a spus nimănui despre rezultatele analizelor de fertilitate ale ei şi ale lui Mikael.

— Pur şi simplu nu înțeleg de unde ştii, zice.

Camilla se întoarce spre ea, privind-o direct în ochi, nu prin oglindă.

— Bine, ok, l-am întrebat pe Sören dacă problema voastră poate fi depăşită, dacă o să fiți în stare să aveți copii şi mi-a spus adevărul. Îmi pare rău.

Lisa coboară privirea la mâini. Încă mai simte căldura atingerii lui Mikael.

Vorbele Camillei îi străpung apărarea. Ştie că ține la ea şi că Sören e nerăbdător să găsească soluții. Poate că alcoolul o face să fie mai sensibilă şi să reacționeze exagerat.

— Ok. Îmi pare rău dacă am țipat la tine.

— Exact asta ai făcut.

Când formația urcă pe scenă, Mikael începe să se împingă înainte, făcându-le celorlalți semn cu mâna să-l urmeze. Sören se foloseşte de statura lui masivă să le facă brazdă Camillei şi Lisei până în față. Mikael şi-a suflecat mânecile şi şi-a ridicat mâinile deasupra capului. Rolexul lui sclipeşte sub lumina reflectoarelor când bate din palme în ritmul muzicii.

Senzația de la baie persistă şi, uitându-se la soțul ei, Lisa nu se poate abține să nu se gândească la ce a întrebat-o Camilla. Cum a primit vestea? Rezultatele analizelor nu i-au adus uşurare, dar faptul că s-au hotărât să încerce fertilizarea in vitro măcar a adus o schimbare, a întrerupt starea de fapt, merg înainte, fac

ceva. Poate că Mikael se simte mai stăpân pe situație dacă-l cunoaşte personal pe Sören.

Marea de oameni începe să cânte. Lisa încearcă să scape de disconfort lăsându-se transportată de muzică. În încăpere e foarte cald şi înghesuială. Ea şi Sören s-au îndepărtat de Mikael şi Camilla. Sören bate ritmul cu piciorul, uitându-se la muzicieni cu o mină impresionată. Lisa încearcă să se ridice pe vârfuri ca să vadă mai bine, dar îşi pierde echilibrul atunci când cineva se ciocneşte de ea din spate. O vede pe Camilla dansând cu alți oameni. E şi Mikael acolo, chiar alături. Dansează cu ei.

Câte shot-uri de Fernet Branca o fi băut? Cel puțin trei. Plus c-a mai curs şi vinul.

Se ridică iar pe vârfuri ca să încerce să-l facă pe Mikael să vină lângă ea. Camilla nu are nicio reținere. Se mlădiază sexy, ca o tânără care ştie ce face.

Se uită prin mulțime, doar-doar l-o zări pe Mikael. Camilla dansează cu cineva. Două trupuri care se mişcă împreună, cu brațele şi picioarele îngemănate, un bărbat şi o femeie practic înfăşurați unul în jurul altuia. Camillei îi luceşte transpirația între sâni. Apoi ceva sclipeşte o dată chiar deasupra lor, în dreptul gâtului ei. Un ceas de aur. Un Rolex.

Atunci, cineva care-i bloca vederea se dă la o parte şi Lisa vede tot. Mikael e cățărat pe Camilla. Are pete de transpirație la subsuori, bretonul scurt prins de fruntea umedă. Trupul lui lipit de al ei. Fața la câțiva centimetri de gâtul Camillei, de parcă s-ar pregăti s-o lingă.

Lisa dă oamenii la o parte din drum. O tânără scoate un sunet ascuțit de protest când i se varsă băutura.

— *Pardon*? strigă Lisa apucându-l pe Mikael de braț.

— *Ce*?

— *Ce dracu faci*?

— *Dansez. Haide, dansează şi tu cu noi*!

Camilla ridică brațele spre tavan, se răsuceşte şi dispare în mulțimea care se leagănă.

— *Dansezi*?! țipă Lisa. *Vă giugiuleați naibii*!

— *Potoleşte-te, Lisa*!

— *Vreau să ne ducem acasă.*

— *Acum te duci acasă? Când ne distrăm şi noi o dată*?

Mikael face un pas în spate, clătinând din cap.

Nu l-a mai văzut aşa. Întunericul din ochii lui... Acum vrea şi mai tare să se ducă acasă. Nu-l recunoaşte.

Mikael îndreaptă un deget spre ea.

— *Mi-ai ros întruna urechile cu oamenii ăştia de săptămâni de zile... Încerc...*

Dintr-odată, un om de la pază îl cuprinde pe Mikael de trunchi cu brațele şi-l trage de lângă ea. Acesta încearcă să se împotrivească şi, pentru o clipă, picioarele lui părăsesc podeaua, lovind aerul.

— *Nu, stai, e soțul meu*! strigă Lisa.

— *Mă doare undeva cine e. E timpul să plece acasă.*

— *Dar de ce? Ce-a făcut*?

— *Chiar eşti soția lui*?

— *Da.*

— *Atunci bagă-l într-un taxi înainte să dea de-un necaz mai mare.*

Afară, în stradă, Mikael trece pe lângă taxiurile care aşteaptă, îndreptându-se spre cluburile şi barurile de pe Birger Jarlsgatan.

— Mikael, stai! strigă Lisa după el.

Bărbatul se opreşte. Cămaşa lui, mereu băgată în pantaloni, îi atârnă peste curea. Are sacoul aruncat pe umăr. Seara de toamnă e geroasă, dar el nu pare s-o observe. Arată în continuare ciudat, de nerecunoscut. E ceva în ochii lui.

— Du-te acasă! zice el, apoi îşi continuă drumul.

Nu şi-au luat la revedere de la Camilla sau Sören. N-are rost să încerce să discute cu Mikael acum. Mai bine să-l lase să se plimbe să-i treacă, să dispară în noapte şi în întunericul propriu.

În timp ce îl petrece cu privirea, îşi dă seama cât de mult suferă el. Brusc, i se pune un nod în gât. Vrea să plângă, însă emoțiile parcă îi sunt blocate.

Felul întâi

16.

Retragere sau interogare sold

Meniul de opțiuni care apare pe ecran cere o decizie. Tom nu vrea să-şi afle soldul, dar de aia se află acolo. Ca să privească adevărul în ochi. Să recunoască faptul că tocmai alegerile făcute de el l-au dus în situația în care se găseşte.

Mintea îi stă încă la cele petrecute peste zi. Are să dureze o vreme până să scape de ele. Nu ştie ce-a fost mai rău, discuția cu Lisa sau cea cu poliția. Sau faptul că n-a mai primit nicio veste de la ea, fără să pună la socoteală SMS-ul ciudat.

Se simte de parcă-l mănâncă peste tot. De îndată ce ajunge acasă, are să facă un duş lung şi fierbinte ca să se spele de toate.

Ecranul şi butoanele din jurul lui sunt acoperite de amprente vizibile. Ovaluri mici, fantomatice, conținând informații despre identitatea oamenilor. Soioase, murdare, unsuroase.

Bancomatul din exteriorul Ica Maxi Nacka, polul comercial al suburbiei bogate, e cu totul diferit de dulăpiorul de medicamente de la Maria Regina, care este curățat la standarde clinice, aşa cum vor el şi Lisa.

Să vină aici nu e tocmai ce-i trebuie lui acum. O vreme nu vrea să audă, să miroasă sau să vadă alți oameni, nici măcar urmele pe care le lasă ei. Însă n-are

de ales. Câinele are nevoie de plimbare, iar el are de luat şi trimis colete înainte să închidă la poştă pe durata sărbătorii.

Ia o pereche de mănuşi albe de latex de la serviciu din buzunarul hainei şi le pune şi continuă. Alege soldul. Tastează codul.

Purple, buldogul lui de nouă ani, cu labe albe şi spinare maro, trage nerăbdător de lesă. Oamenii trec grăbiţi pe lângă ei încoace şi-ncolo, ies şi intră pe uşile supermarketului, urcă şi coboară din maşini. Se apropie prea tare de câinele bătrân, căruia străinii şi germenii lor îi plac la fel de mult ca stăpânului său. Aerul din jurul lor e plin de mirosurile sezonului. Zăpadă proaspăt aşternută, ace din grămada de brazi de Crăciun care nu s-au vândut, o oală cu *glögg* aburind spre plăcerea degustării clienţilor de la Ica.

Purple a urcat dârz dealul de la Storängen, în ciuda şoldului care-l doare, a vârstei înaintate şi a obezităţii. Concentrat să demonstreze că încă-l mai ţin curelele. De mult prea multe ori, Tom a constatat că e adevărat ce se spune despre câini, că ajung să semene cu stăpânii.

— Gata, gata, Purps, zice el, mângâindu-l pe cap. Mă mişc cât de repede pot.

Numărul de pe ecran îi confirmă temerile. Se uită la chitanţa pe care o scuipă maşina, dar pe ea e scris acelaşi total. Scoate un oftat lung, mototoleşte hârtiuţa şi o aruncă la coş. Se uită în jos la Purple, care acum stă complet nemişcat, cu capul într-o parte şi-l priveşte şi el.

— Unde crezi că se duc toţi banii?

Ar trebui să ştii, Purps, eşti mereu cu mine.

Duce câinele pe uşa turnantă, ia un bon, se aşază pe un scaun de bar lângă un televizor la care se vede o cursă de cai şi-şi aşteaptă rândul. Purple se întinde pe podea, bucuros de ocazia de a se odihni. În jurul lor stau câțiva bărbați stingheri, aplecați peste formularele pentru curse, cu pixul în mână şi ochii întorcându-li-se din când în când spre ecranele de pe perete, unde sunt afişate cotele şi cele mai importante momente din cursele anterioare. O ultimă şansă să li se schimbe norocul înainte de sfârşitul anului.

Se întreabă ce-o mai face Lisa. De ce i-a trimis un SMS în loc să-l sune şi să-i spună despre geanta furată? Sunt apropiați, au încredere sută la sută unul într-altul. Numai că asemenea lucruri se pot schimba cât ai zice peşte, din cauza unui impuls nesăbuit, a unei greşeli nechibzuite, cum ar fi să-ți laşi permisul de acces undeva unde n-ar trebui. Sau un sărut furat. Sau o noapte de pasiune.

De câte ori nu s-a întrebat dacă şi-ar fi putut juca mai bine cărțile? Cum ar fi fost viețile lor atunci, dacă el ar fi fost în prima poziție şi Lisa ar fi pariat pe calul potrivit.

— 34?

Se uită la bonul din mână.

— Hai, Purps, noi suntem!

Când ajunge la casă, femeia din spatele ei îl întâmpină cu un zâmbet cald.

— Salut, Tom, zice ea. La mulți ani! Ce mai faci?

— Bine, mulțumesc, răspunde el.

Nu-şi aminteşte numele femeii, deşi ar trebui având în vedere de câte ori a vorbit cu ea. E nevoit să arunce pe furiş o privire la ecusonul cu numele, pe care-l are prins la piept. Are cam patruzeci de ani, e de origine străină, are păr negru ca pana corbului şi flirt în priviri.

— Dar tu, Franka?

— Aş fi făcut mai bine dacă m-ai fi invitat tu la o petrecere de Revelion.

Îi zâmbeşte iar.

— De-aş avea eu aşa curaj! Numai că noi avem alte planuri.

Franka râde.

— Deci sunteți doar tu şi câinele în seara asta?

— Cel mai bun prieten al omului.

Femeia clatină din cap, oarecum nepricepând ce vrea să zică Tom, cu zâmbetul în continuare pe chip.

— Laşi sau iei?

— Amândouă.

Dă jos rucsacul din spinare şi scoate un pachețel. Pătrat, din carton tare, bine înfăşurat în câteva straturi de bandă adezivă extra rezistentă.

Franka ia pachetul şi-l cântăreşte în mâini cât citeşte adresa de pe el.

— Hmm..., face ea. Un pic cam uşor ca să fie cu adevărat incitant. Şi mai e şi adresat unui bărbat, ce plicticos! Şi iar internațional.

— Cât îți datorez?

— Are să te coste dacă vrei livrare rapidă. Eşti sigur că ai realmente nevoie?

Tom se gândeşte o clipă. În general oamenii insistă să fie expediate astfel. Face parte din înțelegere. Trebuie să ajungă repede.

— Da, te rog.

— Două sute cincizeci de coroane.

— Ok. Te-ar deranja să verifici dacă n-ai ceva pentru mine?

— Deci aştepți ceva, dar n-ai aviz? Pot să verific să văd dacă a venit azi ceva.

Se întoarce câteva clipe mai târziu, cu un zâmbet mare pe chip şi ținând triumfătoare un colet deasupra capului.

Tom se apleacă să-l scarpine bine pe Purple după urechi şi zice:

— *Vezi, cuțu, nu ți-am spus eu*?

— Cum e vorba aia, intervine Franka, noroc la cărți, ghinion în dragoste?

Tom se forțează să chicotească.

— Acceptați plata cu cardul?

— Nu cu American Express.

Îşi pune Mastercardul în cititor şi e cât pe ce să tasteze PIN-ul când observă ochii Frankăi ațintiți pe mâna lui. Încă mai poartă mănuşile albe de latex.

Tastează codul şi ridică ochii la figura ei surprinsă.

— Sunt doctor. Am uitat că eram cu ele pe mână.

Pentru o clipă, Franka pare înspăimântată, de parcă ar fi luat în calcul şi alte explicații pentru care bărbatul din fața ei poartă mănuşi de latex.

Le scoate şi şi le pune în buzunar.

— Ia zi-mi, Tom! începe ea. Ce caută un tip arătos ca tine, şi doctor pe deasupra, tot timpul pe-aici cu colete

de lăsat şi de luat? De ce stai acasă în seara asta cu un câine bătrân şi obosit? De ce nu te aşteaptă nicio regină a frumuseții, aşa ca mine, de pildă?

Tom îi susține privirea şi schițează încă un zâmbet.

— Ai auzit expresia „toate lucrurile bune vin la cei ce ştiu s-aştepte”?

Franka oftează.

— Bon?

— Nu-i nevoie. La mulți ani!

17.

— Înțeleg, zice Ebba.

Lisa recunoaşte tonul şi expresia. Le-a mai auzit şi văzut de multe ori. Ebba e în curs de acceptare a noilor împrejurări: faptul că tatăl lui Marlon e fostul doctor al mamei ei, că acesteia îi e greu să-l vadă întors în viețile lor.

Ebba nu poate însă înțelege pe deplin situația. N-are cum să aibă habar cum se simte Lisa să-l aibă pe Sören Isaksson iar în viața ei.

O doare să-şi vadă fiica încercând să reacționeze la noua informație. E incredibil de nedrept. Au discutat subiectul de atâtea ori! Despre faptul că ce s-a petrecut n-a fost din vina fetei.

— Asta-i o nebunie! exclamă Ebba. Nu mi-ai spus niciodată numele doctorului sau cine e!

— Ştiu. N-ai greşit cu nimic, răspunde Lisa. Hai, ne aşteaptă ceilalți!

Se duc în bucătărie. Are un sentiment ciudat, fatidic. De parcă şi-ar conduce fiica nu în centrul casei

lor, ci în cu totul altceva. Spre un altar de sacrificiu. În lumea înşelătoare a adulţilor.

Sören stă acolo posomorât şi se uită la ei toţi. Camilla se ridică de pe banchetă şi se duce lângă el. Mikael, pesemne ţintuit de podea prin insula de bucătărie, nu pare să ştie ce să facă, aşa că întinde stânjenit mâna după paharul de Pommac turnat pentru Ebba.

Lui Marlon îi strălucesc ochii.

— Bună, Ebba! zice Camilla. Mă bucur să te revăd.

— Bună, Camilla! Bună, Sören, bună, Marlon!

Marlon îi zâmbeşte şi Ebba îi zâmbeşte şi ea.

— Să înţeleg că ne-am mai întâlnit cu toţii?

Sören şi Camilla nu spun nimic, abţinându-se. Privirea băiatului se mută agitată de la unul dintre părinţii lui la celălalt.

Mikael râde şi clatină din cap.

— Care-i cântecul ăla pe care-l cânta tatăl tău în Ajunul Anului Nou, Lisa? întreabă el. *Should auld acquaintance be forgot, and never brought to mind*?[4] Poate ar trebui să-l cântăm acum? Şi să ridicăm paharul în cinstea acelui sentiment?

— *Let bygones be bygones*[5], zice Sören în engleză.

Nu le mai ajunge suedeza, bărbatul trebuie să facă apel la engleză. Ca un adolescent care spune „Te

---

[4] „Oare ar trebui uitate vechile cunoştinţe şi niciodată amintite?" versuri din clasicul cântec popular scoţian *Auld Lang Syne,* pe versurile poetului Robert Burns. (engl.). (*n. trad.*)

[5] Ce-a fost a fost. (engl.). (*n. trad.*)

iubesc” în engleză, fiindcă expresia din suedeză i se pare prea încărcată. O limbă nouă n-are să schimbe nimic, n-are să-i protejeze pe niciunul.

O băutură îi trebuie ei acum. Una tare, de preferat.

— Ce zici, maestre? i se adresează Mikael lui Marlon. Pot să-mi schimb cererea?

Marlon lasă lingurile de lemn pe insula de bucătărie. Lisa se întreabă de când le ținea.

— Îmi spune şi mie naibii cineva care-i faza aici? întreabă el.

Lisa ştie că ea ar trebui să răspundă, dar nu ştie ce să zică. Sören, Camilla şi Mikael nu par dispuşi să-i vină în ajutor.

— Mama şi tata nu reuşeau să facă copii, vorbeşte Ebba. Mama a fost foarte bolnavă după ce m-am născut şi tocmai am aflat că tatăl tău a fost doctorul ei. El a asistat-o la naşterea mea.

Nicio şovăială. O spune ca şi cum n-ar fi nimic, în suedeză curată, şi se dovedeşte că explicația nici nu sună aşa ciudat.

— Motiv mai tare pentru un toast nici c-am auzit, anunță Mikael.

Îi întinde Ebbei paharul ei. Le reumple paharele adulților.

Ebba roşeşte şi se lipeşte de Marlon.

— Mulțumesc!

Lisa ridică paharul înainte să apuce Mikael să se lanseze în vechiul cântec de Anul Nou şi toată lumea îi urmează exemplul. Tatăl ei iubea *Auld Lang Syne.* Mereu îl cântau în Ajunul Anului Nou acasă la Lyckeby. Mikael a fost acolo de vreo câteva ori. Lisa şi-ar dori ca

tatăl său să fie alături de ei acum, să nu fie ea cea mai în vârstă de aici, să fie de față o generație mai mare care să-i dea sfaturi, să răspândească liniște și să-i țină pe toți în frâu.

Marlon îi șoptește ceva Ebbei. Cumva, seamănă un pic cu tatăl ei. Stil diferit, dar la fel de irezistibil de frumos cum era el la vârsta lui. Poate că Mikael și-a dat și el seama și de aceea s-a gândit la Erland și la cântec. Ebba n-a apucat să-și cunoască bunicul, l-a văzut doar în fotografii vechi, dar poate că i s-a întipărit în mintea tânără și impresionabilă drept un ideal.

We'll take a cup of kindness yet.[6]

Era de la sine înțeles să cânte în Ajunul Anului Nou, la fel de mult cum era să mănânce cartofi la cină. O tradiție scoasă din manualul pentru o viață simplă și fericită al lui Erland. Menirea Revelionului era să tragi linie sub vechiul an și să sărbătorești începutul celui nou.

Mikael trebuie că a uitat să amestece în carafă, pentru că cea mai mare parte din alcool e în ultimul rând de băutură. Camilla ridică din sprâncene și tresare când pune paharul jos. Lisa apreciază căldura care i se ridică din stomac în piept.

Se duce la frigider și apoi la cuptor. A terminat să preîncălzească mâncarea. Se uită la ceas. Timpul alocat aperitivelor s-a terminat. Deschide frigiderul, scoate cartofii gratinați ca să poată sta o vreme pe blatul din bucătărie înainte de a intra la cuptor. Ia paharele cu cocteilul de creveți. Începe numărătoarea inversă pe

---

[6] Și vom mai bea o cupă de bunătate. (engl.) (*n. trad*.).

ceas, nouăzeci de minute, după care se întoarce la musafiri.

— Ei, ce ziceți? Îi e foame cuiva?

18.

Ebba stă la mijloc cu spatele la ferestrele mari, flancată de Marlon şi Sören. Mikael s-a dus de partea cealaltă a mesei, cu Camilla lângă el şi Lisa în colțul cel mai apropiat de bucătărie. Ar fi trebuit să gândească mai bine aşezarea la masă, în loc să lase lumea să stea unde vrea. Acum, Lisa a ajuns vizavi de bărbatul familiei care a venit în vizită, ceea ce ar fi fost perfect în oricare alt context, însă când acel bărbat se dovedeşte a fi Sören Isaksson, e cât se poate de nepotrivit. Numai că acum e prea târziu să mai schimbe ceva.

Pune sticla de vin pe masă şi se uită la Sören cum o apucă de gât şi-i cercetează eticheta.

— Drăguț vin! zice.

Mikael ridică din sprâncene. Niciun om care se pricepe cât de cât la vinuri nu s-ar exprima aşa. Există oameni drăguți, nu şi vinuri drăguțe. Sören pe care-l cunoşteau ei parcurgea mereu lista de vinuri în căutarea celui mai ieftin. Are păreri bine înrădăcinate despre cât au dreptul diverse lucruri să coste în limite rezonabile, de parcă pentru orice s-ar putea găsi o explicație cu ajutorul matematicii. Un vin n-ar trebui să coste niciodată mai mult de optzeci de coroane sticla. Nu are cum să existe un motiv rațional să cumperi vinuri scumpe.

Sören nu ştie nimic despre cel pe care l-a ales Mikael cu atâta grijă. Lisa speră că soțul ei n-o să se simtă jignit.

— Vă rog, începeți! zice ea. Mikael, vrei să serveşti vinul?

El o priveşte absent.

— O fac eu, se oferă Camilla. Trebuie să ne laşi să contribuim şi noi cumva.

Dă roată mesei, umplând paharele. Mişcările îi sunt grațioase, dar un pic cam prea intime. Îi umple lui Mikael paharul până în buză. Apoi se opreşte şi-i aruncă o privire Lisei când ajunge la paharul Ebbei. Lisa clatină din cap.

— E şi apă minerală, spune ea.

Ebba se serveşte şi-i întinde sticla lui Marlon.

— Mă gândeam c-am putea face un pronostic pentru anul viitor, propune Ebba.

— Ca un soi de predicție, adică? întreabă Sören.

— Bună idee! Cine vrea să fie primul? intervine Camilla. Poate să fie despre orice?

— Am făcut-o la şcoală, explică Ebba. Am discutat mai ales despre politică şi chestii de-astea. Evenimente mondiale.

— Încep eu, zice Mikael. O să fie ales un papă nou.

Mereu spune asta. Crede că e ceva inteligent de zis. Papa este invariabil bătrân. E foarte probabil să moară în curând. Dacă pariezi mereu pe aceeaşi carte, în cele din urmă ai să câştigi. Mentalitate de jucător de cărți.

— Asta le-ar face viața grea călugărițelor Lisei de la Maria Regina, continuă el.

Lisa vrea să se ridice de la masă să vadă dacă i-a dat şi Tom SMS. De regulă răspunde repede.

— Nu prea, o să aştepte cu nerăbdare un conclav, replică Sören.

Mikael surâde batjocoritor la tentativa de glumă a celuilalt, clătinând din cap. Ia o înghiţitură mare de vin.

Sören îşi coboară privirea în poală, de parcă ar fi vărsat ceva. Dintr-odată arată pierdut, ca un om masiv şi stângaci care n-are ce căuta la o masă civilizată. De fapt, nici nu are. Nici nu o să aibă.

— Ok, timpul va decide dacă ai dreptate, zice Ebba. Cine urmează?

— Am eu unul, răspunde Sören.

— N-ar trebui să mâncăm? intervine Lisa. Vă rog, poftiţi!

Toată lumea ia o îmbucătură din primul fel.

— Doamne, e *aşa* de bun!

Camilla îşi duce o mână la claviculă şi dă ochii peste cap.

— N-am mai mâncat cocteil de creveţi de când am fost la Jersey cu părinţii. Cred că aveam doisprezece ani.

Lisa se uită iar la Sören, care încă stă tăcut şi ţeapăn de cealaltă parte a mesei. Ochii lui sunt pironiţi pe ceva de sub tăblie. La ce s-o fi uitând? Încearcă să-i urmărească privirea. Se holbează uşor într-o parte, în direcţia Ebbei. Se uită la locul unde se termină rochia ei? Se uită la picioarele fetei?

— Cred că suntem un pic cam de modă veche, spune Mikael. Era preferatul părinţilor Lisei. Vedeţi voi, totul trebuie să fie cum era la Lyckeby, în Blekinge.

Cine insista pe cocteiluri de creveți, Erland sau Ann-Christin? Stai să ghicesc!

— Mama.

— Chiar îmi place, zice Marlon.

— Mulțumesc, Marlon. Dar, da, sigur, bănuiesc că nu-i tocmai la modă.

— Nu la asta m-am referit, spune Camilla. E delicios.

— Merge bine cu vinul *drăguț,* Sören? întreabă Mikael.

Sören ridică privirea. Lisa îi e recunoscătoare soțului ei că l-a întrerupt din holbat. Aşadar, Mikael s-a simțit jignit de remarca nepăsătoare al lui Sören, care desconsidera vinul incredibil de scump pe care-l alesese. Aştepta doar o ocazie să riposteze. Momentul perfect pentru remarca zdrobitoare. O remarcă tipică pentru Mikael.

— Da, e plăcut, răspunde Sören şi mai ia o înghițitură.

Sarcasmul pare să treacă pe lângă el.

— E rândul tău, Sören, spune Ebba. Tu ce vezi în globul de cristal?

— O prăbuşire a bursei.

— Ha! exclamă Mikael prea tare. Acum eşti şi principalul expert al țării în bursă?

Lisa aruncă o privire peste masă, sorbind din vin. Ebba are o expresie calmă şi concentrată şi-şi ține mâinile în poală. Lui Marlon i s-a înroşit gâtul. Poate că-i e prea cald în sacou. Nu pare să fie obişnuit să-l poarte.

— Cred că Sören are dreptate, spune Camilla. Ne aflăm în pragul unei schimbări de paradigmă. Vechile sisteme se vor prăbuşi. Ne aflăm în pragul unei noi conştiinţe. Vin mari prefaceri.

— Aleluia! face Mikael şi ridică paharul.

Îl bea pe tot şi-l pune pe masă, complet indiferent dacă ar mai vrea cineva să i se alăture în toast.

— Cu siguranţă toată lumea are dreptul să facă o predicţie, zice Ebba.

— Lumea vorbeşte de douăzeci şi cinci de ani de o prăbuşire iminentă a bursei. Piaţa se schimbă tot timpul. Coboară şi urcă iar. Pentru unii, o scădere de zece la sută e o prăbuşire. Pentru alţii, o ajustare de moment. Însă dacă vorbeşti de crah, doar asta pot să spun: nu l-am văzut încă şi n-o să-l vedem nici la anul.

Mikael se întinde după sticla de vin şi le umple tuturor paharele iar. Paharul lui e gol, dar ceilalţi abia dacă au avut timp să încerce vinul.

— E totul în regulă, Sören? întreabă Lisa.

El tace iar, cu privirea din nou în jos, iar Lisa nu-şi mai poate muşca limba. La ce naiba se holbează?

— Sigur, de ce n-ar fi? Cu aşa mâncare delicioasă şi vin excelent? răspunde el, calculat şi cumpătat.

Dar Lisa îşi dă seama că e ceva în neregulă.

— Vin *drăguţ*, vrei să spui? zice Mikael închinând paharul în cinstea lui.

Sören îi zâmbeşte stânjenit şi-şi ia paharul, lovindu-l uşor de al lui Mikael. Amândoi beau.

Lisa se şterge la colţurile gurii cu şervetul şi-l lasă să cadă pe podea. Împinge scaunul în spate şi se apleacă să-l ia. Când ajunge la el, se uită la Ebba şi

Marlon pe sub masă. Mâinile fetei nu sunt împreunate în poală cum crezuse ea. Una dintre ele este pe blugii lui Marlon, peste fermoar. Prin materialul negru îi vede umflătura dintre picioare.

— Am eu una, spune şi Marlon. Hammarby ia aurul.

Lisa se îndreaptă de spate un pic cam prea repede, dând cu capul de masă cu o bufnitură.

— Eşti în regulă, Lisa? întreabă Sören.

Ochii lui o întreabă cu totul altceva.

Dă din cap că da şi-şi pune şervetul la loc pe masă.

— La ce sport? întreabă Ebba.

— Fotbal. Sau bandy. Unul dintre ele, răspunde Marlon.

Ebba râde.

— Trişorule! sare Camilla.

— Nu, e bine, reacționează Mikael. Îşi acoperă pariurile. Inteligentă mişcare! Aşa se joacă la bursă, dacă ştii ce faci.

Mai dă peste cap un pahar de vin.

Lisa îi urmează exemplul. Îi bate inima să-i spargă pieptul. O doare în ceafă acolo unde s-a lovit de masă. Nu ştie cum şi-a închipuit că o să decurgă cina şi seara. Categoric nu aşa. Nu s-a gândit că fiica ei o să-şi satisfacă prietenul pe sub masă.

Însă nu-i mare lucru. Sunt tineri şi îndrăgostiți. E normal. Nu-i motiv să facă urât.

Strategia lui Mikael de a-şi trece seara bând dă mereu rezultate la început. Numai că e un joc periculos. La final, el şi oricine încearcă să țină pasul cu el vor ajunge la un punct critic: ori petrec toată noaptea, ori li se rupe filmul. Lisa nu ştie pe care dintre

cele două variante o preferă. În clipa asta simte că nu vrea să-i scape pe tineri din ochi nici măcar o clipă. Numai că Ebba creşte şi trebuie să-i dea libertate. E în firea lucrurilor. A fost şi ea în pielea ei cu mult timp în urmă.

Cu mult înainte să-i lovească nenorocirea. Înainte să-i cunoască pe Sören şi pe Camilla.

Au ajuns la jumătate cu predicțiile. Habar n-are ce-are să zică atunci când îi vine rândul. Vrea să se ducă să-şi verifice telefonul. Îi roagă pe Mikael şi pe Camilla să-i dea farfuriile, folosindu-se de ele ca pretext să se ridice de la masă.

— Nu, mamă, spune Ebba. Eu şi cu Marlon strângem masa.

E şocată. De obicei Ebba nu se oferă să facă aşa ceva.

— Trebuie să bag cartofii la cuptor.

— Cred că ne descurcăm noi şi cu asta.

Ebba şi Marlon adună farfuriile şi se îndreaptă împreună spre bucătărie. Cum au rămas numai patru adulți, se lasă tăcerea. Lisa observă că atât paharul lui Sören, cât şi al ei, sunt goale. Deja au nevoie de o a doua sticlă.

— Ei, şi, cum s-a întâmplat? întreabă Mikael.

Lisa se încordează.

— La ce te referi? întreabă Sören.

— Voi doi, familia voastră. Cum v-ați căsătorit, cum de aveți un fiu.

— Ne-am căsătorit chiar înainte să se nască Marlon, răspunde Camilla.

— Trebuie să se fi întâmplat repede.

Lisa chiar nu vrea să se întoarcă la momentul acela, dar n-are de ales. Îi e greu să-şi amintească. Cea mai mare parte este neclară, reprimată, distorsionată după atâta amar de ani. Însă Mikael are dreptate. Nici ei nu-i iese cronologia. Ţinând seama de ce trebuie să fi fost nevoiţi să facă pentru a avea un copil, e de neînţeles cum de Marlon şi Ebba sunt de aceeaşi vârstă.

19.

Ebba bagă cartofii gratinaţi la cuptor. Sufrageria e tăcută. Poate că se străduiesc să aştepte cu toţii să termine tatăl ei, sperând c-o să înceteze cu interogatoriile şi o să se calmeze.

Marlon pune farfuriile murdare pe blat şi remarcă Rolexul lui Mikael pe el. Tatăl Ebbei trebuie să şi-l fi scos înainte să se ocupe de felul întâi, lucru pe care-l face deseori când găteşte. Însă niciodată în alte situaţii.

Îl ia şi-l cântăreşte în mână. Chipul îi e complet lipsit de expresie, ca al unui clovn mascat într-un număr de pantomimă. Ebba habar n-are ce-i trece lui prin cap.

Îi cuprinde mijlocul cu braţele, îmbrăţişându-l de la spate. Bâjbâie până-i găseşte catarama de la curea, o desface, îl descheie la blugi şi-i bagă mâinile în boxeri.

— Aşadar tatăl tău nu crede că-s pregătită?

— Ţi-am zis să nu te gândeşti la asta!

Ebba simte cum lui îi aleargă sângele în vine. Atingerea ei îl întăreşte iar. Cu mâna liberă, îi trage blugii ca să-l elibereze. Mişcă încet mâna în sus şi în jos şi-şi dă seama cât de mult îi place asta lui Marlon.

Băiatul se întoarce, îi ridică rochia ca să-i poată pună mâinile pe fund. A lăsat Rolexul.

— Cum ar fi să vină tatăl tău şi să mă vadă acum? zice Ebba. Poate s-ar răzgândi?

Marlon râde şi mâinile îi alunecă pe sub chiloţii ei.

— Ignoră-l pe tata!

— Dacă promiţi să-l ignori şi tu pe-al meu.

Ebba se lasă pe podea, permiţând mâinilor lui Marlon s-o mângâie pe spate până la ceafă şi să i se oprească pe cap.

Atunci revine. Neliniştea. De nicăieri. Mai întâi lent, târându-se, apoi mai repede. Încearcă să se concentreze, dar glasurile din sufragerie străpung încet zidul pe care încearcă să şi-l construiască în jur.

— Ce-am auzit despre Marlon că nu-i în stare să-şi găsească o slujbă de vară? Din cauza unei nesocotinţe tinereşti?

E vocea tatălui ei. Nu se calmează, aşteaptă să treacă la treapta superioară de viteză.

— Marlon a fost prins furând dintr-un supermarket împreună cu nişte prieteni de la şcoală.

Sören răspunzând.

Ebba închide ochii, încearcă să le amuţească vocile. Numai că auzul ei pare să aibă altă idee, sorbind cu nesaţ fiecare cuvinţel.

— O năzbâtie de băieţi, zice Camilla. Ceva ce ar fi făcut oricine.

Ştie ce vrea Marlon să facă ea şi o doreşte şi ea. Trebuie să continue. Unul dintre adulţi ar putea veni dintr-o clipă într-alta. Numai că ghemul din stomac i se urcă în piept.

— Chiar a fost numai atât? De-asta e complet neangajabil? Sau mai e ceva? întreabă tatăl ei.

— Mikael, zice Sören. *Ebba şi cu Marlon sunt în bucătărie*.

Faptul că Sören şopteşte ultima propoziție nu reuşeşte decât să facă vorbele să se audă mai clar. Ebba a fost bine antrenată să prindă sunetele acelea şuierate.

Nu poate.

S-a stricat atmosfera. Ridică ochii la Marlon.

El îi întâlneşte privirea, oftează, clatină din cap şi-şi trage blugii la loc.

— Băieții ăia nu-i erau prieteni, erau bătăuşi cărora nu le plăcea felul lui de-a fi şi personalitatea lui puternică, spune Camilla. L-au păcălit şi l-au băgat la înaintare când paznicul a chemat poliția.

— *Camilla, te rog*, zice Sören. *Şi, tu, Mikael, voi doi de fapt, am putea să discutăm asta altă dată*?

Ebba se ridică în picioare. Ochii lui Marlon sunt negri.

Nu ştie de ce i-o fi spus maică-sii despre cazierul lui. Poate că spera să-i stârnească nişte compasiune. Acum îi pare rău, văzând cât de supărat e el. Trebuie că e tare dezamăgit de ea!

— E ok, spune ea. Nu se schimbă nimic.

Marlon se foieşte stingherit, îşi trage fermoarul şi se întoarce la chiuvetă. Deschide robinetul şi începe să clătească paharele.

În dreptul lui, blatul e gol. Rolexul nu mai e acolo.

— Şi deci a pocnit pe cineva în față? întreabă tatăl ei.

Ebba îl cuprinde iar cu brațele pe Marlon de mijloc, strângând cu putere.

— Da, a făcut-o! E destul de puternic, de fapt, îşi iese din sărite Camilla.

— Adică e delincvent juvenil cu o condamnare pentru agresiune?

Marlon clatină din cap în timp ce termină cu paharele.

— *S-a apărat*! *Şi cretinii ăia de paznici au făcut uz de prea multă forță când l-au pus la pământ.*

Cineva dă cu mâna în masă.

— Minunat! face Mikael. Al naibii de minunat!

Ebba se duce lângă Marlon, încercând să-i surprindă privirea, dar băiatul stă cu ea pironită la ce are de spălat. Cercetează rapid din ochi blatul de marmură, căutând ceasul de aur al tatălui ei.

— Marlon, zice încet.

— Ce e?

De afară, se aude un zgomot slab de maşină care se apropie. Strada pe care locuiesc e o fundătură. Nu trec niciodată maşini, nici ziua, nici noaptea. Numai că zgomotul motorului se aude din ce în ce mai tare. Zăpada de pe aleea de acces auto scârțâie. Maşina se opreşte în dreptul casei.

Conversația din sufragerie se întrerupe brusc. Doar nu mai aşteaptă musafiri, nu? Ghemul din stomacul Ebbei s-a făcut acum tare ca piatra. Pulsul îi loveşte în tâmple.

— Ai...

Tot caută ceasul din priviri într-o parte şi într-alta, în timp ce încearcă să audă ce se petrece în sufragerie şi afară, peste zgomotul respiraţiei sale agitate.

— Ce e? întreabă iar Marlon.

În acea clipă dă cu ochii de ceva care sclipeşte în lumina blândă a stelei de Advent. Rolexul stă pe pervaz. Marlon trebuie să-l fi pus acolo ca să se asigure că nu se udă.

— N-ai greşit cu nimic, îi răspunde.

Afară se trânteşte o uşă de maşină.

— Ştiu, replică el.

De uşa lor de la intrare se apropie nişte paşi.

20.

Stockholm, octombrie, cu optsprezece ani înainte

Feribotul saltă pe drumul dintre Nacka Strand şi Djurgården. Marea e agitată de la traficul continuu de pe corpul de apă interior. Lisa stă pe punte, sfidând răcoarea toamnei. E o zi senină, lipsită de nori. Soarele aprinde frunzişul roşu, auriu şi maro. Mikael a găsit în cele din urmă un constructor dispus să se înhame la sarcina riscantă de a instala o piscină pe proprietatea lor situată pe o pantă abruptă. De când s-a trezit într-o dimineaţă cu ideea de a instala o piscină infinită în puţinul spaţiu dintre casă şi pantă, n-a reuşit să mai scape de ea. E un capriciu atât de tipic lui Mikael! O descoperire bruscă, triumfătoare, ceva care să completeze ce a rămas necompletat, o lovitură de geniu.

Piscina va fi atât de aproape de casă încât o să-ți poți înmuia degetele de la picioare în ea de pe marginea terasei. Reprezintă diferența dintre o casă obișnuită și una excepțională. Terasa din dreptul salonului de sus se va întinde până deasupra piscinei. O să aibă vedere la un luciu neîntrerupt de apă, întins de la piscină până la lacul de la poalele dealului.

Cinci constructori deja au refuzat. Riscul de a declanșa o alunecare de teren pe pantă era prea mare. După Mikael, atitudinea lor era provincială. Nu văzuseră oare casele din Beverly Hills? Le trimisese linkuri de pe internet, decupase poze din reviste de arhitectură. Nu era omul care să renunțe odată ce simțea c-a dat de o oportunitate. Efortul și costul nu intrau niciodată în ecuația lui.

Însă Lisa poate suporta până la un punct.

Își dorește să fi fost mai aplecată spre cele spirituale, precum Camilla. Să poată privi viața ca pe un cerc fără de început și fără de sfârșit, unde granița dintre vii și morți se estompează. Unde capătul vieții nu-i așa de al naibii de definitiv.

Camilla susține că totul în viață e o alegere. Cere-i Universului și el îți va da. Concentrează-ți energiile spre ceea ce vrei să se întâmple. Ea n-a încercat niciodată să facă asta.

Feribotul încetinește ca să acosteze la Blockhusudden, la chei. Lisa dă cu ochii de Camilla, care face cu mâna, îmbrăcată impecabil, ca de obicei. O geacă subțire și verde, cu petice de piele la coate și în jurul gulerului. Un rucsăcel verde asortat în spinare.

Când o pornesc la deal spre Prins Eugens Waldemarsudde, Lisa începe s-o pună la curent cu ultimele noutăți despre construcție. Trebuie să-şi verse şi ea oful, iar faptul că-l împărtăşeşte Camillei îi mai taie un pic din durerea de cap.

— Îmi pare rău, Lisa, dar eu sunt de partea lui Mikael când vine vorba de piscină.

— Ştiam eu c-ai să zici asta!

— Dar sună uimitor! Şi e mai bine să faci totul în acelaşi timp, altfel, n-o să se întâmple niciodată, nu? Imaginează-ți câtă bucurie o să-ți aducă piscina aia! N-o să regreți.

— Poate că ai dreptate. Eu doar vreau să mă instalez odată, ştii? Înainte...

— Înainte să vină copilul?

Lisa dă din cap.

— Asta dacă o să fie vreun copil, zice ea.

Camilla priveşte peisajul, grădina frumos amenajată a palatului şi copacii de pe malul apei. E ceva nou în ochii ei. O tristețe visătoare. Lisa e brusc copleşită de senzația c-a dat cu bâta în baltă.

— Te simți bine?

Camilla dă din cap, dar un colț al gurii îi tremură.

— Hei, ce s-a întâmplat?

O îmbrățişează.

— Nu-i nimic. Mă bucur pentru tine.

Îşi continuă drumul, trec de muzeu şi se îndepărtează de toți oamenii care au ieşit la plimbare. Cotesc pe un drum de pietriş care lasă în urmă țărmul, pe lângă pajişti vaste şi superbe şi stejari masivi.

Seara de acum câteva săptămâni, când au ieşit în Stureplan, a trecut deja, sau cel puţin aşa speră Lisa. Şi-a cerut scuze atât pentru că a ridicat tonul, cât şi pentru că nu şi-a luat rămas-bun. Şi pentru Mikael, care a avut un soi de cădere nervoasă. Însă prietenia lor a mai slăbit din cauza bătăliei pe care-au dus-o în seara aceea în faţa oglinzii de la toaleta femeilor. Încă se resimte. Poate chiar trebuie să stea de vorbă, la urma urmei.

În dimineaţa zilei de după acea seară oribilă când Mikael plecase de lângă ea pe Birger Jarlsgatan, Lisa se trezise în patul lui Tom. Se furişase afară când se crăpa de ziuă, verificase telefonul, niciun mesaj. Îl lăsase pe Tom dormind dus, cu primele raze ale soarelui de dimineaţă care răzbăteau din balcon luminându-i faţa. Mikael nu era în dormitorul lor când ajunsese ea acasă, ci trântit pe canapeaua din living, leşinat şi complet îmbrăcat.

Se simţise copleşită de ruşine, dar în acelaşi timp vie. Nu era genul necredincios. Tom era un prieten atrăgător, un coleg, o alinare. Nimic altceva.

— Putem să ne aşezăm şi noi un pic? întreabă Camilla arătând spre o bancă din parc. Am stat toată ziua în picioare.

Se aşază, Camilla scoate un termos mic din rucsac şi toarnă pentru amândouă câte o ceaşcă de ciocolată caldă aburindă.

— Deci o să încerci fertilizare in vitro până la urmă?

— Da, răspunde Lisa.

Prietena ei dă din cap, dar rămâne ceva nespus. E ciudat că întreabă, de vreme ce au discutat despre asta

în seara aceea din Stureplan. Mikael aproape a trâmbițat asta în micul lui discurs dinaintea primului toast.

— Credeam că poate v-ați răzgândit, dat fiind ce s-a întâmplat în seara aia, adică.

— Toate cuplurile se mai ceartă.

— Poate mă gândesc prea mult la asta.

— Ce vrei să spui?

— Ai putea avea un copil cu oricine vrei.

Lisa își întoarce privirea și remarcă un zmeu care zboară pe cerul albastru. Un băiat, cam de vreo doisprezece ani, aleargă pe sub el cu firul în mână.

— Mikael e soțul meu, Camilla. O să fim o familie. A fost greu din când în când, așa cum știi și tu, însă nimic nu poate schimba acest lucru.

— Înțeleg. Ești pe mâini bune cu Sören. Sunt sigură că o să se rezolve.

— Sper și eu. Cu tine cum rămâne? Cum îți merg planurile?

Camilla soarbe din băutura caldă, care-i lasă pe buza superioară o mustață subțire, de un cafeniu-deschis.

— Ne iubim.

Surâde.

— N-am crezut că o să se întâmple, dar îl iubesc.

Lisa are senzația că exagerează, dat fiind că Sören și Camilla nu se cunosc de multă vreme.

— E minunat! Și cum rămâne cu ideea de a avea un copil?

— Fac tot ce pot. Ne repoziționez sufletele. Mănânc plante de leac chinezești uscate ca să-mi cresc

temperatura din pântec şi beau un elixir peruvian care să-mi stimuleze producția de ovule.

Lisa o ia de mână.

— A aprobat Sören chestiile astea?

— Nu le spunem bărbaților noştri chiar totul, nu-i aşa?

Aprobă din cap şi-i zâmbeşte. Lasă remarca țintită să treacă fără să reacționeze. Camilla n-a făcut-o cu intenție. Suferă foarte tare şi simte nevoia să se destăinuie cuiva, unei prietene care o s-o asculte şi o s-o sprijine. Lisa n-a mai auzit-o niciodată atât de disperată. Dacă e adevărat că ia remediile alea, Sören trebuie să se fi dat bătut. Camilla se agață de un fir de păr.

— Îmi pare rău.

— Toți au o părere aşa bună despre mine... Au impresia că pot să fac orice. Numai că singurul lucru pe care mi l-am dorit de când eram mică a fost să am un copil de care să am grijă. Are legătură cumva cu viețile mele anterioare. Nu pot să pun lucrurile în ordine dacă nu pot să devin mamă. Iar acum că am găsit în cele din urmă bărbatul potrivit, nu-i pot dărui un copil.

Lisa înghite în sec, sforțându-se să schițeze un zâmbet compătimitor. Nu ştie ce să zică atunci când Camilla se porneşte aşa. Legătură cu viețile ei anterioare – ce înseamnă chestia asta? Că există un blestem pe sufletul ei?

— Îmi pare tare rău. Aş vrea să pot face ceva pentru tine.

— Chiar poți.

— Ce?

Soarbe din ciocolata caldă.

— Vreau să rămână între noi. Promiți? Să nu-i spui lui Mikael! N-am discutat încă subiectul cu Sören.

— Bineînțeles, promit. Ce pot face pentru tine?

— Ai putea să ne porți copilul.

Lisa tresare surprinsă. Un râs nervos clocoteşte înăuntrul ei, dar strânge din buze ca să nu verse ciocolata.

— Pardon?

— Tu eşti complet normală. Sigur, ai avut probleme cu cicluri neregulate, dar asta e normal, e pe fond de stres. Cu Mikael, şansele tale sunt groaznice. Dacă tu şi Sören concepeți un copil, el ne va aparține tuturor. Am putea să-l creştem împreună.

— Tu vorbeşti serios?!

Lisa pune paharul pe bancă şi se ridică.

— Nu pleca! Gândeşte-te la asta! Ne-ar putea rezolva toate problemele. Eu sunt infertilă. Mikael e...

— Mikael *are probleme* reproductive!

Lisa îşi dă seama că țipă şi se uită de jur-împrejur să vadă dacă a auzit-o cineva.

Camilla clatină din cap.

— Nu eşti sinceră cu tine însăți. De câte ori ați încercat? Ştii ce efect au tratamentele de fertilizare in vitro eşuate asupra unei relații? Relația ta deja scârțâie.

— Ți-ai ieşit din minți, ce mama naibii? Îmi ceri să fac un copil cu Sören?

— Ar fi copilul *nostru.*

Nu mai are cuvinte. O fixează pe Camilla cu privirea. Speră să izbucnească în râs şi să-i spună c-a dus-o de

nas. Sau că vreo vedetă TV are să sară de după un copac şi să-i spună că e la camera ascunsă.

Însă Camilla vorbeşte cât se poate de serios.

— Nu ştiu sigur dacă la asta te referi, Camilla, dar îți dai seama că nu putem împărți un copil, nu?

— Nu fi aşa de limitată de convenții!

Lisa ridică o mână.

— Bun, destul.

— Nu pot deveni mamă decât dacă apelez la o mamă-surogat.

Lisa închide ochii. Nu vrea decât să plece. Camilla nu mai e noua ei prietenă cea mai bună, ci o creatură dintr-un film de groază. Vrea să se întoarcă, să fugă înapoi la feribot şi să n-o mai vadă în veci.

— Ai putea să fii *tu* mama noastră surogat.

— Camilla, te-am admirat pentru că nu gândeşti ca toată lumea, pentru curajul tău, pentru că mereu vorbeşti din inimă, însă asta depăşeşte o limită în ceea ce mă priveşte. Mi se pare revoltător ceea ce tocmai ai spus, iar chestia de care vorbeşti este ilegală în Suedia. Acum plec. Nu vreau să mai vorbesc cu tine.

Camilla se ridică în picioare şi face un pas spre ea.

— Nu pleca! Ştiu că sună ciudat, dar există o cale. M-am documentat cum să abordez problema. Ar fi complet legal. Nu putem măcar discuta despre asta?

Lisa clatină din cap.

— Nu, *nu putem* discuta despre asta.

Dă să plece.

— Înainte să respingi ideea, poate ar trebui să te gândeşti la Mikael. Ştiu şi eu ce aveai de gând, Lisa?

Un donator, pe cineva complet străin? Sau poate pe Tom?

Lisa se întoarce brusc.

— Ce-ai zis?

— Crezi că nu ştiu? SMS-urile alea care te fac aşa de secretoasă, tipul de la serviciu care arată bin... Mikael ştie despre el?

— Asta-i o ameninţare?

Camilla vine încet spre ea.

— Gândeşte şi tu limpede măcar o dată, Lisa din Lyckeby, fii adultă! Mikael nu poate să aibă copii. Eu nu pot să am copii.

Stă atât de aproape că-i simte respiraţia dulce.

— Acum, în momentul ăsta, nu te gândeşti decât la tine. Vrei să ai un fiu frumos, care să stea cu bicicleta la poarta casei, în faţa unei tufe bogate de liliac, dar eşti doar al naibii de egoistă.

Felul principal

21.

Mesenii se uită întrebător unii la alții. Până şi zăngănitul tinerilor din bucătărie pare să fi încetat. Pesemne tuturor le stă mintea la zgomotul de maşină care intră pe aleea de acces auto.

— Mă duc să văd cine e, zice Lisa. Probabil doar cineva care are nevoie de indicații.

— De Revelion?! se miră Sören.

— Cum ai zis şi tu, replică Mikael. Sunt o mulțime de case pe aici.

Lisa se scuză din impasul din sufragerie şi coboară scările spre uşa de la intrare. Întrebările şi comentariile lui Mikael despre cum a apărut Marlon şi cum de-a ajuns să aibă cazier i s-au lipit de creier ca un clei.

Cât o să mai poată ține situația sub control?

Toți tinerii se mai bat din când în când, nu aşa stau lucrurile? Ce a făcut Marlon nu spune neapărat mare lucru despre caracterul lui, nu e neapărat un indiciu că va continua să aibă probleme cu legea sau va avea aplecare spre violența fizică atunci când se va maturiza şi va mai înainta în vârstă.

Şi totuşi... Ar fi fost mai bine dacă n-ar fi fost decât furt din magazin. Se cutremură la gândul de a o şti pe Ebba cu un tânăr violent.

Prin sticla jivrată vede două siluete pe treptele de la intrare. Una dintre ele bate la uşă. Lisa trage de câteva

ori adânc aer în piept, aşteaptă câteva clipe, după care deschide.

Un tânăr şi o tânără, îmbrăcaţi în paltoane bleumarin. Sub ele întrezăreşte uniforme de poliţie. În spatele lor, o maşină de poliţie. Din fericire, nu şi-au pornit girofarurile albastre.

Îşi drege glasul şi coboară privirea spre mâini, jucându-se cu verigheta. Două realităţi încearcă s-o ajungă din urmă. Una este că spargerea de la Maria Regina chiar s-a întâmplat şi că poliţiştii sunt la ea acasă. Cealaltă e că Sören şi Camilla au revenit în viaţa ei.

— Bună seara, eşti Lisa Kjellvander? întreabă femeia. Pe mine mă cheamă Sandra, iar el e Jakob. Suntem de la poliţia din Nacka.

— Am dori să-ţi punem câteva întrebări. Se poate să intrăm?

Vorbeşte bărbatul, afişând un zâmbet cald.

Lisa aude sunetele de sus. Încă mai strâng masa acolo, posibil în tăcere. Sau poate au început deja să pună masa pentru felul principal. Afară e atât de linişte că-şi aude inima bătând.

— Groaznică vreme în seara asta!

Îşi dă seama că poliţiştii aşteaptă ca ea să zică ceva.

— Da, desigur, poftiţi!

Se dă în spate pe hol ca să-i lase să intre. Aerul rece care pătrunde odată cu ei o face să tremure. Rochia ei elegantă nu-i ţine nici pe departe de cald.

— Dacă doriţi, am putea sta aici, spune Lisa, arătând spre camera de recreere, dar Jakob clatină din cap.

— Aici e numai bine, replică el.

— Ce-ai păţit la mână? întreabă Sandra.

Lisa îşi dă seama că arăta cu mâna bandajată.

— Am alunecat când urcam dealul în drum spre casă de la serviciu. Stres de Anul Nou, bănuiesc.

Sandra încuviinţează din cap. Jakob scoate un carneţel din buzunarul paltonului.

— Ştiu de ce aţi venit. Tom, colegul meu, m-a sunat să-mi spună despre spargere.

— Am vorbit deja cu el, zice Sandra. Aveam de gând să venim imediat aici după aceea, de vreme ce Tom ne-a spus că locuieşti aproape, dar a intervenit ceva.

— Sper că nu te deranjăm, având în vedere că e Revelionul, spune Jakob. Întrebările noastre sunt de rutină.

— Bineînţeles că nu, răspunde Lisa. Trebuie să vă faceţi meseria, înţeleg asta.

— E adevărat că tu faci de obicei inventarul medicamentelor de la Maria Regina? întreabă el.

— Da, aşa e. Astăzi însă l-am rugat pe Tom să mă ajute. Avem musafiri.

— O să dureze doar câteva minute, spune Jakob.

Zâmbeşte, pare înţelegător, o face să se simtă mai bine.

— Tom ne-a spus că voi doi sunteţi singurii care au acces la dulăpiorul unde se ţin medicamentele şi că trebuie să treceţi cartela peste cititor ca să puteţi să-l deschideţi.

— Da, e corect.

— Când ţi-ai folosit ultima oară permisul? întreabă Sandra.

Nu-l folosise toată ziua. Tom o văzuse pe geamul de la livingul lui când se ducea spre serviciu, o interceptase în dreptul clădirii sale şi intraseră împreună. Nu fusese prima oară. Totuşi, oare avusese el vreun motiv s-o aştepte în acea dimineaţă? Uneori nu-l pricepe, la serviciu şi în cartier e ca un spiriduş legat de casă. Oare ce fel de viaţă duce?

— Lisa? întreabă iar Sandra.

— Nu ştiţi de sesizarea pe care am depus-o? răspunde aceasta.

— Nu, zice Jakob. Ce sesizare?

Îşi spusese că poliţia o să afle totul despre cele întâmplate din clipa în care Mikael depune sesizarea online. Se pare însă că se înşelase.

— Ne-a spart cineva maşina azi-noapte. Mi-am lăsat geanta de sală pe bancheta din spate. Au spart un geam şi au furat-o. Aveam permisul în ea. Am depus o sesizare online.

Jakob dă din cap şi notează. Sandra se uită în ochii ei.

— Îmi pare rău, continuă Lisa. Am presupus că ştiţi.

— Lucrăm cât de repede putem, spune Jakob. Dar nu, n-am aflat de sesizarea voastră.

— Unde erai noaptea trecută? întreabă Sandra.

Lisa vrea să întrebe ce insinuează, dar Sandra are o privire aşa intensă încât n-o mai face. Poliţista nu se joacă. E serioasă.

Oare crede că ea are ceva de-a face cu spargerea?

— Aici eram.

— Poate să confirme cineva, în caz că e nevoie?

E cineva care să poată? Care să confirme că era acasă, că a dormit în patul ei toată noaptea?

Brusc, pielea de pe inelar o ustură. Își dă seama că și-a tot sucit verigheta și a tras prea tare. O remarcă și polițiștii.

— Atât fiica mea, cât și soțul meu au fost aici azi-noapte.

— Iar mașina în chestiune e cea din carportul de afară? întreabă Sandra.

— Da.

— Și n-ați auzit geamul spărgându-se? Niciunul dintre voi? Cum vine asta?

Habar n-are dacă Ebba s-a trezit azi-noapte. Crede că fata era în camera de recreere de jos, uitându-se la un film. Uneori, în weekenduri și vacanțele de la școală, Ebba adoarme pe canapea acolo. Însă dacă ar fi auzit ceva i-ar fi spus.

Habar n-are ce făcea Mikael, dacă era să fie sinceră. El evita lumea, ca de obicei, poate că avea căștile pe urechi și ochii pironiți pe vreun site, posibil relevant pentru diversele lui investiții.

— Bănuiesc că dormeam cu toții, zice Lisa.

Sandra se uită ciudat la ea.

— Deci când ți-ai folosit ultima oară permisul? întreabă din nou. Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Știu c-ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme, dar azi n-am avut nevoie de el în niciun moment. Ultima oară când l-am folosit trebuie să fi fost ieri. Pot să te întreb de ce mă întrebi asta? Mi-au folosit hoții cartela? Așa au intrat?

— Ai idee cine ți-ar fi putut fura geanta? întreabă Sandra.

— Nu, deloc.

— E bine că deja ai anunțat că ți s-a spart maşina, zice Jakob. Ai făcut ce trebuia înregistrând sesizarea cât mai repede.

— Aşadar mi-au folosit cartela?

Vocea îi sună strident, ca şi cum ar avea ceva în gât. De data asta i se adresează lui Jakob, de vreme ce Sandra n-a răspuns.

Jakob îi pune o mână pe umăr şi o strânge uşor, aproape compătimitor.

— Nu putem să-ți dăm această informație, sper că înțelegi, zice el. Ancheta e în desfăşurare.

Îi surâde iar, politicos şi cald.

Lisa ştie dintr-odată, fără urmă de îndoială, că i-a fost folosită cartela, chiar dacă ei nu i-o confirmă. Cumva a ținut problema la distanță, refuzând să lase fisa să-i pice. Cu siguranță şi Tom ştie. Dacă ar fi descoperit ea spargerea, ar fi chemat imediat firma de pază care le gestionează sistemul. Nu le ia mai mult de un minut sau două să verifice care permis a fost folosit şi când. Tom trebuie s-o fi făcut. De ce nu i-a spus nimic când a sunat?

— Îmi pare tare rău, spune Lisa. Ştiu c-a fost o greşeală să las permisul în maşină. Nu există justificare.

— Se mai întâmplă, zice Sandra.

Expresia feței ei e de nepătruns.

— Şi eu mai rătăcesc lucrurile din când în când, continuă aceasta.

— Şi codul? întreabă Jakob.

Bineînțeles, hoțul trebuie să fi avut şi codul ei.

Brusc devine foarte conştientă de lănțişorul ei, de cât de nou şi scump trebuie să arate. Se închide la gulerul rochiei, acoperind pandantivul şi gâtul dezgolit.

— Se poate să fi avut codul scris pe o bucățică de hârtie care era şi ea în geantă? întreabă Sandra.

Lisa foloseşte acelaşi cod de ani de zile şi are aceeaşi combinație de numere pentru dulapul ei de la sala de fitness, precum şi pentru cardul bancar. A citit despre securitatea parolelor, ştie că ar trebui să folosească un cod unic, greu de ghicit, pentru permisul de acces de la serviciu, dar tot pe cel obişnuit l-a folosit.

— Nu ştiu.

— Dacă ai făcut-o, e în regulă, spune Jakob. Suntem oameni, uneori facem prostii chiar dacă ne duce mintea la mai mult decât atât.

Crezuse că o să fie în stare să-şi țină emoțiile în frâu, chipul inexpresiv, să pară normală. La cât de împăciuitori sunt, probabil că tinerii polițişti au senzația că ea e o femeie între două vârste pe punctul de a avea o cădere nervoasă.

— Deci e posibil? întreabă Sandra. Se poate să fi fost codul în geantă împreună cu permisul?

— Nu cred, dar...

I se frânge glasul.

— E în regulă, Lisa, spune Jakob. Chiar nu contează. Există mai multe moduri în care făptaşul ar fi putut obține codul.

O zice ca s-o deruteze? Ca să nu creadă că o suspectează?

— Ne poți spune dacă ai dat codul cuiva? întreabă Sandra.

— Nu, replică Lisa. Asta ştiu că n-am făcut.

Jakob închide carnețelul pe care-l ține în mână.

— Ok, cu asta cred că suntem gata, nu, Sandra?

— Da, îi dă aceasta dreptate. Dacă-ți mai vine ceva în minte, nu ezita să ne contactezi!

— Ok.

Încearcă s-o amăgească printr-un fals sentiment de siguranță ca să vadă cum o să reacționeze, sperând să se dea de gol? De-aia sunt aşa drăguți?

Acum nu vrea decât să-i vadă plecați.

— O să trimitem nişte tehnicieni să cerceteze maşina, dar ar putea dura vreo câteva zile, de vreme ce e sărbătoare. Vă puteți descurca fără ea deocamdată?

— Presupun că va trebui, răspunde Lisa.

Vocea îi sună aspru, stresată.

— Ar fi mai bine să n-o folosiți, s-o lăsați acolo ca să poată lua tehnicienii noştri orice probă. N-o deschideți, lăsați-o în pace până se uită tehnicienii la ea, zice el.

— Ok.

— Atunci permite-ne să-ți urăm o seară frumoasă, spune polițista.

— Şi „La mulți ani!”, adaugă Jakob.

Se îndreaptă într-un final spre uşa de la intrare. Când o deschide Jakob, vântul rece năvăleşte iar înăuntru. Lisa se sileşte să dea din cap şi să zâmbească.

— La mulți ani! spune ea şi închide uşa în urma lor.

Se lasă să cadă pe podea cu capul în palme când maşina de poliție coboară dealul. Totul a devenit real

abia când au intrat ei în hol. Abia atunci şi-a dat seama că permisul ei a fost folosit ca să se fure medicamentele.

Mâna caldă şi zâmbetul prietenos al lui Jakob. Ochii glaciali ai Sandrei, care păreau să se uite prin ea. Oare o să-i mai vadă? O s-o cheme la secţia de poliţie la un interogatoriu cum se cuvine?

Nu suportă să se gândească la asta.

Sus e o linişte mormântală. Se ridică, îşi aranjează rochia şi numără încet până la zece ca să-şi lase emoţiile să se potolească.

22.

Ebba se aruncă pe pat în camera ei. La cum se poartă adulţii, nu are de ce să dea nicio ceapă degerată pe ce cred ei sau li se pare lor.

Bun venit pe Gränsvägen în Nacka! O nenorocită de casă de nebuni.

Marlon o urmează în cameră şi se aşază pe marginea patului.

— Mai aşteptaţi musafiri? întreabă el. Mama ta pare să stea de vorbă cu cineva pe hol.

— Nu, din câte ştiu eu, răspunde Ebba. Cu siguranţă sper să nu.

Se întoarce pe pat, îşi pune capul în poala lui.

— Te-a jignit ce-a zis tata? Chestia aia cum că ai cazier? Poate să fie aşa de idiot uneori!

— Nu. Recunosc ce-am făcut.

— Vrei să reluăm de unde-am rămas?

Întinde mâna şi i-o bagă între coapse, dar el i-o dă deoparte, clătinând din cap.

— Crezi că părinții *tăi* sunt idioți? zice el. Comparativ cu ai mei?

— Nu ştiu, răspunde Ebba. Nu-mi pot imagina un eşec mai răsunător ca ăsta. Regreți totul, nu?

— Nu, zice Marlon râzând. Ți-am povestit de momentul ăla când mama era cu un grup de şamani şi tata l-a adus pe directorul spitalului acasă la cină?

Îi arată iar zâmbetul lui acela minunat şi strâmb.

— Nu, ce s-a întâmplat?

— Maimuțoii ăia patru stăteau în cerc, bătând în tobe. Nu băteau prea bine, apropo. Cel mai rău a fost însă că mama dansa topless la mijloc, urlând ca o lupoaică.

Ebba chicoteşte.

— Serios? De ce era topless?

— Nu mă întreba!

— Dar ce sunt şamanii? Ca nişte indigeni din America sau ce?

Se ridică şi-l trage mai aproape.

— Vino încoace!

Marlon se întinde lângă ea.

— Altă amintire amuzantă pe care o am din copilărie e de când am fost în vacanță în Spania şi tata s-a certat cu hotelul din cauza notei noastre de plată, continuă Marlon. Şi-a pus laptopul pe recepție şi le-a arătat un fişier cu nişte linkuri cu tot felul de oferte de reducere şi site-uri de rezervări hoteliere unde găsise cel mai mic preț. A deschis şi e-mailurile de la ei după ce rezervase, a expus toate dovezile, iar în spatele nostru mai

aşteptau trei familii. A ținut-o aşa cam vreo oră. Mi-a venit să mor.

— Şi ce-a făcut maică-ta?

— Mama? Nimic, bineînțeles. L-a lăsat să-şi facă damblaua.

— Pe bune, e aşa o hipiotă! zice Ebba. Sunt ridicol de diferiți. Exact ca ai mei.

— Şi noi? Noi cum suntem?

— Promite-mi că n-ai să devii niciodată ca ei!

— Mă jur, să mor eu! replică Marlon.

— Atunci când ne-am întâlnit prima oară la ce te gândeai? Sincer.

— Că-mi aminteşti un pic de mama.

Se uită fix la el, apoi izbucneşte în râs, şi-l pocneşte în umăr.

— Mai lasă-mă!

— Ok, sigur, glumesc. Dar purtai brățara aia ciudată.

— Ciudată?

Ebba sare de pe pat, se duce la birou şi scoate cutia de bijuterii dintr-un sertar.

— Asta?

Îi arată brățara cu numărul 114 gravat pe o plăcuță metalică.

El dă din cap că da.

— E număr de înger, explică ea. O vreme m-a pasionat numerologia. Poți s-o foloseşti să interpretezi vise, printre altele. Poftim, vreau s-o iei tu!

Se întoarce la pat şi i-o pune la încheietură.

— Eu aş fi ales probabil 666.

Ebba se apleacă peste el şi-l tachinează sărutându-l pe gât.

— Fiindcă numai la sex te gândeşti?

— Nu, fiindcă e numărul Fiarei.

Face semnul de coarne cu mâna.

— Tu nu eşti un monstru, Marlon.

— Atunci ce sunt, un înger?

— Cam aşa ceva.

— Şi ce înseamnă totuşi 114?

— Că eşti iubit.

El o priveşte adânc în ochi.

— I-ai spus mamei tale despre petrecere?

— Nu încă, dar nu-mi pasă de ce zic ei.

— Adică mergem oricum? Ne trebuie o sticlă de vin sau ceva să ducem, iar mamei tale nu-i prea surâde ideea să ne dea alcool.

Ebba o să fie dezamăgită dacă ai ei refuză. Ea şi Marlon o să facă optsprezece ani anul următor şi părinții lor ar trebui să ştie că o să fie alcool la petrecere, că o să fie jenant pentru ea şi Marlon să fie singurii care se duc cu mâna goală.

Dacă planul pe care l-au făcut pentru această seară nu merge, nu ştie ce o să se întâmple.

Îl sărută iar.

— O să ne descurcăm noi, pentru că suntem deosebiți, nu? Zice ea.

Sare din nou de pe pat şi-şi aduce laptopul de pe birou.

— Ai văzut asta pe Matchbox? Am intrat la partea de date analitice şi am verificat scorul potrivirii noastre.

Se aşază la loc pe pat. Marlon îşi schimbă poziția ca să stea iar unul lângă altul, cu spatele la perete şi laptopul în poala Ebbei.

— Rahat! exclamă Marlon. Ai verificat asta înainte sau după ce ne-am cunoscut?

Ebba îl înghionteşte în joacă.

— Doar nu crezi că mi-aş da întâlnire cu oricine, nu?

— În regulă, răspunde el aruncându-i o privire bănuitoare. Ce ai mai găsit despre mine?

— M-am uitat şi la zodiile noastre.

Marlon e în continuare cu ochii la ecran.

— Asta-i o nebunie! La câte întrebări am răspuns? Mi s-a părut c-au fost o sută.

— Patruzeci şi una au fost, răspunde Ebba. Uite!

Face o captură de ecran şi se duce la uneltele de editare, alege un marcator gros şi verde şi încercuieşte rezultatul potrivirii lor.

— 99%?! face Marlon.

Au dat efectiv răspunsuri identice la toate întrebările, ce cred despre diverse lucruri, ce caută la un partener.

Îşi dă seama după uluiala de pe fața lui că realizează şi el acelaşi lucru ca ea. Când se făcuse potrivirea inițială şi apăruse profilul lui Marlon, nu-i venise să-şi creadă ochilor. În parte fiindcă scorul lor de potrivire era la limita superioară a posibilului, ceea ce se întâmpla în mai puțin de unu la sută din cazuri, dar şi fiindcă un tip ca Marlon era singur şi era pe site-ul ăla.

Începuseră să-şi dea mesaje. Marlon o rugase să se uite la clipurile lui de pe TikTok. Ea lăsase comentarii.

Apoi se întâlniseră în viața reală, într-o cafenea din Centrul Vechi, o pivniță. Totul se confirmase. Erau atraşi unul de altul cu fiecare celulă din trupurile lor.

Ebba pune laptopul la loc pe birou, după care se întoarce, îşi trage rochia în sus şi se aşază călare peste mijlocul lui. Apoi îi pune mâinile pe cap şi-i şopteşte la ureche:

— *Suntem unu la un milion, iubire.*

23.

Lisa n-a mai fost interogată de poliție niciodată, n-a mai trecut prin nimic care să se apropie măcar de aşa ceva. Cele mai apropiate lucruri ar fi interogatoriile de care avea parte acasă după diferite experimente tinereşti, când Erland o pironea sever cu privirea şi o întreba de câte ori şterpelise o țigară. O dată o zgâlțâise şi-i spusese că trebuie să-şi folosească viclenia atunci când băieții fac prostii, ca să scape din situații dificile.

Nu ştie dacă şi-a format vreun fel de viclenie. Mai curând şi-a făcut un obicei din a-şi îngropa capul în nisip ori de câte ori apărea vreo problemă.

Ajunul Amatorilor.

Tom are dreptate, chiar e Ajunul Amatorilor, iar ea e unul dintre cei care încearcă să mențină o fațadă prin care vede toată lumea.

Când ajunge la palierul de sus, un sunet straniu o face să se oprească în fața camerei Ebbei. Pune urechea la uşă. Sunt bine, dar nu vorbesc. Aude mişcare, patul scârțâind, plescăieli. Se sărută? Nu, sună de parcă Ebba ar gâfâi şi ofta.

— *Nu, Marlon, opreşte-te*!

Lisa bate încetişor la uşă.

— Ebba? zice ea.

— *Încetează*!

— Ebba, eşti bine?

Fata nu pare s-o fi auzit. Bate iar, mai tare de această dată. Practic izbeşte cu pumnii în uşă. Îi face Marlon ceva Ebbei împotriva voinței ei?

— *Ebba*?

N-are timp să mai aştepte un răspuns, încearcă să deschidă uşa, dar o pereche de blugi de pe podea o blochează. Are nevoie de toată puterea ei s-o deschidă un pic mai mult decât o crăpătură.

Înainte să apuce s-o împingă să se deschidă de tot şi să intre, aude iar vocea fiicei sale.

— Mamă? Ce faci?

— N-am vrut decât... să mă asigur că eşti bine.

— Bineînțeles că sunt bine. Ne... prosteam şi noi. Poți să pleci, te rog?

Trage adânc aer în piept de câteva ori, încercând să se adune. Să gândească. S-ar putea să fi reacționat exagerat. Discuția cu poliția a dezechilibrat-o. Se întoarce cu gândul la momentul în care s-a prefăcut că-i scapă şervetul şi s-a uitat pe furiş pe sub masă. Dacă dă buzna în cameră acum, ce o să vadă, trupurile lor pe jumătate dezbrăcate? Gestul n-ar face decât să înrăutățească lucrurile. Fiica ei i-a confirmat că e bine.

Se retrage.

— Bine, dar vă rog să coborâți pentru felul principal.

— Da! Închide uşa!

După ce o închide, îşi netezeşte părul şi se uită iar la ceas. Nu-şi mai poate aminti câte minute a alocat pentru felul întâi, când trebuia să înceapă şi să se termine, dar sunt clar în urmă faţă de program.

În sufragerie, Mikael, Sören şi Camilla sunt încă aşezaţi la masă. Primul fel a fost strâns, o a treia sticlă de Chablis e deja pe jumătate goală.

— Cine era la uşă? întreabă Mikael.

A continuat să bea, o vede în ochii lui.

— Poliţia era.

— Poliţia?! exclamă Sören. Pentru ce?

— O problemă de serviciu, spune Lisa. Incidentul pe care l-am pomenit mai devreme în bucătărie, Camilla.

Se aşază.

— Poţi să ne povesteşti despre el? întreabă ea.

— Ştiu şi eu... Cred că acum e sub control. N-ar fi mai bine să începem felul principal?

Sună la fel de înţepenită precum se simte. Dă să se scoale în picioare, dar Sören o opreşte.

— Ce fel de incident la serviciu ar face poliţia să vină la tine acasă de Revelion? Pare sa fie ceva destul de grav, Lisa.

Dă din cap lipsită de expresie, nu ca să-i confirme lui Sören că are dreptate, lucru pe care nu vrea să-l facă, ci mai degrabă fiindcă încearcă să accepte gravitatea situaţiei.

— Am avut o spargere azi-noapte, zice. Am aflat chiar înainte să veniţi voi.

— Ce s-a furat? întreabă Sören.

— Stupefiante supuse unui control strict.

— Dar de ce a venit poliţia aici?

— Hoții trebuie să fi folosit permisul meu de acces ca să deschidă dulăpiorul cu medicamente. Azi-noapte ne-a fost spartă şi maşina. Mi-am lăsat geanta de sală pe bancheta din spate şi permisul era în ea.

Încearcă să-i surprindă privirea lui Mikael, poate în speranța că o s-o susțină, să completeze golurile cu care ea nu vrea să aibă de-a face.

— Ți-a spus poliția asta? întreabă Mikael. Că s-a folosit permisul tău?

— Nu, dar nu era nevoie. Mi-am dat eu seama.

Bărbatul se încruntă, clatină din cap. Nici lui nu-i vine să creadă că permisul şi codul ei au fost folosite ca să se jefuiască dulăpiorul cu medicamente de la Maria Regina. Poate Lisa dovedi că geanta ei era în maşină? Are poliția vreun motiv să-i creadă povestea, în afară de geamul spart?

— Dumnezeule! exclamă Camilla. E tulburător.

— Deci poliția urmează dovezi tehnice, zice Sören. Te-au forțat să faci ceva împotriva voinței tale?

Are un aer grav, ca şi cum ar fi îngrijorat în privința ei. I se pare straniu şi înrăutățeşte lucrurile.

— Nu, răspunde Lisa. Dar trebuie să-şi facă meseria.

— Trebuie să insişti în permanență pentru drepturile tale. Poliția n-are niciun drept să dea buzna aici fără mandat şi e puțin probabil să obțină unul în seara asta. Iar tu ar trebui să ştii că au dreptul să te oblige doar dacă eşti considerată suspectă probabilă şi dacă infracțiunea respectivă se pedepseşte cu închisoarea.

Nu-i nevoie să-i dea Sören lecții. Cunoaşte legea cu privire la substanțele ținute sub control strict.

— Unde bați? întreabă Mikael. Insinuezi că o să ne percheziționeze casa? Nu-ți dai seama că o faci să se simtă groaznic?

Lisa îşi poate închipui aşa ceva întâmplându-se. Străini scotocindu-le casa, punând întrebări fără sfârşit, poate cerând analize şi chiar efectuarea unor percheziții în părțile intime. La începutul carierei sale, lucrase cu drogați. Urmărise polițişti făcând astfel de percheziții, cu mâinile acoperite cu mănuşi de latex lungi până la cot, unor bărbați şi femei care trăiau pe stradă, care nu mai făcuseră duş de săptămâni întregi. Era groaznic de umilitor.

N-o să-i lase să o percheziționeze şi pe ea. N-o să fie transformată într-un obiect, într-un lucru de înțepat şi împuns.

Partea fizică a situației e una. Efectuarea unui test de depistare a drogurilor înseamnă să mergi într-o cămăruță, să te dezbraci şi să faci pipi într-un pahar. Nu-i sfârşitul lumii. Tensiunea mintală e cu totul altceva.

Inima e gata să i-o ia la goană. Ca atunci.

De parcă ar fi fost agresată.

— Eu doar încerc să ajut, spune Sören.

— Mulțumesc pentru grijă, Sören, zice ea cu răceală, dar polițiştii s-au comportat foarte profesionist şi agreabil.

— Ok. E bine, Lisa, răspunde el.

Se comportă de parcă ar încerca să-i spună cum să acționeze, dându-i o lecție despre proceduri şi drepturi

individuale care, la o primă vedere, ar părea menită să liniştească, dar în secret intenția i-a fost să-i agite şi mai tare pe toți. De parcă ar găsi plăcere în asta, în a o face să se simtă nesigură şi stânjenită. Detestă felul în care el continuă să-i folosească numele când vorbeşte cu ea, de parcă ar fi un copil.

Aşa cum o făcea mereu pe atunci.

24.

Ceasul cuptorului numără ultimele secunde. Trece timpul. Vine ziua de mâine, dar atât de încet! Prea încet.

Termometrul pentru carne arată cincizeci şi şase de grade. Opreşte cuptorul, îşi pune mănuşi de bucătărie şi scoate tava, apoi cartofii gratinați.

Cât se răcesc carnea şi cartofii, ia telefonul să se uite la SMS-uri. Încă niciun răspuns. Deschide mesajul pe care l-a trimis ca să se asigure că a fost expediat.

— E Tom? întreabă Camilla ajunsă brusc în spatele ei.

Lisa pune din reflex telefonul jos şi se întoarce.

I se strânge gâtul. Cum se poate să întrebe Camilla una ca asta? Parcă i-ar putea citi gândurile. Apoi îşi aminteşte că a pomenit de Tom la începutul serii, când i-a spus că s-a întâmplat ceva la serviciu. Există multe lucruri pe care regretă că i le-a împărtăşit. Tom ar putea fi în capul listei respective. Desigur, Camilla remarcase cu mare interes precizarea aceea făcută în treacăt. Faptul că Tom făcea încă parte din viața ei.

— Voiam doar să verific dacă mai sunt mesaje noi de la serviciu, dar nu sunt.

— Pot să te ajut să duc ceva? întreabă Camilla, care se uită ciudat la ea, de parcă ar crede că în povestea spargerii mai e ceva, ceva ce Lisa nu vrea să-i spună şi ei.

— Vrei să iei vinul roşu?

Se întorc în sufragerie şi pun mâncarea pe masă.

— Vă, rog serviți-vă! spune Lisa.

Ebba şi Marlon s-au întors. Ebba o priveşte amenințător cu privirea. Faptul că i-a intrat în dormitor fără permisiune e o greşeală care nu-i va fi uitată repede. E strict interzis, chiar şi când nu e prietenul ei acolo. Are părul ciufulit şi obrajii îmbujorați, de parcă jocul dragostei dintre ei nu încetează niciodată, nici măcar pentru o clipă. Se ating cât se servesc cu mâncare. Nu se pot abține. Ca şi cum între trupurile lor ar exista nişte benzi minuscule şi invizibile de elastic.

Lisa îşi aminteşte sentimentul, cum era să fie îndrăgostită.

Odată a fost şi ea îndrăgostită până peste cap de Mikael, cum e Ebba de Marlon. O cucerise felul lui de-a fi, lipsit de griji. Faptul că voia să trăiască fiecare zi aşa cum era, ca şi cum ar fi fost ultima. Complet opus față de cum fusese ea crescută. I se păruse aşa de eliberator! De parcă lumea i s-ar fi deschis la picioare.

Acum totul e diferit. A reuşit să arunce o privire fugară în situația finanțelor lor când a plătit pentru sticla nouă de la piscină. N-au deloc marje.

Împunge o bucată de carne cu furculița şi din găurele se scurge sânge. O dă la o parte. la câteva guri

de salată şi se uită la masa pe care a întins-o. O vreme a luat în calcul să folosească tacâmurile de la nuntă. Mulţumeşte impulsului care a făcut-o să decidă împotriva acestei idei în ultima clipă. Argintăria mai poate să stea în pod vreo câţiva ani.

Sören şi Mikael au ajuns unul în faţa celuilalt. Mikael le toarnă vin în pahare, şi-l ridică rapid pe al lui într-un toast şi îl dă pe gât înainte să aibă Sören timp să întindă mâna după al lui.

Partea ei de masă e tăcută. Camilla ia îmbucături mici, cu grijă, plimbând furculiţa prin porţia minusculă de cartofi gratinaţi pe care şi-a pus-o în farfurie. Stă şi ea cu ochii pe Mikael şi Sören, dar mintea pare să-i fie altundeva. Poate se mai gândeşte la întrebarea lui Mikael, pusă înainte să vină poliţia, rămasă fără răspuns şi care nu-i dă pace Lisei – cum de a devenit ea mamă.

Camilla observă că Lisa se uită la ea. Zâmbeşte, aproape cerându-şi scuze, ca şi cum s-ar fi surprins singură că e absentă şi tăcută. Înghite şi-şi clăteşte gura cu nişte apă.

— Nu-i uimitor? întreabă ea arătând spre Ebba şi Marlon. Puterea dragostei.

Adolescenţii, care i-au auzit remarca, îi zâmbesc şi apoi îşi zâmbesc unul altuia. Ebba râde.

— Parcă aţi fost meniţi unul pentru altul, continuă Camilla. Dragoste primordială, păstrată în sufletele voastre, încarnată în trupurile voastre. Predestinaţi să vă găsiţi.

Ridică paharul în cinstea lor.

Sören o priveşte fix, iar Camilla remarcă şi acest lucru.

— Am zis ceva greşit? întreabă ea.

— Un pic mai uşurel poate poţi şi tu, răspunde soţul ei. De-abia au început să iasă împreună.

— Şi ce? Aşa simt eu. Nu te deranjează, sper, Ebba?

— A, nu, răspunde fata chicotind. Deloc.

Lisa încearcă să citească expresia de pe chipul fiicei sale. E jenată sau încântată? Poate Camilla pare o mamă mai emancipată, mai cool şi mai modernă prin faptul că se bucură de pasiunea pe care au dezvoltat-o unul pentru altul.

Dacă ar fi fost vorba despre vreo altă femeie, ar fi crezut că respectiva băuse prea mult şi bate câmpii, numai că tot ce spusese Camilla era normal pentru ea. Iar Lisa n-o să se obişnuiască niciodată cu asta, n-o să scape niciodată de sentimentul de neîncredere şi de senzaţia foarte clară de nelinişte, deoarece Camilla e o persoană pe care n-o poate citi şi care nu poate fi controlată.

— Ei, şi, cu ce te mai ocupi zilele astea? o întreabă ea.

Întrebarea pare nepoliticoasă şi pusă la momentul nepotrivit, dar simte o nevoie imperioasă să-i abată Camillei atenţia de la Ebba.

— Am început să predau cursuri de tehnica Alexander. Ai încercat-o vreodată?

— Nu, răspunde Lisa.

— Ajută în caz de stres, îţi îmbunătăţeşte postura şi mişcarea. Pe mulţi îi ajută să se descurce mai bine în viaţa de zi cu zi.

— Voi aveți vin acolo? strigă Mikael.

— Da, mulțumesc, răspunde Lisa.

— Eu nu.

Camilla ridică paharul gol.

Mikael sare de la locul lui şi vine la ele cu sticla de vin. Ocoleşte scaunul Camillei şi se apleacă prin dreapta, prefăcându-se exagerat că ar juca rolul unui chelner dintr-un restaurant scump. Îi umple paharul prea mult.

Camilla îi pune o mână pe brațul întins. E răsucită cu partea superioară a trupului spre el, astfel încât el i se poate uita în decolteul adânc al salopetei, ocazie pe care n-o lasă să-i scape.

Pe vremuri îi explicase clar Lisei în repetate rânduri ce părere are el despre ideile trăsnite ale Camillei şi personalitatea ei excentrică. De față cu ea, însă, a avut întotdeauna o atitudine apreciativă. Probabil are legătură cu frumusețea ei. Lisa se îndoieşte că l-ar putea lăsa rece pe vreun bărbat. Mikael ar putea s-o urască pe Camilla din toată inima, dar tot n-ar refuza ocazia de a se culca cu ea.

N-ar surprinde-o să afle despre Camilla că mai ține şi nişte amanți. Relația ei cu Sören dă impresia unui aranjament practic. Un contract care s-o ajute să facă un copil. Ceea ce s-a şi întâmplat. Cumva. În acelaşi an în care Lisa a avut-o pe Ebba.

Ia o înghițitură lacomă de vin. Aroma lui intensă îi umple tot capul, toată partea superioară a corpului. Înainte să le sosească musafirii se hotărâse cât vin să-şi permită, dar cantitatea respectivă a fost de mult depăşită.

Pe drumul de întoarcere spre locul lui, Mikael îi mai toarnă băutură şi Lisei. Încearcă să-i facă semn că nu vrea decât un pic, dar el o ignoră. Când se duce să se aşeze, se clatină brusc, ca şi cum ar fi ratat o bordură. Îşi pierde echilibrul de tot şi e salvat de la umilința de a cădea lat de faptul că se prinde în ultima clipă de spătarul unui scaun. Vinul i se varsă peste tot pe partea din față a pantalonilor.

În încăpere se lasă o linişte mormântală. Mikael are o expresie chinuită.

— Ai păţit ceva? întreabă Sören.

Mikael are ochii sticloşi. Un amestec de durere, beție şi ce-o fi luat ca să le contracareze pe cele două.

— Sunt sigur că n-am nimic, doctore, şuieră el.

Însă e clar că are dureri.

— Iei calmante?

Celălalt scoate un hohot de râs oribil şi rece. Clatină din cap. Pata de pe pantaloni e atât de mare că pare că s-a scăpat pe el. Stă aplecat, rezemându-se de scaun, încă nu s-a îndreptat complet de spate. Aşteaptă să-l mai lase durerea, încearcă să-şi dea seama dacă a trecut sau dacă atunci când se îndreaptă o să-şi provoace un spasm la coloană.

Apoi ridică privirea, uitându-se urât la Sören peste masă.

— Îmi dau seama că nimic nu ți-ar plăcea mai mult decât să mă diagnostichezi pe mine, zice el. Să faci o remarcă în care mă judeci pentru starea sănătății şi felul în care-mi trăiesc viața. Poate vrei să ştii mai multe despre motivul pentru care casa asta e în Lillängen şi nu în Storängen, de vreme ce ți se pare al

naibii de ciudat, aşa de ciudat că habar n-aveai că mergi la noi acasă în seara asta.

— Sunt două cartiere diferite, de aia n-am făcut legătura, zice Sören. Ce contează?

Mikael râde şi clatină din cap, încă ţinându-se de scaun, aşteptând să-i revină forţa şi echilibrul.

— Poate ar trebui să profiţi de ocazie şi să faci o remarcă superioară despre profesia mea eşuată şi speculativă, despre cum nu contribui la societate, cum nu mă ridic eu la înălţimea nobilelor tale idealuri. Tu, care n-ai păşit niciodată în afara bulei tale protejate din sectorul public, care nu deosebeşti un Chablis de calitate de o carafă de pişat de şobolan. Ce-ai văzut în viaţă, ai? Cine pielea mea îţi dă ţie dreptul să-i judeci pe alţii?

— Haide, Mikael, să ieşim afară un pic! zice Lisa.

— Nu, stai aşa! Sören, nu vrei să-mi iei tensiunea mai întâi?

— *Mikael, încetează*! ţipă Lisa.

Mikael tace într-un final din gură. Sören nu zice nimic, doar îi susţine privirea. Camilla se uită la ei cu ochii mari. Marlon îi ia mâna Ebbei într-a lui. Ochii ei sunt cum nu se poate mai grăitori.

Nu iar. Nu acum. Nu în seara asta.

— Ai dreptate, spune Mikael. Cred c-am să ies un pic.

Părăseşte încet încăperea. E evident că are dureri mari. Lisa îl urmează pe palierul de sus şi apoi în jos pe scări. Când ajung la uşa din faţă, Mikael iese pe ea ca pe pilot automat, fără să-şi ia un palton. Lisa îşi aruncă pe ea paltonul ei şi sare în UGG-uri înainte să

pornească după el. Când iese, îl vede deja ajuns la jumătatea pantei care duce spre Lillängsvägen. O ia la fugă prin zăpada care se învârteşte. Din cauza fulgilor mari şi uzi îi e greu să ţină ochii deschişi şi concentraţi la Mikael.

— *Mikael, opreşte-te*!

Când ajunge la intersecţie, el se sprijină cu ambele mâini pe stâlpul de metal cu indicatorul pe care scrie „Lillängen" pe o parte şi „Storängen" pe cealaltă.

— *Mikael, ce mama naibii*!

Parcă nici n-ar fi acolo.

Stă cu spinarea care-l doare dreaptă de parcă ar fi înghiţit un băţ, îndoaie genunchii şi se lasă jos de tot pe vine. Atunci, în sunetul unui răget care umple lumea din jurul lor, smulge stâlpul din pământ şi din zăpadă. Cu el în mâini, traversează strada şi graniţa invizibilă dintre Lillängen şi Storängen. Încearcă să înfigă stâlpul în pământul îngheţat pe noul lui amplasament, numai că-l lasă puterile şi în cele din urmă îl reazemă de un troian.

— *Asta numeşti tu să nu-i strici seara Ebbei*? şuieră Lisa. *Îţi aduci aminte ce mi-ai spus mai devreme în seara asta*?

— Aia a fost atunci. Lucrurile s-au schimbat.

— Adună-te!

— *Mă străduiesc*! Te admir, pe bune, dar boul ăla mulţumit de sine...

— Ai să pui indicatorul la loc mâine la prima oră, mă auzi?

Mikael dă din cap. Sigur.

— Să ne întoarcem ca să poţi să-ţi ceri scuze!

Când intră înapoi, Mikael îşi scoate pantalonii pătaţi şi şi-i agaţă într-un cui pe hol.

— Eşti beat? întreabă Ebba.

Trebuie că-i aştepta.

— Iisuse, m-am împiedicat! răspunde el. Ce-aveţi?

După ce pleacă să se schimbe, Ebba rămâne şi se uită la Lisa.

— Ar putea să fie mai jenant de-atâta?

— Tata e pe calmante, Ebba.

— *Atunci poate n-ar trebui să bea pahar după pahar*!

Are dreptate. Nu mai e copil, acum înţelege lucrurile. Probabil de multă vreme.

Ebba se duce la pantalonii lui Mikael şi-i ia din cui.

— Ce faci? întreabă Lisa.

— Îi pun în spălătorie. Sau crezi că ar trebui să-i lăsăm aici?

Lisa închide ochii şi clatină din cap. Nu-i răspunderea ta, îşi zice ea.

— O să vorbesc cu tata.

Numai că Ebba a plecat deja.

Se întoarce sus, în sufragerie. Sören ridică ochii din farfurie, îi întâlneşte privirea.

— Spatele? întreabă el.

Dă din cap.

— Ce a luat?

A scos la înaintare figura de doctor. Direct, clinic. Vechea ordine e restabilită. Sören este autoritatea medicală, iar ei, restul, pacienţi.

Se sforţează să răspundă, dar nu ştie ce să spună, cât de mult să dezvăluie, de unde să înceapă. Problema

a pornit cu SPN, prescurtarea pentru sindromul picioarelor neliniştite. Un medicament numit Madopark, o formă de dopamină, a intrat în viețile lor. 50-100 de miligrame înainte de culcare şi cât mai e necesar peste noapte, ceea ce a ajuns în scurt timp să însemne toată noaptea, în fiecare noapte. Efecte secundare sub formă de greață. Vomitat. N-au mai putut să doarmă în acelaşi pat. Următorul pas a fost codeina. Habar n-are ce-a luat el în seara asta.

— Ceva ce probabil nu merge bine cu alcoolul, răspunde.

— A fost consultat cum trebuie pentru spate? întreabă Sören. I s-a făcut un RMN?

Lisa ia câteva farfurii. Un pic cam prea repede. Mişcările îi sunt sacadate şi grăbite. Un cuțit începe să alunece şi, când încearcă să-l prindă, farfuria îi alunecă din mână şi se sparge cu zgomot puternic.

— *Fir-ar*!

— Dă-mi voie să te ajut! se oferă Camilla.

Lisa se apleacă şi împinge cioburile într-o grămăjoară cu mâna bandajată, încercând să nu se taie în marginile ascuțite. Ia un şervet de pe masă şi şterge o pată de pe jos.

Abia dacă-l mai vede pe Mikael, fie zi, fie noapte. Imaginea lui devine din ce în ce mai vagă. Ce vede e ce lasă el în urmă, la fel ca pata de pe podea. Haine ude leoarcă de transpirație în coşul de rufe. Urme la toaletă.

Toate conversațiile lor de peste ani, toate problemele lor de sănătate, care s-au întreținut una din alta, s-au îmbinat şi au devenit suferințe comune.

„Ştii că poți să-mi spui orice, Mikael. Vom trece şi peste asta.”

Acum, Sören şi Camilla ştiu exact ce mai face.

— Ai o mătură, ceva? întreabă Camilla.

— Da, în dulapul cu obiecte de curățenie sunt o măturică şi un făraş.

Sören adună restul farfuriilor şi o urmează în bucătărie, în timp ce soția lui mătură cioburile căzute pe jos. Nu spun nimic. Toată lumea e clar marcată de ieşirea lui Mikael.

Lisa are o senzație neplăcută când Sören se apropie prea tare de ea. Speră că n-o să mai întrebe nimic despre Mikael şi nici despre starea căsniciei lor. Simte că nu e sigur despre ce să discute cu ea, acum că sunt singuri. E ceva ce încearcă amândoi să evite. Spre uşurarea ei, se îndepărtează şi se uită afară, în curte.

— Aveți piscină?

Camilla lasă peria şi făraşul la perete şi se duce la geam lângă el.

— Deci ați reuşit s-o construiți până la urmă? întreabă ea. Recunoaşte că nu regreți!

Afară e un întuneric beznă. Lisa nu pricepe cum de văd ceva. Piscina nu ar trebui să fie vizibilă. Atunci îşi dă seama că un nod s-a desfăcut şi un colț al prelatei flutură în vânt.

25.

Stockholm, decembrie, cu optsprezece ani înainte

Prin parbriz, celelalte maşini arată ca un roi de albine. Lisa îşi reazemă capul de tetieră. Îi zvâcneşte. Durerea e prezentă deja de multă vreme. Închide ochii în spatele ochelarilor de soare.

Nu-i poartă ca să-şi protejeze ochii de lumina soarelui, pentru că afară e întuneric, la fel ca în noaptea trecută, când a stat trează pentru că n-a putut să adoarmă. În această perioadă, o cortină care ține lumina la depărtare e trasă bine vreme de aproape şase luni, învăluind capitala Suediei în întuneric şi izolându-i pe locuitori unii de alții şi de restul lumii. Maşinile pe care le vede şi le aude noaptea se tot învârt. Oamenii care ajung cu trenul la Gara Centrală nu călătoresc spre vreo destinație grandioasă şi străină. Nimeni nu se opreşte în treacăt la Arlanda.

Stockholm e o destinație finală.

N-a plănuit niciodată să rămână aici definitiv. Ideea a fost întotdeauna să se întoarcă acasă. Acolo se spune că oamenii care pleacă să-şi caute norocul la Stockholm au o părere prea bună despre ei. Oamenii care se întorc acasă au învățat o lecție valoroasă.

La fiecare fereastră se văd sfeşnice de Advent, ale căror lumini sunt ca nişte fulgere în întuneric. Dacă mijeşte ochii, se poate închipui uitându-se la vreo galaxie necunoscută. Numai că nu e ea prima femeie din Blekinge care să meargă în spațiu şi nici prima care să se simtă pierdută în marele oraş.

Viața a ajuns să se învârtă în jurul rutinei de seară pe care o execută împreună cu Mikael. Ea, stând pe toaletă. Mikael în fața ei, pe vine sau în genunchi, cu seringa în mână. Ferm şi hotărât, aşa cum numai el

poate să fie. Aşa cum a fost de la conversaţia cu Sören încoace.

„Fereşte-ţi privirea!”

Acul perforându-i pielea. Soluţia care i se scurge sub piele ca nişte şerpişori proaspăt ieşiţi din ou. Toropeala şi oboseala care urmează.

Aşa fac ei sex zilele astea.

Zâmbeşte şi în acelaşi timp din colţul ochiului i se eliberează o lacrimă care-i alunecă pe obraz.

Nivelurile ei hormonale trebuie coborâte. Sören a prevenit-o în legătură cu efectele secundare, toropeala şi transpiraţia excesivă, migrenele şi greaţa, ritmul circadian dat peste cap. Ca să conceapă trebuie să i se inducă o menopauză chimică. Pare pe dos, dar Sören trebuie că ştie despre ce vorbeşte.

Îşi revine ca prin vis, prin vacarmul traficului şi al câte unei sirene care se vaită în întunericul de decembrie. Tânjeşte după o viaţă în care oamenii sunt ceea ce pretind a fi, în care nu se simte obligată să le studieze limbajul trupului sau să citească printre rânduri, în care nu trebuie să le ghicească motivele ascunse. În care oamenii nu-s precum Camilla.

N-a mai vorbit cu ea din acea zi din Djurgården, cu aproape două luni în urmă. Nu plănuieşte să mai ia legătura cu ea vreodată. O doare că şi-a pierdut noua prietenă la fel de repede cum a găsit-o.

Oare o să se întoarcă una la alta într-un final? O să ridice din umeri şi o să ierte? O să se pună de acord că s-a purtat Camilla un pic cam nebuneşte, dar că nebunia ei a avut cauze biologice?

Nu suportă să fie nevoită să recunoască faptul că-i e dor de o persoană care a rănit-o. Nicicând în viața ei nu s-a simțit mai singură ca acum.

Când îi spusese lui Mikael despre aranjamentul Camillei, își făcuse griji că o să vrea să oprească totul, să nu mai continue cu tratamentul de fertilizare in vitro. Mikael însă spusese că are să discute cu Sören și o și făcuse, fără ea. Nu știe detalii exacte despre conversațiile lor, doar că Mikael s-a asigurat că o să le fie tratat cazul cu același nivel de confidențialitate ca al oricui altcuiva. Lisa se întreabă dacă l-a amenințat pe Sören, fiindcă de când cu acea discuție Mikael se poartă ca și cum ar avea un soi de influență asupra lui.

În schimb, Mikael fusese reținut în privința Camillei. Nu spusese ceea ce credea cu adevărat despre ea și despre ideile ei stupide, fiindcă știa că prietenia ei era importantă pentru Lisa. Din partea lui, Camilla era dusă cu pluta.

Numai că nu asta crezuse și când dansaseră împreună.

Au mers lucrurile prea departe? Mai poate fi salvată căsnicia lor?

Nu-și dorește un asemenea gând în minte. Nu vrea să fie genul de femeie care renunță la căsnicie și are un iubit secret la serviciu. Trebuie să găsească o cale de a se întoarce unul la altul, înainte ca ea să rămână gravidă, dacă s-o întâmpla așa ceva. Un copil nu le poate rezolva problemele din căsnicie. Nu pot pune așa o povară pe umerii unui copil.

Și-au promis tot felul de chestii în fața unui preot și a unei biserici pline de rude și prieteni. Să nu dea vina

unul pe altul, să nu se judece unul pe altul. Ziua respectivă a fost cea mai fericită din viața ei, nu încape îndoială. Bucuria a fost reală. Ceea ce trăiesc acum e fals, lucruri care-i distrag din cauză de stres şi lipsuri.

Maşina opreşte la culoarea roşie a semaforului.

— O să porți ăştia şi înăuntru? întreabă Mikael.

Lisa se uită la reflexia ei din oglinda laterală. Ochelarii de soare mari şi negri o fac să arate ca un star de cinema în drum spre o clinică de dezintoxicare. Două săptămâni de tratament hormonal, transpirații şi migrene. Are fața umflată. Trupul îi e umflat. Dacă Mikael ar lua o curbă strânsă chiar atunci, ea ar vomita din nou.

— Pot să-i scot dacă vrei.

— Cum mai e durerea de cap?

— Tu condu cu atenție!

Se întinde să dea drumul radioului. E presetat pe un canal comercial care nu difuzează nimic altceva decât muzică de Crăciun în această perioadă a anului.

Mariah Carey cântă *All I Want for Christmas Is You.* Vocea îi despică Lisei capul. Opreşte muzica.

Mikael îi aruncă o privire îngrijorată, dar nu zice nimic, doar conduce pe cât de grijuliu poate după ce se face verde.

Când ajung la clinică, sunt conduşi într-o sală de consultații. Lisei i se cere să se dezbrace şi să-şi pună o cămaşă albă cu sigla albastră, decolorată, a spitalului. Mikael stă în picioare în spatele el, masându-i delicat umerii.

Se aude o bătaie în uşă şi intră Sören.

— Bună! zice el. Cum te simți? Sunteți pregătiți?

— Da, suntem, răspunde Lisa.

Mikael se duce la Sören şi dă mâna cu el.

— Cât o să dureze? întreabă.

— Nu mai mult de cincisprezece minute. După care o să primeşti nişte cafea şi o gustare aici. Tu, Lisa, e posibil să te simți obosită după aceea şi s-ar putea să te doară un pic.

— Poate să stea Mikael cu mine?

— Mikael trebuie să dea nişte spermă, dar, în afară de asta, poate să fie cu tine. Alte întrebări?

— Nu.

Au discutat deja toate aspectele de câteva ori.

— Bun, atunci poți să vii cu mine.

Sören pregăteşte anestezia locală. Lucrează repede şi agil. Mâinile lui mari sunt precise şi reacționează prompt.

— O să faci tu singur totul? întreabă Mikael.

— V-am promis servire personală, nu?

Mikael dă din cap. Trebuie că face parte din acordul lor.

— În mod normal, nu fac eu chestiile astea, desigur, dar în cazul vostru vreau să mă asigur că e făcut totul corect în prima fază, critică.

Îşi schimbă poziția, vine mai aproape.

— Lisa, ştiu că nu te omori după ace...

Lisa clatină din cap.

— Am să fiu cât de delicat pot. Asta e anestezia. Te simți bine?

Dă din cap că da. Se întoarce, îl ia pe Mikael de mână şi-l strânge cât de tare poate, cu ochii la perete. I se încordează tot trupul.

Acul o înțeapă. O străfulgeră o durere arzătoare care o face să se cutremure.

Când s-a terminat, se uită în jos şi-şi vede picioarele goale. Cămaşa a fost trasă în sus. E dezbrăcată de la brâu în jos. A detestat mereu mersul la ginecolog, dar acum a trecut de mult de o asemenea emoție.

Sören pregăteşte următoarea seringă. Acul e considerabil mai lung decât al primei. O prinde de brațul unei maşini de mare precizie ghidate prin ultrasunete.

Maşina arată îngrozitor. Ca un robot care se pregăteşte s-o atace.

Strânge şi mai tare, simțind cum lui Mikael îi pârâie oasele de la mână. El îşi trage scaunul mai aproape şi-i pune o mână pe frunte.

— Rezistă! Nu sunt decât cincisprezece minute, zice acesta.

— Ok, acum am să-ți aspir foliculii ovarieni, Lisa, zice Sören. Ai nişte ovule frumoase înăuntru. Ştim asta din analizele pe care ți le-am făcut, aşa că am mari speranțe.

Maşina de lângă el începe să i se vâre între picioare. Acul o înțeapă în peretele vaginului şi intră mai adânc în ea. Încearcă să tragă adânc aer în piept. Cu toată anestezia, simte o senzație de aspirație. O stare neplăcută de amețeală, ca şi cum s-ar scufunda într-un ocean fără fund. Închide ochii, încercând să-şi deconecteze gândurile şi emoțiile.

Se trezeşte când acul începe să se retragă încet. Când deschide ochii, vede faţa lui Mikael la câteva zeci de centimetri de a ei. Zâmbeşte şi e umed sub ochi.

— Ai leşinat, zice el.

— Te-ai descurcat grozav, Lisa, spune Sören. Te simţi bine?

— Un pic buimacă.

— E ceva obişnuit. Chestia asta e solicitantă, atât fizic, cât şi psihic. E perfect normal.

— Ce se întâmplă în continuare?

— Poţi să rămâi aici. O să mut patul într-un salon, unde poţi să te odihneşti o vreme. E rândul lui Mikael.

Acesta zâmbeşte ironic. O ultimă lacrimă i se prelinge pe obraz şi nu se deranjează s-o şteargă.

— E timpul să procreez, zice el.

Sören îl bate pe umăr.

— Dacă ţii tu uşa deschisă, eu o să împing patul.

Chiar iese patul pe hol, pe lângă ei trece o femeie. Lisa îi vede doar trupul, nu şi faţa. O mişcare bruscă şi a dispărut după un colţ. De parcă s-a ferit să nu fie văzută.

Era ceva la femeia aceea. Culoarea părului, trupul, felul în care se mişca.

E doar o închipuire. Nu se poate să fie adevărat. Ce să caute *ea* aici?

O cuprinde o stare de agitaţie interioară. Chestia la care se gândeşte e iraţională.

— Femeia aia? zice. Cine era?

— Care? întreabă Mikael.

— Era o femeie pe hol când ai deschis uşa. Cine era? *Cum o cheamă?*

— Lisa, ce-i cu tine? întreabă Mikael. Sören, cine-a trecut în fugă pe hol?

— A fost una dintre asistentele noastre.

După ce Mikael pleacă cu Sören, Lisa simte că îi ia foc trupul. Stă întinsă în pat, cu ochii în tavan. Cu o gaură de aspirație în burtă. Încearcă să se calmeze, să-şi restabilească respirația ritmică şi relaxată care o salvase în cele cincisprezece minute cât durase să i se recolteze ovulele. Acum însă e mai greu. Respirația e neregulată. Se tot gândeşte la femeia aceea. Cea care s-a ferit să nu fie văzută pe hol.

Ultimele câteva săptămâni au fost pline de încercări, atât fizice, cât şi psihice, dar nu şi-a pierdut mințile şi nu a început să aibă halucinații. E absolut sigură de asta.

Camilla a lucrat la acest spital şi uneori mai vine să țină locul cuiva pe câte o tură. I-a spus-o ea însăşi. Oare de aceea s-a nimerit să fie taman azi aici, când au venit ea şi cu Mikael pentru intervenție? Cu siguranță Sören şi-ar da seama că nu se cuvine.

E absolut sigură că pe Camilla a văzut-o pe hol.

26.

Lillängen, Nacka, Ajunul Anului Nou

— Să instalăm piscina asta a fost cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată.

Mikael s-a întors, cu pantaloni curați. Are bretonul umed, de parcă s-ar fi stropit cu nişte apă pe față. Nu i

se împleticeşte limba, niciodată nu i se întâmplă aşa ceva.

Piscina a fost ultimul capitol din saga construirii casei. Când a venit prima toamnă şi a fost acoperită cu nişte panouri gri de metal, farmecul pe care se chinuiseră atâta să-l creeze a dispărut. Amplasamentul casei lor pe teren, apropierea piscinei de casă, lumina şi priveliştea de la ferestre, totul era aiurea.

În această toamnă, însă, Lisei i-a venit o idee care va îndrepta într-un final lucrurile. A citit despre nişte oameni de la o fermă din Skåne care-şi acoperiseră piscina cu panouri de sticlă făcute pe comandă, în locul unora urâte, din metal. Cu o învelitoare de sticlă, luminile din piscină pot rămâne pornite chiar dacă aceasta a fost golită, aducând pe terasă lumina şi căldura nopții de vară. Mai pune şi un pic de apă caldă care curge blând peste sticlă şi piscina o să arate ca şi cum ar fi încă deschisă şi încălzită.

Nici măcar cele mai simandicoase familii din Storängen n-au aşa ceva. Sören şi Camilla se uită la Mikael agitați când vine lângă ei şi privesc cu toții pe fereastră în curte.

— Vara îmi place să ies pe uşile astea, zice el. Mă cațăr pe balustradă şi fac saltul îngerului direct în piscină.

Râde iar.

— Cum te mai simți? întreabă Sören. Un pic mai bine?

Mikael a luat-o razna de tot la intersecție. Lisa nu poate decât să-i mulțumească lui Dumnezeu că poliția nu şi-a ales fix acel moment să apară şi să-l prindă în

flagrant delict când încerca să mute hotarul dintre Lillängen şi Storängen.

Sören l-a stârnit. Comentariile lui ciudate, întrebările lui incomode. Trecutul lor.

— Junghiuri de durere din când în când, răspunde Mikael. Asta e. Tind să-mi pierd cumpătul când îmi face figuri spatele. Îmi cer scuze. Sper că n-ai pus la suflet ce ți-am zis.

— Nicio grijă, zice Sören. N-am pus.

În Storängen, totul se reduce la *simțul comunității,* aşa cum le place locuitorilor s-o spună oricui e dispus să asculte. Lillängen, prin contrast, nu are nimic, în afară de apropierea de cel dintâi. Mikael face parte din comunitatea aceasta de când s-a născut. Lisa abia dacă a ieşit din casă în primii câțiva ani după ce s-au mutat. Toată lumea ştia de ea, dar nimeni nu înțelegea cu adevărat ce se petrece şi nimeni nu îndrăznea să inițieze un contact. Până s-a pus pe picioare era prea târziu ca s-o mai prezinți drept una dintre proaspetele neveste din cartier. Deja nu mai era un element de noutate şi nu mai prezenta interes. Era marfa stricată.

— Mi-ar plăcea să te văd făcând saltul îngerului de la balustradă, zice Camilla. Mai ales cu spinarea aia a ta.

Îi zâmbeşte lui Mikael, tachinându-l un pic, iar el o remarcă şi-i răspunde la fel.

— Din nefericire, piscina e goală, închisă pentru sezonul acesta, spune. Aşa că va trebui să aşteptăm, însă pariez că tu n-ai fi îndrăznit oricum să sari de pe terasă cu mine.

— Pe cât? întreabă Camilla.

— Ai grijă! intervine Sören. Nu ratează nicio şansă să meargă la înot şi nu-i e frică de înălțime.

— Dacă te bagi, mă bag şi eu, spune Camilla. Numai zi când!

— În regulă, replică Mikael. Am să te țin minte.

Îmbunătățirile aduse piscinei sunt modalitatea Lisei de a da timpul înapoi. De a-l face pe Mikael să-şi depăşească în cele din urmă complexul de inferioritate şi să accepte că nu este cu nimic mai prejos de bărbații din Storängen. O încercare de a remedia ceea ce l-a schimbat.

Nu-i place direcția în care se îndreaptă conversația. Mikael şi Camilla se incită unul pe altul. Personalitățile lor sunt o combinație toxică. Orice dorință de a porni luminile şi a-i dezvălui lui Mikael surpriza de Anul Nou dispare. N-are s-o deranjeze dacă rămâne beznă afară tot restul nopții.

— I-ați văzut pe Ebba şi Marlon? întreabă ea.

N-a mai văzut-o pe Ebba de când a plecat cu pas apăsat, cu pantalonii murdari ai tatălui ei. O să treacă multă vreme până să uite privirea din ochii fiicei sale, dezamăgirea din glasul ei.

— Pariez că sunt în camera Ebbei, vorbeşte Camilla.

Lisa se duce acolo, bate la uşă. De această dată aşteaptă până e sigură. Nu vrea să rişte să dea iar buzna înăuntru. Când nu primeşte răspuns, intră. Ia blugii de unde erau ultima oară şi-i aruncă în coşul de rufe murdare. Fiecare centimetru de podea e acoperit de hainele, pixurile, carneţelele, cărțile şi diferite articole de machiaj ale Ebbei. Dă roată cu privirea la pereți să vadă afişele noi pe care le-a pus fata.

Eternul Sunshine of the Spotless Mind. Edward Scissorhands. The Cure – Boys don't cry. Cigarettes After Sex. Nick Cave & the Bad Seeds.

I se pune un ghem în stomac când se gândeşte la ce reprezintă. Referinţe cinematografice şi muzicale care aparţin mai degrabă generaţiei ei şi a lui Mikael decât a Ebbei. De unde i-or fi venit înclinaţiile precoce? Gustul ei nu se potriveşte cu cultura contemporană, virând spre rock alternativ, indie şi filme care nici măcar nu-s pe Netflix.

Ebba n-ar ieşi cu orice tip, asta e clar. Marlon i se potriveşte perfect. Exact cum a zis Camilla.

Poate că ar fi trebuit să fie mai generoasă cu validarea pe care o caută fiica ei şi să-i spună că Marlon e exact la fel de bun pe cât simte ea că este?

Aşa cum a procedat Camilla.

Patul e nefăcut. Unde sunt? Poate au coborât în camera de recreere de data asta?

Laptopul Ebbei e deschis pe birou. Ştiind foarte bine că n-ar trebui, se uită la ecran. Ebba a vizitat site-ul Matchbox, a trasat un cerc verde în jurul rezultatului de 99%. Lângă el, a scris:

Suflete-pereche.

Încearcă să reziste tentaţiei de a-i căuta în restul computerului. Într-un final, însă, deschide browserul şi face click pe istoricul de căutare. Ebba a cumpărat horoscoape de iubire. Deschide pagina şi începe să citească. Îşi bagă nasul în ceva ce n-o priveşte. Ceea ce face ea e la fel de rău ca a-i citi fetei jurnalul. Vrea să închidă fereastra, dar ochii îi sunt atraşi de ultimele cuvinte ale horoscopului.

„Această asociere de semne nu se poate sfârşi decât într-unul din două feluri: fie sunteţi cuplul perfect, fie vă veţi sparge unul pe altul într-o mie de bucăţi.”

27.

Ne-au venit musafirii... discutăm mai încolo...
Pot să te sun mâine?

Tom deja nu mai ştie de câte ori a citit SMS-ul Lisei. Balconul care aparţine apartamentului său de la mansarda din vechea clădire transformată a tribunalului este acum complet acoperit de zăpadă. Dedesubt, micul parc e alb şi tăcut. Dincolo de el se află vechiul depozit de cherestea care urmează să fie demolat ca să facă loc pentru apartamente. Imediat lângă, gara Storängen. În ea intră un tren, mai tăcut decât de obicei, cu scrâşnetul de frâne înăbuşit în noaptea întunecată de iarnă. Sar scântei de la firele electrice de deasupra, iar lumina galbenă din vagoane cade pe scaunele goale.

De ce n-a sunat? Ar fi putut măcar să mai trimită şi ea un SMS.

E limpede că nu vrea să fie deranjată, e ocupată cu familia şi musafirii, numai că, la un moment dat din această seară, tot vor trebui să se întâlnească. Poate că ar trebui să menţioneze asta în răspunsul lui, o reamintire subtilă că încă mai au o treabă de făcut. Până atunci, i se pare cel mai bine s-o lase în pace.

Ridică privirea, îşi cercetează apartamentul. Casă de burlac, sumar decorată, locuinţă temporară, la

jumătatea drumului spre nicăieri. Purple moțăie în poziția lui obişnuită în fața televizorului. E bătrân de-acum. Bătrân pentru un buldog.

Rucsacul îi stă pe jos, la vreun metru şi ceva de câine. Încă n-a deschis pachetul pe care l-a luat, n-a despachetat achiziția care o să-i facă seara deosebită, care o să-i încălzească încheieturile pârâitoare şi să-i liniştească nervii încordați.

Se gândeşte la coletul pe care l-a trimis, la obiectul pe care l-a vândut. Nu e complet mulțumit că nu-l mai are, numai că despărțirea de obiecte pe care ai prefera să le păstrezi face parte din viață. O să treacă vreo câteva zile până să-i intre banii în cont. Până atunci trebuie să stea potolit. Dacă există vreo hotărâre de Anul Nou pe care este pregătit s-o ia, aceea e să înceteze să mai fie aşa mână spartă.

Conectează telefonul la sistemul de sunet, selectează lista obişnuită de melodii, după care aruncă telefonul pe canapea. Se duce în bucătărie şi se curăță bine cu dezinfectant de mâini înainte să deschidă frigiderul şi să scoată o cutie rece ca gheața de Cherry Coke pe care o clătineşte sub robinet înainte s-o deschidă şi să toarne lichidul întunecat şi efervescent într-un pahar spălat de mână.

Agentul de poliție îl întrebase dacă auzise vreun zgomot ciudat noaptea trecută. Ce era să audă şi el, cum e spart geamul de la maşina Lisei? Sau declicul abia perceptibil al unui dulăpior de medicamente deschis cu un permis de acces şi un cod? De către cineva familiarizat cu rutina de la Maria Regina,

suficient de atent ca să nu lase nicio urmă a intrării sale nedorite. Cineva cu igienă impecabilă.

Cineva ca el.

Pune paharul pe măsuța de cafea din living, se duce la bibliotecă şi scoate biblioraftурile etichetate „Michigan State Spartans” şi „Northwestern Wildcats”.

Se lasă greu pe canapea şi desfăşoară cartonaşele cu jucători pe masă, încercând să-şi închipuie încleştarea serii, ce strategii de joc ar putea încerca Spartans ca să străpungă zidul de apărare al celor de la Wildcats. E posibil, dar nu şi sigur, că ar fi acceptat o invitație la o petrecere de Revelion dacă i s-ar fi făcut vreuna. Experiența asta în fața televizorul este ea însăşi o ocazie specială. Meciurile de Anul Nou au întotdeauna o aromă aparte, stadionul e plin-ochi şi toate majoretele au învățat exerciții noi de ți se face pielea de găină când le urmăreşti.

Măsuța de cafea a fost transformată într-un joc de şah plin de testosteron. Câmpul de luptă e pregătit şi se aşteaptă semnalul. Recunoaşte încordarea din trup, de parcă s-ar afla şi el printre războinicii de pe teren.

La spatele biblioraftului ține cele mai prețioase bunuri ale lui, colecția de jucători care au progresat de la fotbalul american universitar la statutul de vedetă NFL. Aceste cartonaşe cu jucători sunt de primă ediție, colecția lui completă şi unică, probabil cea mai bună din lume. I-a luat ani întregi să o completeze, mii de ore în fața computerului şi multe călătorii lungi la diferite evenimente din fiecare colț al continentului american. Mai mulți bani decât vrea să-şi amintească şi nenumărate drumuri la oficiul poştal de la Ica Maxi.

Femeia care lucrează acolo, Franka, probabil nu înțelege despre ce e vorba, cam ca toată lumea care i-a devenit suficient de apropiată. Lisa l-a comparat cu tatăl ei, care colecționa timbre şi considera că bunul lui cel mai de preț e un treskilling galben[7].

Dacă ar fi luat foc casa din Lyckeby, şi-ar fi făcut mai tare griji pentru timbru decât pentru locuință.

Dacă i-ar lua lui vreodată foc apartamentul, acesta e biblioraftul după care s-ar întinde când ar fugi. De ce? S-ar putea să nu-i fie clar nici lui.

Scoate cartonaşul cu ramă aurie cu Graham Stoke Perkin, apărătorul alături de care învățase el şi care, după absolvirea facultății, îi condusese spre victorie în AFC South pe lipsiții de orice speranță Houston Texans, ulterior eliminați în play-off de Baltimore Ravens.

Întoarce-cartonaşul pe dos, se uită la autograf şi la cuvintele adresate lui.

„Te iubesc, fără cască!”

Degetele lui ating cartonaşul, tuşele de marker negru pe care vechiul lui prieten l-a ținut cândva în mână.

---

[7] Timbru suedez în valoare de trei şilingi, de unde şi denumirea, tipărit în anul 1855 pe galben în loc de verde, cum ar fi trebuit, eroare care-l face rar şi foarte scump în ziua de azi. În prezent există un singur exemplar confirmat prin vânzări către colecţionari, dar nu se ştie cu precizie dacă nu cumva mai există şi altele, (*n. trad.*)

A făcut antrenamente nebunesc de grele ca să prindă echipa. Încă mai simte acidul lactic urcându-i-se în gât când se gândeşte la asta. Şi a reuşit să-şi facă un nume, cel puțin o vreme. Nişte goluri, câteva mențiuni pozitive în ziarul local.

Finala conferinței a fost marea lui şansă. Antrenorul îl chemase dintr-odată, intră în timpul unei mici întreruperi a jocului. Nu crezuse niciodată că o să i se dea şansa să joace, având în vedere cât de mare era miza, fusese nevoit să se precipite ca să fie gata. Intrase alergând pe teren şi se aşezase lângă Perkins, care aştepta, la fel ca întotdeauna, cu ochii în pământ, semnalul s-o ia la fugă, să arunce-n sus trupuri. Însă când sunase fluierul arbitrului, toată lumea ştiuse că e ceva în neregulă. Tom ridicase ochii la arbitru, care-şi depărtase mâinile şi semnalizase o lovitură de pedeapsă împotriva coechipierilor de la Wildcats. După care arătase spre Tom şi vorbise la microfon: „Lovitură de pedeapsă de la cincisprezece yarzi, comportament nesportiv, echipament interzis.”

Toată lumea se holbase la Tom. Antrenorul lor dăduse de pământ cu clipboardul pe care ținea schema tactică şi-l călcase în picioare. Colegii lui de echipă se dăduseră înapoi cincisprezece yarzi. Tom întinsese brațele şi se rugase de arbitru, neputând înțelege cu ce anume greşise. Antrenorul lor urlaşe la el să iasă de pe teren. Publicul huiduise, strigase şi râsese.

Perkins îi pusese o mână pe umăr şi zisese: „Fără cască.”

Tom se lasă pe spate pe canapea, îşi pune mâinile pe cap şi-şi apasă degetele pe pielea scalpului. Dăduse fuga pe teren în finala conferinţei fără cască.

Nu mai jucase niciodată de atunci.

Vocea spartă a lui Bruce Springsteen se revarsă din boxe în mijlocul unei parade a hiturilor anilor ’80. Încă mai doare. O senzaţie plăcută şi dureroasă în acelaşi timp. De parcă e încremenit în acel moment, în acea amintire.

— E aproape ora meciului, zice el cu glas tare către sine şi către Purple. Suntem gata de data asta, da? *Go Wildcats*!

Nicio reacţie din partea câinelui.

Se întoarce la bibliotecă şi scoate un biblioraft fără etichetă pe cotor. Documentele din el sunt ţinute în mape de plastic individuale, într-o ordine perfectă, cronologică.

Biblioraftul e anonimizat dintr-un motiv întemeiat. Dacă l-ar frunzări cineva, el ar fi tras la răspundere. Ca doctor, n-ai voie să ţii asemenea bibliorafturi acasă. Identitatea pacientului n-o să fie greu de ghicit. Codul ei numeric personal e tipărit pe fiecare pagină.

N-a vorbit despre informaţiile din biblioraft decât de vreo două ori. Cu intenţii bune, dar a avut parte de o reacţie foarte violentă de fiecare dată. El era doctorul care nu ştie ce vorbeşte. Colegul a cărui treabă nu era asta. Prietenul care-şi permisese cam multe.

Idiotul care dăduse fuga pe teren fără cască.

Dintr-una din mapele de plastic cade o poză şi aterizează pe podea. Se apleacă şi-o ia. Poza a fost făcută la o cabină foto din Nacka Forum, cu

optsprezece, poate nouăsprezece ani în urmă. Într-o epocă trecută în care lucrurile nu erau aşa de bătute în cuie. În care mai erau deschise uşile.

Părul blond al Lisei era mai lung atunci, chipul ei neutru şi nevinovat. Pielea sănătoasă şi netedă. Frumusețea ei simplă şi naturală, energia palpabilă. Privirea care ascundea şi dezvăluia în aceeaşi măsură, de parcă s-ar fi aflat în mijlocul unui gând, unei decizii, unei dorințe.

De parcă ar fi ales să dea SMS în loc să sune. Aşa cum era ea atunci, e acum şi are să fie întotdeauna.

Desertul

28.

Înainte să iasă din camera Ebbei, Lisa încearcă să pună totul la loc pe computer ca să nu ştie fiica ei că şi-a băgat nasul. Nu voise să creadă ceea ce îi spusese ea, cum că se cunoscuse cu Marlon online. Toată seara se gândise că trebuie să mai fie ceva, că Ebba trebuie să

ştie mai multe decât spune. Numai că laptopul îi confirmase afirmaţiile. Îi adusese împreună un serviciu de pe internet şi algoritmul lui complicat de potrivire.

Conform horoscopului, Sören şi Camilla trebuie să fi aşteptat şi ei un copil cam în acelaşi timp cu ea şi Mikael. Încheiase prietenia cu Camilla, ce-i drept, dar, ţinând cont de toate conversaţiile şi întâlnirile cu Sören, n-ar fi trebuit să afle şi ea la un moment dat?

Când se întoarce în bucătărie, Mikael, Sören şi Camilla pregătesc desertul, pe care l-a ales ea. Camilla pare să se simtă ca acasă, a preluat conducerea. Se mişcă degajată, căutând prin sertarele din bucătărie ca şi cum ar fi într-a ei.

Ebba şi cu Marlon au urcat şi au venit şi ei în bucătărie. Aşa cum bănuise, coborâseră în camera de recreere ca să stea şi ei un pic departe de adulţi. Dormitorul Ebbei nu mai e sigur după intruziunea Lisei.

Îşi dă seama doar uitându-se la ea că atitudinea i s-a schimbat de când cu dezastrul cu Mikael din living. Arată mai dură, mai închisă în sine, aşa cum devine ea uneori când frustrarea atinge punctul de fierbere. Nu e momentul să încerce să-i explice şi să-şi apere soţul. A făcut-o de atâtea ori înainte, încât ştie că trebuie să aştepte până mâine.

— Mamă, ne gândeam să ne ducem la o petrecere cu o parte din prietenii noştri, ca să întâmpinăm noul an, zice Ebba.

Lisa trebuie să-şi muşte limba ca să nu răcnească „Nu!”. Adolescenţii sunt singurul lucru care-i apără unii

de alții. Aşteaptă o clipă să-şi vină în fire, încercând să găsească un răspuns bun.

— Unde vă duceți?

— La o petrecere în Storängen.

— Ați discutat cu Sören şi Camilla?

Ebba ridică din umeri.

— Putem măcar să terminăm cina şi după aia să discutăm?

Ebba clatină din cap.

— Dar e aproape zece şi jumătate! zice ea.

Lisa se uită la ceas. Adevărat, noul an o să vină în curând. Numărătoarea ei s-a dat peste cap. N-a reuşit să se țină de program.

— Marlon şi cu mine *chiar* vrem să ne ducem la petrecerea asta.

— Dar nu credeți că e un pic cam nepotrivit? intervine Sören. Suntem musafiri aici, ca o familie, şi nu stăm prea mult. Lisa a avut o zi grea. Ar trebui să mergem acasă cu toții.

Lisa nu-şi dăduse seama că Sören stătea suficient de aproape cât să audă fără să vrea discuția lor. E clar îngrijorat şi el. La fel ca ea, nu pare să vrea ca adolescenții să-i lase singuri. E ceva nou să fie amândoi de aceeaşi părere, şi nu e întru totul plăcut.

Camilla vine şi-şi petrece brațul pe după al soțului ei. Îl trage lângă ea.

— Dacă iubeşti pe cineva, trebuie să-i oferi libertate, nu aşa se spune, dragule? Sigur că tinerii ar trebui să se ducă la prietenii lor.

— Chiar cred că nu se cuvine, insistă Sören.

— Ce, tată? întreabă Marlon. *Ce* anume nu se cuvine aşa de tare?

Băiatul se uită la Sören cu sfidare în ochi, aproape cu dispreţ. Ebba îl ia de mână şi i-o strânge.

— Şi cu desertul cum rămâne? zice Lisa. Nu vreţi deloc?

— Lisa şi Mikael s-au străduit să ne prepare masa asta plăcută şi tu te ridici şi pleci? Cred că e nepoliticos, observă Sören.

Lisa e de acord, dar nu poate să o spună.

— Mamă, zău aşa... Petrecerea e chiar aici în Storängen! La casa lui Steffe.

Steffe este fiul unei familii locale binecunoscute, care are una dintre cele mai mari şi mai luxoase case din Storängen. Lisa e surprinsă să afle că acolo se ţine petrecerea. Credea că de Anul Nou respectivii pleacă pe vreo insulă din Caraibe, dar nu vrea să-i ia la întrebări.

— Steffe! zice Camilla râzând.

Face un gest care pare să indice că numele ar fi un semn de la zei.

— Dumnezeule, Sören, nu-ţi aminteşti cum era să ai optsprezece ani? Ar trebui să fim recunoscători pentru timpul pe care ni se îngăduie să-l petrecem cu aceşti copii de cristal.

— Ne-am gândit că poate putem să ducem şi o sticlă de vin, zice Ebba.

Mikael stă în spatele celor doi. Lisa se uită la el, sperând să intervină, numai că el nu zice nimic.

— Am discutat despre asta, Ebba, spune ea. Şi, dacă tot veni vorba, Camilla, Ebba şi Marlon au şaptesprezece, nu optsprezece ani.

— Bine, atunci crezi că ar trebui să duc sticla aia de Pommac trezit din frigider?

— Cred că ar trebui să stați amândoi aici, zice Sören.

— Amândoi? se bagă Mikael brusc în ceartă. Acum îi spui tu fetei mele ce să facă? Dacă vrea să se ducă la o petrecere, nu văd de ce te-ar privi pe tine asta.

Sören ridică mâinile defensiv.

— Eu doar am spus ce gândesc.

— Pot să fac o propunere? întreabă Camilla. Hai să mâncăm desertul împreună şi să ciocnim cu nişte vin de desert. Marlon şi Ebba pot să bea şi ei un pahar. Şi cu asta se încheie plăcuta noastră cină, după care de ce nu i-am lăsa să se ducă la petrecerea lor? E bine aşa, da?

Sören se uită la soția lui. După un timp, dă din cap aprobator fără tragere de inimă. Chiar nu vrea ca Marlon să plece, asta e mai mult decât limpede, dar nu i se împotriveşte Camillei. Probabil că n-o face niciodată.

Totuşi, propunerea ei sună rezonabil. E un soi de compromis. Neobişnuit de chibzuit din partea ei. Lisa şi-a promis să o susțină mai mult pe Ebba, chiar dacă asta înseamnă să-i dea libertate.

— Bine, se dă ea bătută. Sunt de acord.

— Un pic de desert n-a făcut rău nimănui niciodată, nu? zice Marlon.

— Dar avem timp? întreabă Ebba. Nu putem ajunge acolo *după* miezul nopții.

— E timp destul, răspunde Mikael. Haideți, să ne aşezăm!

Totul pare diferit când stau din nou la masă. Mikael şi Sören aduc desertul şi vinul Sauterne. Lisa nu mişcă un deget, doar se uită, ca o observatoare, ca o vizitatoare în propria ei casă.

De ce doreşte Sören atât de tare să-l ţină pe Marlon cu ei?

Durerea de cap cu care s-a luptat din când în când toată seara revine cu atâta ferocitate încât tâmplele îi zvâcnesc. O menghină care i se strânge în jurul gâtului îi provoacă ameţeală şi în acelaşi timp o rigiditate în tot corpul. Ticăitul din trup îi ajunge la noi cote. Îi radiază din inimă, îi bufneşte în piept, braţe şi degete. Dacă nu găseşte o cale să-l calmeze în curând, o să înceapă să-i tremure mâinile.

Haide, Mikael, să ieşim un pic!

Nu, stai aşa! *Sören, nu vrei să-mi iei tensiunea mai întâi*?

Închide ochii câteva clipe ca să-şi liniştească trupul. Se sforţează să tragă adânc aer în piept de câteva ori. În întunericul de după pleoape, vede pâlpâind ecranul computerului Ebbei şi informaţia pe care tocmai a descoperit-o. Îi deschide la loc când Mikael aşază desertul, *gino,* în mijlocul mesei. Fructe coapte cu ciocolată albă rasă peste ele, la 225 de grade pentru cinci minute, după care se pune îngheţată de vanilie deasupra.

Îşi duce linguriţa pe ciocolata întărită şi apasă până taie o căpşună şi o banană. Încheietura sucită încă zvâcneşte sub bandaj, dar durerea de-abia se mai simte. Adaugă o bucată de kiwi şi nişte îngheţată, dar

lasă linguriţa pe farfurie şi ia cuţitul. Bate cu el uşor în pahar ca să le atragă atenţia tuturor.

— E rândul meu să fac o prognoză pentru anul ce va să vină, zice ea. Cred că persoana care a dat spargerea la Maria Regina o să fie prinsă la începutul anului viitor şi pedepsită aspru.

29.

Ebba se opreşte în frig lângă casă. Discuţia despre dus alcool la petrecere a fost picătura care-a umplut paharul, însă plimbarea în pas vioi prin aerul rece a ajutat-o să se mai calmeze, i-a răcorit obrajii aprinşi.

Un păhărel dezgustător şi ridicol de dulce de vin de desert, atâta au primit!

Mama ei dovedise zero înţelegere. Pentru ea, ei încă mai sunt copii care trebuie protejaţi. Nu pare să vadă ceea ce ar trebui să-i fie evident, cum că s-au făcut mari de-acum, sunt adulţi, în drum spre o petrecere la care oamenii nu mai sunt copii. La vară, ea şi Marlon vor putea să comande ce băutură poftesc la orice restaurant din oraş. Oare mama o să se ţină după ei şi atunci, să se asigure că nu exagerează? O să inventeze vreo normă cum că atâta vreme cât locuieşti sub acoperişul meu trebuie să trăieşti după regulile mele?

De ce nu poate mama ei să-i accepte pur şi simplu, de ce nu poate fi de acord cu o singură rugăminte mică-mică pe care o au şi ei? Mai ales ţinând seama de comportamentul lor. Câte sticle de vin au dat pe gât deja? Şi câte o să mai fie până se termină seara?

Se întoarce înăuntru pe uşa din spate de la camera de recreere. Marlon îşi face de lucru cu lampadarul, trăgând de abajur, ca într-un fel de terapie sau reacție involuntară la stres, după care scoate telefonul şi dă SMS cuiva. Tot mai are expresia aia îndureratã, de parcă ar fi un delincvent juvenil, de parcă ar fi greşit cu ceva.

Nu poate decât să spere că nu s-a răzgândit. Seara n-a prea decurs conform planului. Părinții lor nu prea s-au împrietenit, aşa cum speraseră ei doi.

Dacă se mărită cu el, o să fie cu toții o familie, sau, în fine, ceva pe-acolo. Mamei ei o să-i fie cel mai greu să accepte acest lucru. Chiar dacă pretinde că a trecut peste ce s-a întâmplat, peste ceea ce a îmbolnăvit-o. Ebba nu suportă să se gândească la ce o să fie acum că mama ei a fost nevoită să dea iar ochii cu Sören. La cât o să dureze de data asta. Oare mâine o să se poată da jos din pat?

Părinții lui Marlon ştiu acum ce viață duce prietena lui acasă la ea. Căsnicia părinților ei, certurile permanente, faptul că nu se sărută ca oamenii normali căsătoriți, că nici măcar nu mai dorm în acelaşi pat. Că tatăl ei suferă de dureri cronice şi se tratează singur cu băutură şi pastile. Că mama ei e o isterică obsedată de control.

Nu există niciun viitor aici, numai istorie.

Marlon vorbeşte de o mutare în străinătate, poate după doar un an sau doi la Colegiul Regal de Muzică. Există conservator la Los Angeles. Dacă pleacă, pleacă şi ea cu el, nici nu se pune problema să nu – dacă după seara asta el o să mai vrea să fie împreună.

Băiatul ridică ochii din telefon când se descalță Ebba.

— Unde-ai fost?

— Să mă plimb.

— De ce? Trebuie să plecăm.

— Ca să rezolv ceva.

Marlon lasă capul pe o parte.

— Ce anume?

Ideea i-a venit în timpul desertului. A observat cheile tatălui ei în buzunarul pantalonilor când i-a dus jos la spălătorie. E singurul care are cheia de la baraca din fundul grădinii.

— Trebuie să ducem ceva la petrecere, nu? zice ea. Asta rezolvam.

Fața lui îmbufnată se destinde într-un zâmbet pe care ea îl simte în tot trupul. Simte căldura lui răspândindu-se în ea. Se lipeşte de el. Marlon n-a uitat înțelegerea pe care au făcut-o şi nu pare să se fi răzgândit.

Simte cum îi ia foc fața când el i se uită sfredelitor în ochi. Trupul îi e pe punctul de a exploda. Ştie ce o incită şi ce o reține. Înțelege emoțiile astea. Dar gata!

Baraca din fundul grădinii e invizibilă din casă. La început a fost folosită ca magazie, după care a fost transformată în atelier de biciclete, iar când au intrat în vigoare noile reguli de urbanism, tatăl ei a transformat-o în micul lui castel personal, iar de vreo câțiva ani lucrează şi doarme acolo.

Uşa e mereu încuiată şi există doar o cheie.

Toamna trecută, însă, în timp ce cobora spre lac, Ebba l-a văzut o dată pe tatăl ei pe fereastra mică a

biroului lui. Era cocoțat pe un scaun şi punea la loc una dintre plăcile plafonului suspendat. Când a observat-o, a tresărit şi a venit în grabă să o salute, încercând cu disperare să se poarte normal. Numai că Ebba ştia ce văzuse.

N-are rost să le mai ceară voie şi nici nu-i pasă de iertarea lor. A luat problema în propriile mâini. S-a asigurat că are ce-i trebuie.

Singurul lucru pe care-l poate face e să se elibereze şi să înceapă o nouă viață alături de Marlon. E gata să facă orice ca să se întâmple asta. Nu-şi va lăsa problemele sexuale să-i stea în drum. Tot ce a văzut şi auzit la cină astă-seară n-a făcut decât să crească presiunea.

Însă există lucruri pe care le poți face ca să te detaşezi de ea. Există lucruri pe care le poți face ca să te detaşezi de toate.

30.

— Camilla, când ai lucrat ultima oară într-un schimb la spitalul Södersjukhuset?

Sören s-a aşezat pe canapeaua din salon şi şi-a scos telefonul. Mikael stă de unul singur pe podea în fața sistemului audio, căutând în cutia cu discuri de vinii. Lisa şi Camilla sunt singure în bucătărie.

— Acum o groază ce vreme. De ce întrebi?

Lisa şovăie o clipă înainte să răspundă. Nu vrea să redeschidă răni vechi.

— Mă întrebam şi eu.

— Să tot fie vreo cincisprezece ani, pe puțin, poate chiar mai mult.

Camilla pune ultimele farfurii de desert în chiuvetă şi începe să le clătească.

— Empatizez cu tine în privința zilei pe care ai avut-o, zice ea. Serios. Să ai parte de o spargere trebuie să-ți dea o senzație groaznică. La fel şi să lucrezi cu pacienți pe moarte. Chiar nu înțeleg cum de reuşeşti.

Lisa se duce la aparatul de cafea şi pregăteşte o carafă. Aduce Camilla în discuție subiectul ca să-i amintească? Despre spargere, despre geanta ei de sală, despre poliție?

Nu vrea să-i ceară Camillei socoteală în privința bănuielilor ei. Amintirile îi sunt departe de a fi clare. L-a întrebat pe Mikael de o mie de ori cine era asistenta de pe hol. Răspunsul lui e mereu acelaşi. Nu ştie.

Camilla pune ultima farfurie în maşina de spălat vase şi se şterge pe mâini cu şervetul de bucătărie. Are o expresie gânditoare şi nevinovată. Apoi vine mai aproape, atât de aproape că ar putea întinde mâna s-o atingă pe Lisa.

— Când au început problemele lui Mikael? Vrei să vorbeşti despre asta?

În adâncul inimii ei, nu-şi doreşte nimic mai mult decât să aibă pe cineva cu care să vorbească. Cândva o crezuse pe Camilla acel cineva, iar ochii ei deschişi şi nevinovați mai c-o fac să se simtă ca atunci.

Mikael fusese un tânăr atât de promițător! Mereu primul care-şi făcea cunoştințe noi, mereu plin de inițiativă. Îşi dăduse seama devreme că bogații nu vor ca vreun contabil plicticos să se ocupe de banii lor, ci

un prieten cool. El arăta bine, dar, mai mult, îşi asumase rolul. Părul potrivit, hainele potrivite. Zâmbetul potrivit pe buze. Avea talentul de a le oferi clienților exact ceea doreau, atunci când îşi doreau.

— Ebba, îi scapă ei o vorbă fără să vrea. Au început când s-a născut Ebba. Eu eram bolnavă. Nu ştiu dacă ştii, dar am fost tare bolnavă şi am ținut-o aşa ani întregi. Mikael a trebuit să facă totul.

— Trebuie că i-a fost greu, zice Camilla, la care Lisa dă din cap.

— Bănuiesc că s-ar putea spune c-a ajuns la epuizare.

— Cum s-a descurcat cu serviciul? Părea că şi el şi colegii lui muncesc într-una.

Mikael fusese într-o situație disperată în acei ani; lua pastile ca să rămână treaz, după care avusese nevoie de pastile ca să doarmă. Lucrurile scăpaseră de sub control. Cariera lui la firma fițoasă de contabilitate murise la datorie. Exact aşa se exprimase şeful lui în ultima lor întrevedere, când Mikael fusese concediat. Ar fi putut să-l dea afară cu mâinile goale, dar primise nişte plăți compensatorii fiindcă şeful său spusese că-l simpatizează. De atunci, singurii bani de care se ocupase fuseseră ai lui.

— A fost nevoit să-şi deschidă propria firmă şi să lucreze de acasă, zice Lisa.

Porneşte aparatul de cafea. Mai sunt patruzeci şi cinci de minute până la miezul nopții. Nu ştie sigur cum o să marcheze începutul Anului Nou, acum că Marlon şi Ebba au plecat.

Camilla îi pune o mână pe braț.

— Am remarcat că nu mai dormiți în același pat.

I-a intrat oare în dormitor cât erau ea și Mikael afară? Sau când fusese ea în camera Ebbei? Ce motiv ar putea avea să-și bage nasul pe acolo?

— Știm amândouă cum problemele reproductive pot afecta o relație, continuă ea. După care tu te-ai întors la serviciu. Nu se poate să vă fi ușurat viața sexuală. Creșterea unui copil e o treabă dură și ingrată.

Lisa recunoaște tiparul: Camilla dă buzna drept în cea mai intimă sferă a ei, complet lipsită de inhibiții. Ar trebui să fie pregătită pentru așa ceva, dar încă i se pare șocant.

— E mai ușor să fii vindecătoare? întreabă ea.

Camilla râde și aruncă șervetul de bucătărie pe blat.

— Pot să încerc ceva pe tine? E un exercițiu care o să te facă să te simți mai bine. Hai, stai jos aici lângă mine!

Se așază pe bancheta de bucătărie și bate cu palma locul de lângă ea.

— Ce vrei să faci?

— O scurtă meditație. Nu durează mult. Fă-te comodă! Ai grijă să stai cu spatele drept!

Lisa se așază lângă Camilla și se îndreaptă de spate. Simte că rochia e gata să-i plesnească pe la cusături.

— Trage de câteva ori adânc aer în piept! Inspiră profund, expiră încet! Concentrează-te pe partea inferioară a corpului!

Încercând să se conformeze, Lisa se cocoșează. Își corectează postura.

— Concentrează-te pe abdomen şi relaxează-te! Concentrează-te pe zona lombară şi relaxează-te! Concentrează-te pe cutia toracică! Şi relaxează-te!

Camilla foloseşte o voce aparte, care o face să semene cu un exercițiu de relaxare de pe YouTube pe care l-a încercat de câteva ori.

— Concentrează-te pe umeri şi relaxează-te!

Asta face pentru clienții ei? O plătesc oamenii ca să le spună să se relaxeze?

Camilla îşi pune mâinile cam la un centimetru deasupra umerilor Lisei. Din ele radiază o căldură stranie. Corpul Lisei se relaxează, începe să-l simtă mai suplu. Se îndepărtează treptat de bucătăria în dezordine, de toate lucrurile care-i solicită atenția: copiii, musafirii, spargerea.

Îi răsare în minte o imagine. Tatăl ei, Erland. Îl vede atât de clar! E fotografia veche cu el şi bicicleta în fața porții de la grădina casei lui părinteşti. Cea făcută de un fotograf german. Cea pe care o ținuse Camilla în mână în seara aia groaznică din Stureplan.

— Acum să trecem la brațele tale, zice aceasta. Simte-le şi relaxează-te!

Respirația Lisei e mai calmă, mai apăsată. Brațele şi umerii îi coboară, găsindu-şi pozițiile fireşti.

— Relaxează-ți fața! Pe urmă ceafa şi apoi restul capului.

Degetele Camillei îi ating uşor părul de la ceafă. Căldura lor aproape c-o arde.

— Concentrează-te pe chakra inimii, care e centrul tău emoțional!

Fotografia dispare într-un vârtej de lumină care se roteşte, ca apa care se scurge dintr-o cadă.

— Simte durerea pe care ai trăit-o în trecut!

Lisa vrea să-şi asculte trupul. Acum se îndreaptă spre ceva, spre o seninătate contemplatoare. Trupul ei tânjeşte după ea, vrea să se relaxeze complet.

— Inspiră pe gură şi canalizează aerul spre durerea pe care ai trăit-o în trecut, înspre chakra inimii! Inspiră vindecarea durerii tale afective!

Lisa inspiră pe gură în timp ce cuvintele Camille i se răspândesc în fiecare părticică din trup.

— Întoarce-te la durerea afectivă pe care ai trăit-o în trecut şi simte-o cum scade în intensitate! Repetă de trei ori!

Trupul ei e acum complet nemişcat. În mintea ei, însă, Lisa coboară în fugă o pantă prin vânt. La baza pantei stă o siluetă. Aleargă spre ea.

Să fie Marlon? Seamănă tare bine cu tatăl ei din fotografia aceea veche.

Aude o voce de bărbat cum strigă, apoi zgomotul cuiva care bate cu putere la uşă. *Descuiaţi uşa*!

Mikael e leşinat pe toaletă la serviciu. Pe podea, la picioarele lui, e o folie de medicamente. Bretelele îi atârnă blegi în părţi, cămaşa e descheiată, gâtul roşu şi faţa albă.

Descuiaţi uşa!

Bărbaţi care dau năvală înăuntru, îl trag, îi fac manevre de resuscitare.

Lisa încearcă să înţeleagă de unde vine vocea şi cui îi aparţine. O cunoaşte atât de bine! Numai că nu e a

şefului lui Mikael, nici a tatălui ei, nici a lui Marlon. Vine din spatele ei.

Iuţeşte pasul, alergând şi mai repede şi îndepărtându-se de podeaua băii, de voce.

Trebuie să-ţi coborâm tensiunea.

I-a luat foc trupul. Vântul, care în urmă cu numai o clipă avea o răcoare plăcută, acum o pârjoleşte. Vrea să se lupte cu flăcările, să le stingă cu braţele, dar nu se poate mişca. Vrea să deschidă ochii, dar e imposibil.

Acum e în camera clinic de albă – în maternitatea de la spitalul Södersjukhuset.

— Inspiră în chakra inimii tale! Expiră pe nas! Vindecă-ţi inima!

Sonda rece a ecografului i se mişcă pe burtă, care a fost unsă cu gel.

E ceva în neregulă cu bătăile astea de inimă!

— Intensitatea durerii pe care o porţi în tine se reduce. Redu-o cât poţi tu de mult!

O alarmă care răsună strident umple încăperea şi îi inundă şi ei capul, lumea întreagă. Vede pe cineva apropiindu-se în fugă de patul în care se află.

— Acum deschide ochii! zice Camilla. Te simţi mai bine?

Lisa deschide ochii. Are mintea limpede şi liniştită.

Ceasul cuptorului îi spune că mai e jumătate de oră până la miezul nopţii.

31.

— Trebuie să mă schimb. Mă întorc imediat.

Lisa se îndreaptă spre dormitorul ei, cu mirosul transpirației sale în nări. I s-a lipit rochia de spate. Nu şi-a închipuit că va reacționa la căldură în timpul tratamentului Camillei, senzația a fost foarte reală.

Imaginile care i-au apărut, amintirile care s-au derulat – nici ele nu au fost imaginare. Toate erau amintiri adevărate.

Intră în baie, lasă rochia să-i cadă pe jos.

Se simte straniu de calmă, dar nu şi obosită. Din contră, cumva are mai multă energie decât înainte. Meditația ghidată trebuia să-i vindece durerea afectivă, numai că se simte departe de aşa ceva. Se simte trezită, ca dintr-un somn lung şi adânc. Mânia pe care şi-a suprimat-o atâta vreme a revenit. La fel şi ura.

O avea Camilla abilități speciale, căci poate să-şi înfierbânte palmele şi degetele şi să te transporte cu glasul din prezent în momente cu emoții intense din trecut, dar nu poate să vindece nimic.

Camilla nu e în toate mințile. E atât de nebună încât e periculoasă.

Lisa şi-ar dori să poată face un duş, dar e aproape miezul nopții. Se clăteşte rapid la subraț şi deschide dulăpiorul din baie.

„Totul e chimie."

Pe raftul lui Mikael observă că s-a adăugat ceva la colecția lor: un medicament numit Concerta, stimulent folosit în tratamentul farmacologic al ADHD[8]-ului. Dacă

[8] Tulburare hiperkinetică cu deficit de atenție, prescurtarea vine de la denumirea în engleză, Attention Deficit Hyperactivity Disorder. (*n. trad.*)

doctorii ar fi ştiut mai multe despre ADHD când era Mikael mic, ar fi putut fi ajutat mai devreme. Substanța activă, metilfenidatul, este un stimulent puternic care ajută la concentrare.

Seara asta nu se mai învârte în jurul Ebbei, ci în jurul Lisei. N-o să înțeleagă niciodată succesiunea de evenimente care au adus-o în situația curentă, dar n-o s-o ajute dacă insistă asupra ei. În schimb, se poate folosi de seara aceasta ca să le dovedească lui Sören, Camillei şi sieşi odată pentru totdeauna că şi-a revenit, că întunericul nu mai are putere asupra ei. Nu contează cât de mult îi urăşte pe Camilla şi pe Sören.

Nu trebuie să mai păstreze aparențele decât un pic. Nu-şi poate lăsa mânia care s-a trezit iar înăuntrul ei să strice ultima parte a serii. Dacă a reuşit până aici, mai poate rezista un pic.

Dă cu ochii de beta-blocantele lui Mikael şi se gândeşte să ia unul, să potolească furia care fierbe în ea.

După care, dintr-odată, îşi dă seama că el stă în cadrul uşii.

— De ce ai plecat? Ce faci?

— I-am spus Camillei că trebuie să mă schimb. Acum am nevoie şi de permisiunea ta pentru asta?

Se întoarce în dormitor. Mikael o urmează şi se aşază pe marginea patului. Ridică privirea la ea, cu ochii mari.

— Camilla îşi face griji pentru tine, zice el.

— Tratamentul ei mi-a declanşat un soi de reacție, replică ea, dar mă simt bine.

Deschide dulapul şi scoate o pereche de pantaloni negri largi şi un pulover de aceeaşi culoare.

— Pot să mă îmbrac cu astea?

Mikael ridică din umeri.

— Ce s-a întâmplat în bucătărie?

— Camilla m-a trecut printr-o şedinţă de meditaţie ghidată. I-am văzut pe tata şi pe Marlon. Când am închis ochii şi i-am urmat instrucţiunile, feţele şi trupurile lor s-au contopit. După care m-am trezit brusc la tine la birou.

— Vechiul meu birou?

— Te-am văzut în baie, la momentul în care ai leşinat. Incidentul acela care a dus la concedierea ta.

Mikael îşi trage o palmă peste frunte, coboară ochii în podea.

— După aia, m-am întors la spital. A început cu ultima verificare a tensiunii.

— *Poftim*?! *Despre ce naiba vorbeşti*?

— Era ca şi cum s-ar fi întâmplat totul iar.

Mikael se întinde pe pat. Expiră lung, expiraţie care se termină cu un scâncet.

Nemaiputând să se abţină, i se cutremură tot trupul când lacrimile îi şiroiesc pe obraji.

32.

Lillängen, Nacka, şi Stockholm, aprilie, cu şaptesprezece ani mai înainte

Ticăitul acela ciudat din trupul ei a revenit. Nu ştie ce este, dar se simte de parcă mocneşte ceva în ea.

Să fie oare noua viață din pântecul ei? Aşa se simte, oare?

E însărcinată în optsprezece săptămâni. Se trezeşte târziu şi se simte aşa de grea şi înțepenită că trebuie să pună ambele picioare pe podea înainte să se tragă din pat, împingându-se tare ca să ajungă să stea dreaptă. Câteva zile din săptămâna trecută nici n-a reuşit să se dea jos. Durerile de cap care-i sfredelesc creierul sunt prezente din clipa în care se trezeşte. Uneori îi amorțeşte o parte a trupului. Prima oară când s-a întâmplat a crezut că o să paralizeze. Mişcarea nu face decât să înrăutățească lucrurile, aşa că tot ce poate face e să stea în pat.

Toate mirosurile din casă sunt amplificate, luându-i cu asalt simțurile. Pereții proaspăt zugrăviți, podelele ceruite, mirosurile trupului lui Mikael, propria ei respirație. Lumina e la fel de rea. Draperiile trebuie să rămână trase, uneori zile la rând.

Îngenunchează lângă sertarele deschise de sub plita ceramică, despachetând ultimele articole de bucătărie. Brațele ei abia dacă pot să ridice cratițele şi tigăile din cutia folosită la mutat. O dor şalele, umerii, şoldurile. Face o pauză, masându-şi gâtul înțepenit.

Bagă mâna în cutie să ia o supieră. N-avea rost să aibă toate lucrurile astea, de parcă s-ar aştepta să dea sindrofie după sindrofie. Niciunul dintre ei n-are cine ştie ce rude şi, pe an ce trece, îşi văd prietenii tot mai puțin.

E inimaginabil de linişte afară. Într-o după-amiază de aprilie, timpul pare să se fi oprit. Singurul semn de viață e soarele care coboară spre linia orizontului,

făcând loc nopții. Din apartamentul unde locuiseră înainte, pe o parte vedea Slussen şi pe de alta primăria. Când se uită pe ferestrele mari şi panoramice acum, tot ce vede sunt coroane de copaci fără sfârşit. Tânjise să fie din nou aproape de natură. Considerase că e obligatoriu să locuieşti într-o casă cu grădină ca să creşti un copil, numai că nu se simte deloc aşa cum crezuse că o să se simtă, ci doar singură şi părăsită.

Nu ştie cum o să potrivească în sertare ce a rămas în cutie, nici măcar nu-şi dă seama ce sunt toate obiectele alea. Cadouri de la nuntă. Ar trebui să existe o lege împotriva cadourilor de nuntă.

Stă întinsă pe podea. Încălzirea din pardoseală e ca un balsam vindecător pentru muşchii ei în suferință. Îşi pune o mână pe burtă, încercând să liniştească ceea ce ticăie în ea, canalizându-şi toate energiile înspre interior ca să se agațe cu orice preț de viața care creşte acolo.

Se trezeşte când ajunge Mikael acasă. Cum se ridică prea brusc în fund, trebuie să se lupte cu un val de greață violentă. Mikael dă drumul servietei şi vine în fugă la ea, aşezându-se în spatele ei şi cuprinzând-o cu brațele de umeri.

— Ai căzut?

— Nu, am stat întinsă pe jos.

— Nu trebuie să-ți faci griji cu despachetatul, ți-am zis.

Lisa dă din cap, ştie.

— Cum te simți?

— Sunt gravidă, bănuiesc? răspunde ea.

Arsurile de la stomac îi pârjolesc gura şi gâtul. După ce i s-au recoltat ovulele, a sângerat şi a fost într-o stare proastă, a avut dureri menstruale permanente. Mikael nu fusese nicicând mai îngrijorat pentru ea. După care li se spusese că fertilizarea reuşise. Fusese un miracol, iar el se transformase într-un soi de om al peşterilor. Cumpăra toate lucrurile pentru copii de care urmau să aibă nevoie, începuse să se uite după o maşină nouă. O proteja, o îngrijea. Sören le spusese să-şi bage în cap că e pe bune, ca oricare altă sarcină.

La cum se simte, însă, nu se poate să fie ceva normal.

Îi sună straniu să se audă pe sine însăşi zicând că-i însărcinată. În adâncul inimii, nici nu crezuse că s-ar putea întâmpla vreodată.

— Nu putem continua aşa, zice Mikael. Eşti obosită. Te doare capul de săptămâni întregi. Trebuie să mergem la spital.

— *Nu, refuz*! răcneşte Lisa. De fiecare dată când mă duc, trebuie să explic totul din nou. Da, am tensiunea mare, dar e în regulă. De fiecare dată, altă asistentă. E luni toată săptămâna. Mersul la spital nu face decât să-mi agraveze ticăitul ăsta din mine.

— Dar tu eşti o afurisită de asistentă!

Se uită la el. Ce vrea să spună cu asta?

— Îl sun pe Sören, zice el.

— Te rog să n-o faci! Oricum mergem la ecografic peste câteva zile.

— Nu stau la discuţii, trebuie să rezolve problema chiar acum.

Câteva ore mai târziu, se află iar în sala de consultații de la clinica de fertilitate. Sören şi-a făcut imediat timp pentru ei. Acum îi face nişte analize Lisei.

Cât aşteaptă rezultatele, durerea de aspirație de la ultima lor vizită revine, ca şi cum i-ar mai fi fost extrase nişte ovule.

Oare pe Camilla o văzuse ea pe hol în ziua aia? Migrenele şi calmantele i-au tocit simțurile. Îi e greu să distingă cele trăite de cele imaginate.

Sören intră şi se aşază pe marginea patului.

— Am nişte veşti. Atât bune, cât şi rele. Nimic ce poate fi considerat neobişnuit în contextul dat. Nimic cu care să nu ne descurcăm, te asigur.

— Care-s alea rele? întreabă Mikael.

Sören îi aruncă o privire fugară, face o figură de parcă-şi cere scuze şi-şi îndreaptă atenția către ea.

— Ai tensiunea mare, Lisa. E cauzată de ceea ce se numeşte preeclampsie.

— E grav?

— De regulă apare mult mai târziu, în ultimul trimestru. Când debutul e atât de devreme, riscul de complicații este, în consecință, mai mare, aşa că trebuie să-l luăm în serios. E tratabil, însă.

Mikael se ridică încet în picioare. Se învârte pe loc. Îşi trece mâinile prin păr.

— Nu i-ai răspuns la întrebare, zice el. E grav?

— Afectează cam una din zece femei din Suedia în fiecare an. Trebuie să-ți monitorizăm tensiunea arterială şi va trebui să o iei mult mai uşor până naşti.

— De ce n-a fost depistată mai devreme? întreabă Mikael.

— Probabilitatea de a depista preeclampsia la un control de rutină în această fază timpurie este foarte mică.

— Am terminat cu controalele de rutină, spune Mikael. De acum înainte, ne vezi numai tu.

— Lisa va trebui să vină regulat de acum înainte să i se ia tensiunea. Şi nu de către mine, mă tem că asta nu-i posibil. Însă în clipa în care vă îngrijorează ceva, mă căutați aşa cum ați făcut azi.

— Ce s-ar putea întâmpla? întreabă Lisa.

— Ar putea fi afectată creşterea fătului. Există un risc de naştere prematură.

— Ar putea să moară copilul? întreabă Mikael.

— Da, răspunde Sören, dar asta e ceva foarte rar.

Şampania

33.

Scena Solliden de la muzeul în aer liber Skansen umple ecranul mare al televizorului. În curând, un

actor o să recite *In Memoriam,* celebra poezie a Lordului Tennyson. Mikael şi-a şters lacrimile, dar e limpede pe faţa lui că a plâns, cel puţin pentru Lisa. Pare ofilit, resemnat. A deschis o sticlă de şampanie veche şi a umplut patru pahare care acum aşteaptă pe măsuţa de cafea.

După plecarea Ebbei şi a lui Marlon, în living domneşte o tăcere stranie. Lisa simte schimbarea, nu doar în Mikael, ci şi în Sören şi Camilla, care s-au aşezat pe canapea unul lângă celălalt. Toată lumea îşi caută refugiul în emisiunea de la televizor. Când erau copiii în casă, se puteau preface împreună. Acum parcă s-ar fi tras o cortină, dând la iveală realitatea aşa cum este ea cu adevărat. De acum înainte, totul e improvizaţie.

Glasul lui Sören l-a auzit ea în timpul meditaţiei, când i se derulau în subconştient imagini din trecut, ca un glas de zeu atotputernic. Cândva, acuzaţia ei de malpraxis i-a ameninţat cariera. A fost punctul culminant al unei perioade oribile din viaţa Lisei.

Ceea ce propusese Camilla în plimbarea lor de la Djurgården pusese capăt efectiv prieteniei lor. Fusese atât de absurd, aşa o agresiune, aşa de ofensator...

În seara aceasta, Camilla şi-a cerut scuze pentru că întrecuse măsura. Folosirea unei mame-surogat e interzisă prin lege în Suedia. Sunt însă şi zone gri. Camilla spusese că se putea aranja adopţia copilului după naştere. Un acord secret de care ar fi ştiut numai ei patru, aşa văzuse ea lucrurile. Sören avea toate cunoştinţele necesare. Împreună, dispuneau de toate relaţiile de care urmau să aibă nevoie.

N-a reuşit niciodată să-şi dea seama cum îşi închipuise Camilla că o să meargă lucrurile şi nici nu vrea să afle.

Trebuie să fi găsit altă femeie, de vreme ce Marlon există, şi trebuie să se fi întâmplat repede. Acum, Marlon merge de mână cu fiica ei pe străzile din Storängen spre o petrecere de Revelion. Uneori, lumea e de necrezut.

— O să stăm pur şi simplu aici, în faţa televizorului? întreabă ea. Nu vreţi să ieşim, să ciocnim pentru noul an şi să se ne uităm la focurile de artificii?

— Mulţumesc, Lisa, spune Sören, dar eu mă simt bine aici.

Camilla, care acum se reazemă de soţul ei, clatină din cap cu o expresie de oboseală pe chip.

Au renunţat la prefăcătorie şi s-au retras în bula lor. Probabil că-şi doresc să fie la ei acasă.

— Haide! îi zice Mikael Lisei. Tu şi cu mine putem ieşi să ne uităm la artificii.

Încăperea în care se află e luminată de nişte reflectoare utilizate în construcţii, îndreptate spre tavan şi care cumva pâlpâie în ritmul muzicii. Tavanul rustic de lemn pare aproape alb în lumina dură şi supărătoare. Încăperea e plină de lume de la liceele locale şi alţi oameni pe care Ebba nu-i cunoaşte. Lângă un perete e o cabină de DJ făcută din paleţi de lemn, în faţa căreia dansează o mare de oameni. De-a lungul peretelui celui mai apropiat de uşă e o masă lungă, plină cu sticle de tărie, vin şi băuturi acidulate, şi stive de pahare de plastic.

Ebba îl ia pe Marlon şi-l trage la masa cu băuturi. Îşi toarnă un pahar şi-l dă peste cap.

— Mai încet, Ebba! zice Marlon.

— Încă unul, zice ea. Mai vreau unul.

Îl cuprinde pe Marlon cu braţele de după umeri şi-l împinge la loc în mulţimea care se leagănă pe ringul de dans. Acesta râde, clătinând din cap. Se lipeşte de el, lăsându-se pe spate şi lăsându-şi părul să-i plutească liber. Cu fiecare mişcare simte cum se duc toate rahaturile. Nu vrea să mai privească în urmă. Nu vrea să mai gândească deloc.

Un tip pe care-l ştie Marlon vine să le zică ceva. Ebba nu prinde ce anume, e imposibil să auzi ceva atât de aproape de boxe. Nici nu-i pasă însă, continuă să danseze, aruncându-şi braţele în sus şi învârtindu-se iar şi iar. Băieţii se uită la ea.

Când termină de vorbit, Marlon vine şi o îmbrăţişează pe la spate. Într-o mână ţine două pahare de plastic cu şampanie şi o sărută pe gât.

DJ-ul opreşte muzica şi din boxe se aude „zece, nouă, opt...”

— Hai să mergem afară! spune băiatul.

Se ţin după şuvoiul de oameni care ies la aer.

Ebba a trecut de sute de ori pe lângă depozitul de cherestea închis, dar acum e pentru prima oară dincolo de gard. Curtea mare, deschisă, e plină cu barăci părăsite şi anexe. Acum e lume peste tot. În mijlocul mulţimii stă gazda, tipul cu care tocmai a vorbit Marlon, lângă un rastel plin cu artificii.

Trei, doi, unu! *La mulţi ani*!

Ciocnesc paharele şi beau. Când şi l-a golit pe al ei, Ebba îl dă de pământ, îi cuprinde faţa lui Marlon cu mâinile şi-l sărută.

— Te iubesc, zice ea. Te iubesc al naibii de mult!

Lisa şi Mikael stau în capătul pantei din fundul grădinii, uitându-se la lac. Pârtia de schi Hammarby, orbitor de albă în lumina reflectoarelor, se profilează în cel mai îndepărtat punct al lacului, acolo unde acesta se transformă în Canalul Sickla. Dincolo de el pot zări Globe Arena, înfăşurată în purpura ispititoare a luminilor de pe faţadă.

Aud un fluierat în depărtare. Deasupra copacilor înalţi din Rezervaţia Naturală Nacka urcă spre cer o rachetă care explodează într-un glob albastru ce se transformă într-o scânteiere ca a mii de pietre lucitoare. E urmată de încă una şi încă una. Spre cer sunt lansate din toate direcţiile artificii care fac ţăndări liniştea cu fluieratul, pârâitul şi pocnetul lor, luminând întunericul cu focul lor multicolor, îmbibând vântul rece cu miros de praf de puşcă.

Lisa se întoarce către Mikael şi-şi ciocneşte uşor paharul de al lui.

— La mulţi ani!

— La mulţi ani! răspunde el.

Îi caută mâna şi o strânge cu putere când o găseşte. E caldă. Dintr-un motiv necunoscut, mâinile lui sunt mereu calde.

Rămân acolo multă vreme, cu ochii la spectacolul de dinaintea lor. Lisa şi-a pus cizmele de iarnă şi un palton gros, dar nu trece mult şi începe să simtă frigul.

Mikael a ieşit în mocasinii lui din piele subțire, dar stă neclintit, nedând niciun semn că i-ar fi frig. Mai degrabă pare că frigul are un efect calmant asupra lui.

Artificiile care explodează pe cer sunt energie, eliberată ca să creeze căldură, lumină şi sunet, ceea ce o face pe ea să se întoarcă înapoi cu gândul.

Totul e chimie.

Aşa îşi începuse Mikael discursul la masa de la nunta lor. Studiase ştiințele naturii în liceu, aşa cum făceau toți băieții deştepți pe vremea aceea. Când venise momentul educației superioare, optase pentru economie, fiindcă se gândise că o să-l ajute să câştige o grămadă de bani.

Există corpi şi anticorpi. Materie şi antimaterie. Poli pozitivi şi negativi. Încă-şi mai aminteşte fiecare cuvințel.

Cei o sută şaizeci de oameni pe care-i invitaseră la un centru de conferințe din afara Stockholmului erau aşezați la numeroase mese în două săli legate printr-un paravan. Mikael stătuse în mijloc ca să-l vadă toată lumea. Majoritatea fuseseră la universitate şi înțeleseseră despre ce vorbea el. Una dintre vechile prietene din Blekinge ale Lisei considerase că discursul fusese un pic cam pretențios, dar cea mai mare parte a invitaților fuseseră fascinați, întocmai ca ea, de bărbatul superb şi inteligent care-i devenise soț în acea după-amiază.

Discursul îi purtase pe ea şi pe toți invitații lor într-o călătorie de vis printre atomi şi mişcările lor, printre neurotransmițătorii din creierul uman şi reacțiile fizice

la aceştia, până la forţele de respingere şi atracţie ale magneţilor.

Ideea era că legile ştiinţei nu pot explica dragostea. O pasiune nebună după cineva e marea antiteză, excepţia la ordinea care guvernează planetele şi atomii. Singurul lucru care nu poate fi dovedit, nu poate fi explicat de raţiune şi invenţiile umane precum matematica şi alfabetele. Dragostea este o energie care nu poate fi transformată, nu e constantă, nu poate fi luată ca de la sine înţeleasă şi necesită atenţie în permanenţă.

E ceea ce ne face oameni.

E ceea ce face posibilă supravieţuirea noastră. Dragostea e fragilă şi totodată cea mai mare forţă de pe Pământ. Capabilă să dărâme bariere imposibile şi să facă posibil orice lucru. Dragostea arată drumul precum o busolă invizibilă. Nu poate fi pusă la îndoială, ci doar urmată. N-o putem crea, nici distruge, nici alege.

Dragostea ne-a ales pe noi, pe noi fiindcă suntem chimia perfectă. Aşa îşi încheiase discursul.

Acum, dragostea îi alesese pe Ebba şi pe Marlon. Acum ei sunt cei care fug ca să scape cu viaţă.

Lisa se întoarce şi se uită la casa lor, cea pe care ea şi Mikael au construit-o împreună.

Îi vibrează telefonul în buzunarul paltonului. Îl ignoră, închipuindu-şi că e vreun SMS de la prieteni şi cunoştinţe care iau legătura cu ea numai o dată pe an. Nu vrea să fie distrasă de la acest moment cu Mikael.

De-a lungul anilor au tot existat lucruri care au distras-o, care au intervenit între ei, care au slăbit

energia care îi lega cândva. Numai că şi asta înseamnă să fii om. Dragostea nu e mereu pură şi nu e o forță monolitică. Nu e chiar atât de simplu.

Sau ar putea fi Tom, răspunzându-i în cele din urmă la SMS? El a pândit în fundal din când în când, ca o umbră interzisă, o alternativă, un refugiu pentru atunci când dragostea durea.

Dacă acum ar fi stat cu el, cum i-ar fi fost viața?

— Te bucuri că stăm aici împreună, tu şi cu mine? întreabă Lisa.

— Da, răspunde Mikael. Mă bucur.

Vocea îi sună a gol. Ştie că e beat, posibil dincolo de punctul în care se mai poate avea încredere în el. Aproape cu siguranță alcoolul nu e singurul drog care-i curge prin vene. Ceva pentru spate, ceva pentru anxietate, picioarele lui neliniştite, ADHD. De atâtea ori l-a urât pentru asta. Ştie însă că nu se poate abține şi că nu trebuie să dea vina pe el. Ştie de ce au ajuns lucrurile aşa, de ce a devenit el astfel.

— Ce an deplorabil! zice Mikael cu o claritate bruscă în glas, ca şi cum ar fi primul lucru pe care l-a spus după luni de zile.

A vorbit el destul de mult, nu numai în seara asta, dar nimic din ce a spus n-a avut această intensitate a sincerității, de parcă s-ar fi întors într-un târziu, de parcă ar fi iar el însuşi.

— Ne avem unul pe altul, spune Lisa. Fiica noastră frumoasă şi casa. Hai să facem noul an un nou început pentru noi!

— Îmi pare rău, Lisa.

— Pentru ce-ți pare rău?

— Îmi pare rău pentru tot.

34.

Când Lisa şi Mikael revin în camera de zi pe uşa glisantă, Camilla a stins televizorul şi a pus iar muzică. Mikael se duce în pas de plimbare la ea, se uită la ce a pus pe platan şi se aşază pe jos lângă ea. Lisa îi aude vorbind când trece pe lângă ei. Prezența reală pe care a simțit-o la Mikael pe dealul dinspre lac a dispărut. El s-a întors la rolul pe care l-a jucat toată seara, făcând conversație despre fleacuri ca să păstreze amărăciunea sub control şi să treacă timpul până le pleacă musafirii. Nu e Mikael pe care-l cunoaşte, nu e bărbatul cu care s-a măritat. E din nou ca un străin.

„Îmi pare rău pentru tot."

Ce-o fi vrut să spună cu asta?

Se întoarce în bucătărie şi scoate telefonul din buzunar. Începe să citească mesajul de pe ecran, dar nu înțelege ce zice. Ceva despre maşină şi carport. Pulsul o ia din nou la goană, îi e foarte cald în palton. Apasă pe un buton ca să i se afişeze tot mesajul, dar e întreruptă de un gâlgâit.

În dreptul hiatului de bucătărie stă Sören, care toarnă vin roşu. Înțepeneşte când li se întâlnesc privirile şi bagă telefonul la loc în buzunar.

— N-am apucat să discut cu tine după naştere, spune el, dar vreau să ştii că înțeleg.

Aşa îşi cere el scuze? N-ar putea să înțeleagă. Nu contează la câte naşteri a asistat, câți ani de experiență

are sau cât de multe ştie. Nu poate să înțeleagă niciodată ce a trăit ea.

Sperase că pot petrece seara fără să aibă discuția asta. Acum însă sunt singuri într-o încăpere pentru prima oară şi nu au cum să se evite.

— N-am depus plângerea pentru malpraxis, zice ea.

El dă din cap. Ştia asta, bineînțeles.

— Nu m-ar fi deranjat. Am revăzut în minte ziua şi noaptea aia de o sută de ori. Aş fi procedat la fel. Sper că poți să înțelegi cum a fost din perspectiva mea.

Lisa coboară privirea la mâini, nu zice nimic.

— În ziua în care am moşit-o pe Ebba, a mai venit o femeie cu simptome similare, continuă el. M-a afectat, desigur, ceea ce i s-a întâmplat. Avea tensiunea cât casa. Făcea convulsii. Un AVC. E cel mai mare coşmar al nostru, Lisa. Nu voiam să ți se întâmple şi ție.

— Ce s-a întâmplat cu femeia şi copilul ei?

— Au murit amândoi.

— Cine era?

— Era o victimă a traficului de carne vie. Nu avea rude sau prieteni în Suedia. Dacă i-ar fi păsat cuiva cât negru sub unghie de ea, lucrurile n-ar fi ajuns în acel punct.

Lisa se duce la chiuvetă, umple un pahar cu apă şi bea. E oribil. Îi e milă de femeia necunoscută. Se simte recunoscătoare s-o aibă pe Ebba, numai că ceea ce a făcut Sören e în continuare greşit şi aşa va şi rămâne pentru totdeauna. Nimic n-o poate face să se răzgândească, nici măcar ceea ce tocmai i-a spus el. Ştie ce încearcă să facă. Îi caută iertarea. Dar Lisa nu simte niciun pic de compasiune față de el.

— Şi copiii noştri care ies împreună? Despre asta ce ai de zis?

— Stockholmul e un oraş mic, oricât am încerca noi să ne spunem că e centrul universului.

Bea, dă din umeri, îi oferă un zâmbet care pare un pic cam disperat. Nu i-a mai văzut acest zâmbet, nu l-a văzut niciodată pe el ca pe un om obişnuit, vulnerabil, în carne şi oase.

— Dar tu ce crezi? întreabă el.

— Dacă aş fi crezut în soartă, poate aş spune că lucrul ăsta a fost predestinat, din vreun motiv oarecare. Dar, după cum ştii, nu cred în chestiile astea.

— Şi atunci ce o să faci?

— Dacă mă opun, n-o să fac decât să înrăutăţesc lucrurile. Sunt tineri. Urmează să termine şcoala. Cine ştie unde o să se ducă după aia.

El ia sticla şi-şi mai toarnă vin. Simte nevoia să bea, chiar dacă seara s-a terminat. Aproape ca şi cum şi-ar fi prescris singur un tratament.

— Pot să te întreb ceva? zice Lisa.

Sören lasă sticla şi ridică iar ochii la ea.

— Poţi să mă întrebi orice.

— După ce a trecut poliţia, de ce ai tot dat înainte cu drepturile mele?

— Am văzut poliţia depăşindu-şi atribuţiile de prea multe ori. Bănuiesc că-i un reflex.

— Nu-ţi mai sunt pacientă.

— Ştiu. Poate vine odată cu calitatea de doctor. Doar încercam să ajut.

Ridică un pic din umeri.

Încearcă s-o manipuleze iar. Încearcă să pară un om de înțeles, să negocieze un armistițiu, să tragă linie sub trecutul lor înainte să-şi vadă fiecare de drum.

Numai că ea nu e capabilă de împăcare. Recuperarea de ani de zile a pus-o pe picioare, dar nu i-a vindecat rănile. Nu mai e cea de dinainte. Durerea îi stă în cale şi aşa îi va sta mereu.

Nu ştie dacă povestea lui despre cealaltă femeie e adevărată. În Suedia foarte puține femei mor la naştere. Dacă e adevărat că s-a întâmplat chiar în ziua în care s-a internat ea cu tensiune mare, s-ar putea explica tratamentul care i-a fost administrat. Însă nu contează, nu schimbă nimic.

Şi-a pus viața şi viitorul în mâinile lui Sören.

N-o să mai aibă niciodată încredere în el.

35.

Lisa se străduieşte cât poate ea de bine să zdrobească gândurile despre ceea ce s-a întâmplat când a născut, să uite discuția cu Sören şi povestea despre cealaltă femeie care a murit. Inima îi goneşte iar, cu bătăi înăbuşite care-i urcă pe gât, prin carotidă, înspre cap.

Scoate telefonul, vede apelurile ratate şi SMS-ul din care n-a citit decât jumătate. Carportul.

Afară, totul e tăcut. Singurul sunet pe care-l aude e vântul care suspină printr-o ninsoare care nu pare să mai contenească.

Deschide uşa. A căzut atâta zăpadă că urmele lăsate de polițişti s-au şters. Coboară treptele de la intrare,

simte cum zăpada o strânge de încălțări. E atât de adâncă încât intră în ele, udându-i şosetele.

Ceva mai încolo, vede urme pe zăpadă. Cineva a urcat dealul ținându-se pe lângă gard ca să evite să fie văzut. Încălțări mari, categoric de bărbat. Maşina e încă la locul ei, aparent neatinsă, sub acoperişul carportului.

Totul arată ca mai înainte. Geamul lateral spart. Maşina pare la fel de rece şi goală ca data trecută. Nu s-au scurs decât câteva ore de când a ieşit aici ca să descopere că i-a fost furată geanta de sală, însă pare că a trecut o veşnicie.

Tot i se mai pare ireal că i-a spart cineva maşina, atât de aproape de viețile lor personale încât nu-i vine să creadă. Maşina care-i duce din punctul A în punctul B, care a dus-o pe Ebba la activități seara şi în weekenduri, care a adus acasă alimentele care i-au hrănit. Era ca un membru al familiei lor. Ar fi trebuit să fie un loc sigur. Întocmai ca Maria Regina.

Întocmai ca trupul ei.

Intră în carport, neştiind sigur ce anume caută. Ceva ce i-a scăpat, ceva ce i-ar putea spune ce s-a întâmplat. Urmele se opresc acolo. Îşi trece mâna pe capota maşinii cât îi dă ocol.

— *Lisa*!

Sare ca arsă. Vocea vine din umbrele adânci din spatele carportului, unde sunt ținute maşina de tuns iarba, greblele şi ghivecele de exterior.

Spre ea vine o siluetă, ca dăltuită din întuneric.

Caută telefonul, tâmplele îi zvâcnesc, mâinile n-o ascultă.

— *Cine-i acolo*?

Reuşeşte să pornească lanterna, să o îndrepte către voce şi întuneric.

O mână ridicată. Palma luceşte albă când opreşte raza de lumină, lăsând faţa şi restul trupului în umbră.

— N-am vrut să sun la uşă.

— *Tom*?! şuieră Lisa. *Ce cauţi aici*?

El stă în faţa ei acum, întinzând mâna spre ea.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

Marlon o conduce pe Ebba peste ringul de dans spre o uşă din fundul sălii. O deschide şi continuă pe un coridor lung. E plin de praf şi dărâmături. Ebba îl trage de braţ ca să-l facă să se oprească, îl cuprinde cu braţele ei, îl sărută. E caldă şi fiecare părticică a trupului ei pulsează.

Marlon întrerupe sărutul şi o trage după el. Vechiul depozit de cherestea părăsit are ceva înfiorător, dar totodată incitant. Se opreşte iar.

— Unde mergem? întreabă.

— Haide! zice Marlon. Doar un pic mai încolo. Ai luat marfa?

— Bineînţeles că da, răspunde Ebba.

Băiatul luminează spaţiul întunecat cu lanterna de la telefonul lui.

— Urcăm, pe acolo!

Se duce la baza unei scări, îndreptând lanterna spre un chepeng din tavan.

— Ce-i acolo?

— Raiul.

Ebba chicoteşte.

Marlon începe să urce scara şi ea îl urmează.

Când ajung în pod, Ebba vede lumea luminată de focurile de artificii prin două lucarne. Aude muzica de dans prin podeaua aspră. Sunt în capătul îndepărtat al clădirii. Peretele exterior e atât de aproape de liniile de tren că aude pocniturile cablurilor care trec pe deasupra lor. Încăperea e goală cu excepția unui banc de lucru vechi acoperit cu diferite unelte şi sticle de plastic la fereastră, o saltea în mijlocul podelei şi un calorifer vechi şi ruginit care scârțâie când încălzeşte spațiul. Arată ca un fundal dintr-o piesă de teatru sau film vechi. De parcă s-ar fi cazat într-o cameră de la un *saloon* dintr-un oraş fantomă din Vestul Sălbatic care-i aştepta pe ei doi să ajungă.

— E perfect, zice.

Un cuibuşor de nebunii secret, intim, departe de ochii curioşi, sub cerul senin al nopții, unde doar stelele le sunt martori.

— Nu aşa ne-a fost vorba? întreabă Marlon.

Ebba dă din cap.

Exact aşa le-a fost vorba.

36.

Stockholm, august, cu şaptesprezece ani înainte

— Lisa Kjellvander?

Ridică privirea când îşi aude numele. Încă o asistentă, una pe care n-a mai văzut-o. La început, Mikael mergea la fiecare control cu ea, dar în ultimele

săptămâni a venit singură. Astăzi, el avea o întrevedere importantă cu un client. Vrea să-l sune imediat ce termină.

O urmează pe asistentă din sala de aşteptare spre o sală mică de consultaţii unde i se spune să ia loc pe un scaun pentru vizitatori.

— Înţeleg că ai venit să-ţi verifici iar tensiunea? zice femeia. Ia să vedem, în câte săptămâni eşti, treizeci şi cinci, corect?

— Da, e corect, răspunde Lisa. Nu mai e mult.

Căldura apăsătoare de final de vară e tipică pentru anotimpul în care se află, când începe trimestrul de toamnă. În aer plutesc tunete. Lisa e îmbrăcată doar cu o rochiţă subţire de vară, întinsă bine peste burtică.

— Ai venit şi săptămâna trecută, văd, iar lucrurile stăteau cum era de aşteptat, având în vedere preeclampsia ta.

— Nu am preeclampsie, spune Lisa. Doar tensiune crescută şi care variază mult. Mi-o verific regulat acasă.

Asistenta surâde şi dă din cap. Îi înfăşoară Lisei manşeta pe braţ, apasă pompiţa ca să ajungă la presiunea corectă, ia cadranul şi numără în tăcere în sinea ei.

— Cum te simţi astăzi?

Asistenta nu ridică ochii din cadran. Ticăitul revine, urcând prin trupul Lisei. Nu vrea să se producă, nu acum, nu din nou, dar nu are cum să-l oprească. Ultimele zile n-au fost bune. A trebuit să crească doza medicamentului ei puternic împotriva migrenei ca să poată dormi şi ea un pic. Somnul îi e singurul refugiu.

Când e trează, e aşa de adormită şi are aşa o stare de greaţă, că nu-i mai vine să facă nimic.

— Sunt bine, răspunde ea. Am o durere de cap, mă simt un pic obosită, dar nimic neobişnuit.

Asistenta stă în continuare cu ochii lipiţi de cadran şi fruntea i se încreţeşte încet.

— A trebuit să explic asta de fiecare dată, dar mie tensiunea îmi creşte ori de câte ori vin la un control, spune Lisa. Şi eu sunt asistentă medicală, dar din nu ştiu ce motiv se pare că am făcut sindromul halatului alb.

Asistenta pune cadranul pe masă şi scoate manşeta.

— Spui că aici ai valori mai mari decât acasă?

— Am exact aceeaşi manşetă ca tine.

Femeia scrie ceva pe o hârtie. Să fie numere?

— Şi cum ţi-a fost drumul încoace astăzi? Stresant?

— Nu, deloc. Am luat un taxi.

Coborâse geamul ca să lase vântul s-o răcorească, sperând că nişte aer proaspăt i-ar putea alina durerea de cap persistentă şi sfredelitoare.

— Îţi sugerez să te întinzi un minut. Mă duc să discut cu doctorul. Odihneşte-te şi o să-ţi luăm din nou tensiunea cam în cincisprezece minute, bine?

— Ce a arătat? întreabă Lisa.

— Era mare. O să mai verificăm peste o vreme, după ce te-ai odihnit.

Asistenta pleacă şi închide uşa în urma ei.

Ceea ce face clinica lui Sören unică este faptul că el e alături de pacienţi tot drumul, de la sămânţă la fruct, cum spune el. De la pregătirea pentru fertilizare in vitro până la naştere. Fără tranziţie între echipe, fără detalii

trecute cu vederea, nimic lăsat în voia sorții. Verificările tensiunii ei sunt singura excepție. E o procedură simplă pe care o poate efectua oricine.

Şi totuşi, au ajuns aici. Şi-a luat tensiunea chiar înainte să se urce în taxi şi nu era deosebit de mare.

Scoate telefonul, se caţără pe masa de consultaţii acoperită cu hârtie şi se aşază confortabil. Îi scrie un SMS lui Mikael.

„Am să mai stau pe aici o vreme. Vor să-mi ia tensiunea iar. Se pare că în momentul ăsta e mare."

El îi răspunde aproape instantaneu.

„Vrei să vin şi eu?"

„Nu-i nevoie. Te sun mai încolo."

Bagă telefonul la loc, închide ochii şi încearcă să respire adânc, ca să potolească ticăitul din trup. Îşi pune mâinile pe burtă ca să înduplece viaţa care creşte înăuntru s-o ajute pe mami, nu să-i facă probleme. Îşi doreşte să fi fost Mikael cu ea, dar în acelaşi timp nu vrea ca el să plece de la întrevederea aceea importantă. Mikael ştie cum să vorbească cu oamenii ăştia, cum să-i susţină cauza, cum să-i facă să asculte.

Se aude un huruit dincolo de fereastră. Lisa ridică privirea şi vede un cer negru-cenuşiu, cu dungi de albastru şi roşu. Ca un ochi vânăt masiv deasupra Södermalmului.

Ticăitul sau fâsâitul sau ce-o fi, că ea nu-l poate descrie, nu cedează. Din contră, se intensifică. Întinde iar mâna după telefon, dorind să-i spună lui Mikael să vină.

Tocmai atunci uşa se deschide şi asistenta se întoarce.

— Bună! zice ea. Te simți mai bine acum?

— Nu ştiu. La fel, cred.

— Să-ți luăm iar tensiunea.

Se repetă procedura. Judecând după expresia feței asistentei, situația nu s-a îmbunătățit.

— Lisa, zice ea, am discutat cu doctorul. O să te transferăm în secția de maternitate.

— *Secția de maternitate*?! *Ți-ai pierdut mințile*? *Trebuie să nasc abia peste cinci săptămâni*!

— E doar o precauție. Ai tensiunea periculos de mare.

— Am *tensiune oscilantă*. Îmi sare tensiunea uneori, după care coboară la loc.

— O s-o măsurăm continuu şi o să discutăm cu tine orice decizie despre intervenții ulterioare. Rămâi unde eşti, am să mut patul.

Intervenții ulterioare? Ce tot zice?

— Vreau să-mi sun soțul, spune ea când e împinsă în hol. Şi trebuie să iau legătura cu Sören Isaksson chiar acum. El e specialistul nostru şi a promis să ne ajute în caz că se întâmplă ceva.

— Cu Sören Isaksson am şi vorbit, replică asistenta. Ne vedem cu el în secția de maternitate.

Urcă cu liftul. Patul e împins în secția de maternitate. Asistenta o conectează la un sfigmomanometru mai complicat care-i monitorizează încontinuu tensiunea.

— Ai putea să-ți ridici rochia, te rog? zice ea.

Lisa face ce i se spune, expunându-şi burta mare. E unsă cu un gel transparent şi rece.

— Să ascultăm!

Simte sonda ecografului rece pe piele. Durerea ei de cap e acum la cote maxime.

Aude sunetele inimii fetale ca nişte semnale de pe altă planetă. Tânjeşte după momentul în care o să se termine într-un final sarcina. Atunci totul va fi meritat.

Dar nu se poate să se întâmple mai devreme de câteva săptămâni.

— Stai aici şi totul va fi bine! O să-ți urmărim tensiunea arterială şi sunetele acestea ale inimii. Am să-ți dau un sedativ uşor ca să te ajute să te relaxezi.

I se dă un păhăruț cu două pastile în el şi un alt pahar cu apă. Le înghite pe amândouă.

— Când pot să mă duc acasă?

— Asta depinde de doctor. Depinde de cum merg lucrurile.

— Poți să-mi dai o pătură? Mi-e frig.

Asistenta îi aduce o pătură, i-o aranjează pe ea.

— Mulțumesc! Acum pleci?

— Mi s-a terminat tura. O să vină altcineva într-un minut.

E lăsată iar singură. Singură cu bâzâitul aparatelor la care e legată şi cu huruitul de deasupra. Închide ochii, încercând să se relaxeze.

După o vreme, poate jumătate de oră, uşa se deschide din nou şi intră Sören. Îşi dă imediat seama că s-a întâmplat ceva. Ochii lui se duc drept la ecranul legat la sfigmomanometru, după care se aşază lângă ea.

— Bună, Lisa! Cum te mai simți? întreabă el.

— Tu să-mi spui! răspunde ea.

— Sunt un pic îngrijorat, dar am ştiut de problema asta şi am urmărit-o tot timpul. Trebuie să-ți coborâm tensiunea.

— Deci ce facem?

— O să-ți dăm medicamente mai puternice, administrate intravenos, apoi o să te ținem aici pentru observație. Dacă vrei, îți mai putem da sedative să dormi. Ai vrea?

— Nu vreau să dorm.

— Ceva să te ajute să te relaxezi un pic, atunci?

— Bine.

— Bine, cu asta începem.

Scoate din halat o seringă, ceea ce e neaşteptat, surprinzător. Nu-şi dăduse seama că o să-i facă el injecțiile. Dar apoi îşi aminteşte că asta face parte din înțelegere, că el îi supraveghează fiecare etapă a tratamentului.

Acul o ciupeşte de braț şi se simte imediat mai caldă şi mai calmă.

— Lisa, acum o să administrez intravenos o doză de antihipertensiv, zice Sören. Tu doar încearcă să te relaxezi.

Ea se întreabă dacă Sören e îngrijorat că ar putea avea convulsii. A auzit că preeclampsia poate provoca aşa ceva, de aceea şi este important să se relaxeze.

Sören fixează atent cu leucoplast acul care e legat la un tub subțire. Pare că i se face o perfuzie.

— Gata, acum aşteptăm să-şi facă treaba. Am nişte chestii de care trebuie să mă ocup, dar revin nu peste multă vreme, bine?

— Bine, zice ea. Mulțumesc, Sören!

O trezeşte o alarmă care sună încet. Un semnal repetat la intervale regulate. E pe punctul de a se ridica în capul oaselor când uşa se dă de perete. Sören vine în fugă la aparatul de lângă ea. Trage ecograful lângă el. Metalul rece alunecă grăbit de-a latul burţii ei. Mişcările lui sunt sacadate, stresate. Clatină din cap.

— *Sören, ce se întâmplă?*

Nu răspunde. În schimb, se întinde să apese un buton, iar o alarmă nouă, mult mai tare decât prima, umple încăperea. Deasupra uşii, o lumină roşie începe să clipească.

Uşa se dă iar de perete şi intră în fugă o femeie.

— Nu aud niciun sunet de la inimă, Lisa, zice Sören. O să fim nevoiți să-ți facem cezariană chiar acum.

— *Acum*?! *Dar nu e...*

Femeia din spatele ei îi pune o mască pe față şi zice:

— Lisa, numără invers de la zece!

Zece.

Trage adânc aer în piept, panicată sub masca legată de față.

— Uşurel, respiră normal!

Nouă.

Anestezia începe să-şi facă efectul în timp ce patul îi e împins în hol. Sören aleargă pe lângă ea.

Vocea femeii sună cunoscut. S-a întors prima asistentă?

Se deschide cu zgomot altă uşă şi Sören strigă instrucțiuni când intră în sala de operații.

Opt.

Asistenta îi răspunde. Îi aude vorbind, dar nu au decât câteva secunde la dispoziție. Lisa dă capul pe spate, încercând să o vadă pe femeie, dar e orbită de o lampă fluorescentă de deasupra. Clipeşte. Lumea se întunecă, după care vede iar, dar nici urmă de asistentă.

Şapte.

Sören îi taie rochia şi chiloții. Se simte imponderabilă.

— O să fie totul bine, Lisa.

Cuvintele sunt ca o şoaptă. Vocea asistentei e atât de cunoscută! Femeia îi atinge brațele, atingere care e de neconfundat.

Trupul i se face din ce în ce mai greu.

E pe mâini bune. E înconjurată de prieteni, aşa că nu-i nevoie să țină garda sus. Oamenii din sala de operații o cunosc, ştiu totul despre afecțiunea ei.

Şase.

Lisa pune o mână pe brațul asistentei şi şopteşte:

— *Mulțumesc, Camilla*!

Cafeaua

37.

Lisa îndreaptă lanterna spre tavanul carportului ca să nu-l orbească pe Tom.

— De ce nu mi-ai răspuns la SMS? întreabă ea.

— Am tot încercat să te sun. De ce n-ai răspuns? De obicei nu eşti aşa greu de găsit.

Apelurile ratate. Toate fuseseră de la un număr necunoscut. Trebuie că sunase de pe fixul din biroul lui.

— A fost o seară dificilă, zice Lisa.

Vorbele ei sună ca o tentativă derizorie şi idioată de justificare.

— Musafirii noştri, părinții prietenului. Îi cunoaştem deja, Tom. Îi cunoşti şi tu. Sau cel puțin ştii cine e tatăl.

— Cine?

— Sören Isaksson.

— *Glumeşti*! exclamă Tom. Ebba iese cu fiul lui şi voi n-ați ştiut?

— Habar n-am avut.

Tom îşi trece mâinile prin păr. Clatină din cap. Încearcă să asimileze informația, să-i dea de cap, aşa cum a făcut Lisa toată seara, cum de s-au găsit copiii lor.

— Mai ții minte ce te-am rugat să faci pentru mine în primăvara de dinainte să se nască Ebba?

— Cum pot să uit? Nu credeai că ai preeclampsie.

— Şi aveam dreptate. Analiza pe care mi-ai făcut-o a dovedit acest lucru.

Tom aprobă din cap.

— Da, dar marele Sören Isaksson nici n-a vrut să audă. Era atât de sigur de diagnosticul lui! Îmi pare rău, Lisa, ştiu cât de oribil trebuie să fie pentru tine.

Face un pas în faţă şi, cu băgare de seamă, o cuprinde cu braţele.

— De ce ai venit? întreabă ea.

— Fiindcă trebuie să mergi cu mine la Maria Regina. Medicamentele înlocuitoare au fost livrate prin curier şi e nevoie de două semnături pentru predare.

Lisa scoate un oftat adânc. Ar fi trebuit să-şi dea seama imediat ce Tom menţionase medicamentele înlocuitoare. Celelalte persoane care lucrează în seara asta nu au autoritatea necesară.

— Mi-au folosit hoţii permisul ca să capete acces? Poliţiştii au fost aici, dar n-au vrut să-mi spună.

— Da. Permisul tău a fost. Nu-ţi face griji, n-o să creadă nimeni că ai fost tu.

Când intră din nou în casă, Lisa îşi găseşte musafirii stând pe canapea, cu o tavă de ceşti de cafea şi un bol cu bomboane de ciocolată în faţa lor. Sören vorbeşte la telefon.

— Încearcă să dea de compania de taxi, zice Camilla.

— Trebuie să mă întorc la serviciu, spune Lisa.

— La ora asta? întreabă Camilla.

Lisa dă din cap.

— Să-l vezi pe Tom?

Cealaltă zâmbeşte şi-i aruncă o privire plină de înțeles.

— Ai zis că după ce te-ai întors de la serviciu te-a sunat cineva pe nume Tom, continuă ea. Bănuiesc că e acelaşi Tom de altădată?

— Da, e acelaşi Tom. El şi cu mine suntem singurele persoane care pot semna pentru livrarea medicamentelor care le înlocuiesc pe cele furate.

— Tot frumos e? Tot singur?

O spune fără inhibiție, chiar dacă Sören stă lângă ea.

— Revin în jumătate de oră.

Camillei i se întinde zâmbetul pe restul feței. Mikael se întoarce în living.

— Pleci? întreabă el.

— Au venit medicamentele noi. Trebuie să semnez de primire. Mă întorc imediat.

— Nu sunt taxiuri în viitorul apropiat, se pare. Atunci bănuiesc că va trebui să mă ocup singur de musafiri un pic. Grăbeşte-te, da?

Se uită la el cum se duce la dulăpiorul cu băuturi şi fixează cu privirea o sticlă de coniac. Lisa coboară dealul până în Lillängsvägen, unde aşteaptă maşina lui Tom.

Se urcă pe locul din dreapta. El întinde mâna după mâna ei şi i-o strânge, după care porneşte.

Când Tom îi arătase rezultatele probei de urină, atunci când era gravidă, acestea confirmaseră ce bănuise ea de la bun început: Sören se înşela. Nu era nici urmă de proteină în urina ei. Niciun semn de preeclampsie, în afară de tensiunea ei oscilantă. Sören

însă ignorase constatarea şi-l tratase pe Tom, un coleg, ca şi cum aruncase nişte vorbe în vânt.

Pe Tom îl supărase aroganța lui Sören, faptul că respinsese fără drept de apel rezultatul analizei, discreditându-i opinia medicală, că nici măcar nu se deranjase să ofere o explicație. Lisa îşi dă seama că e supărat încă. Totuşi, chiar dacă cei doi doctori avuseseră opinii diferite cu privire la preeclampsia Lisei, amândoi fuseseră de acord că tensiunea ei era periculos de mare.

Ştiu cu toții la ce a dus asta.

Tăcerea din maşina lui Tom sintetizează situația cât se poate de bine. Niciunul dintre ei nu vrea să vorbească despre Sören Isaksson.

Maşina se zdruncină pe trecerea peste calea ferată. Străzile sunt tăcute. În unele case luminile sunt încă aprinse. Altele sunt întunecate şi pustii. Când ajung pe Parkvägen, Lisa vede locuința impunătoare a familiei Berg. Ridică privirea spre fereastra mare a camerei de zi. Acolo a zis Ebba că are loc petrecerea. La casa lui Steffe.

Numai că atât casa, cât şi restul străzii sunt tăcute.

E Ebba cu adevărat acolo? Sau a mințit despre locul petrecerii?

Scoate telefonul, ezitând o clipă înainte să formeze numărul fetei. Îşi şi închipuie expresia de pe fața ei când o să vadă cine sună. Nici n-au plecat bine şi deja o sună maică-sa.

Ce o să zică dacă Ebba răspunde? Că fereastra de la livingul familiei Berg e întunecată? Casa e atât de mare,

că petrecerea s-ar putea ține la subsol. E noaptea lor. Închide înainte să răspundă cineva.

În fața centrului de îngrijiri paliative e parcată o dubiță. Şoferul stă afară şi fumează o țigară cât aşteaptă. Când îi vede apropiindu-se, aruncă chiştocul în zăpadă şi se întinde după actele din maşină care trebuie semnate. Apoi, după ce semnează amândoi, Tom îşi pune pachetul sub braț şi intră în clădire alături de ea.

Nu a fost nevoie decât de două semnături amărâte. Nu e prea sigur. Cât de uşor ar fi să furi substanțe supuse unui control strict de la genul ăsta de livrare? Mai uşor decât să-i furi ei geanta de sală, apoi să-i ghiceşti codul, după care să te furişezi în Maria Regina ca să-i foloseşti cartela.

De ce o alesese hoțul pe ea?

Se duc în magazie, deschid dulăpiorul cu medicamente, umplu la loc rafturile goale. Noile medicamente sunt mai slabe decât cele pe care le-au pierdut, dar sunt totuşi ceva, o să mai potolească durerea.

Când termină, pornesc spre biroul lui Tom. Centrul e învăluit în tăcerea nopții, dar nu e niciodată complet adormit. Mereu e cineva acolo, gata să acționeze, dacă se declanşează alarma în vreunul dintre saloane.

Tom ia câteva lucruri de pe birou.

— Cred că am terminat pe ziua de azi, spune el.

Arată obosit. Şi el a avut o zi lungă.

— Vrei să te duc acasă cu maşina? o întreabă.

Ei îi sună telefonul. Sperând că e Ebba care o sună, Lisa se uită la ecran, dar e din nou un număr necunoscut. Acceptă apelul, pune telefonul la ureche.

— Aici Lisa, zice.

— Numele meu este Jessica Möller, spune o voce de femeie. Sunt medic la Unitatea de Primiri Urgențe de la Södersjukhuset. Eşti mama Ebbei Kjellvander?

I se prăbuşeşte ceva în trup.

— Da.

— Fiica ta tocmai a fost adusă cu salvarea de la Nacka. Ar trebui să vii cât de repede poți.

— *Salvarea*?!

Închide ochii strâns, clătinând din cap.

— Fiica ta e în stare critică, zice femeia. Sună-mă la numărul ăsta când ajungi! Grăbeşte-te!

— *Dar ce s-a întâmplat*?

— Ebba a luat o supradoză.

38.

A încercat Ebba să-şi ia zilele? Sau i s-a dat ceva la petrecere?

Speranțele pentru seara asta i-au fost spulberate. Nu există nicio îndoială cu privire la reacția ei de dezamăgire când şi-a dat seama cine sunt părinții lui Marlon sau la felul în care a ieşit dineul. Însă e imposibil de ştiut ce s-a petrecut cu adevărat în mintea ei.

Ce a făcut?

Lisa încearcă să tragă adânc aer în piept în încercarea de a se agăța de o aparență de control. Ebba

e sânge din sângele ei. Simt aceeaşi durere, au aceleaşi răni.

Trebuie să fi fost vreo încurcătură.

Şi Marlon? E şi el acolo, în spital, cu ea? Nu ştie realmente nimic despre el.

Tom merge cât de repede poate, dinspre Podul Skanstull spre Ringvägen. Cauciucurile aruncă zăpadă când ia o curbă strânsă înspre parcare şi maşina pierde pentru o clipă aderența, înainte să accelereze ca să urce dealul spre intrarea principală.

— Fugi! zice el. O să fiu în sala de aşteptare.

Lisa se aruncă afară în maşină şi-şi scoate telefonul în timp ce aleargă pe coridoare. Se opreşte la recepție, apasă pe ultimul apel primit.

— Sunt Lisa Kjellvander. Am ajuns. Ebba e bine?

— Ies imediat, răspunde Jessica.

Sala de aşteptare e plină de oameni care s-au lovit sau li s-a făcut rău în ultima seară a anului. Lisa ar da orice ca să stea acolo lângă fiica ei care să aibă febră mare sau sinuzită sau orice altceva, câtă vreme poate s-o mai aibă alături.

Se apropie o doctoriță.

— *Unde e Ebba*?

— Hai să intrăm aici să vorbim!

O conduce pe un coridor, deschide o uşă spre o sală mică de şedințe şi îi face semn să intre.

— *Nu, du-mă la Ebba*! răcneşte Lisa. *Trebuie s-o văd*!

— Ebba se zbate între viață şi moarte.

Lisa nu poate pricepe, nu-i vine să creadă că e adevărat. Jessica vine în spatele ei, trage un scaun şi o aşază pe el.

— Facem tot ce putem.

Expresia de pe chip îi e la fel de gravă ca tonul vocii.

Încet, începe să înțeleagă. Desigur că au căutat să afle cine e fata. Ebba e pe aici pe undeva. E în stare atât de critică încât mama ei nu poate s-o vadă.

Nu e o încurcătură.

— O să scape?

— Încă nu ştim.

— De unde a venit ambulanța?

— Din Storängen, din Nacka. Acolo locuiți, nu?

— S-a dus la petrecere cu prietenul ei. N-ați vorbit cu el?

— Tot ce ştiu e că era o fată cu ea.

Lisa închide ochii. Vrea să se trezească. Vrea ca situația asta să fie un vis, un coşmar oribil şi groaznic. Orice, numai să nu fie adevărată.

— Fata ne-a spus că Ebba a venit împleticindu-se pe ringul de dans. Era dezbrăcată şi apoi a încetat să mai respire.

— *O, Doamne*!

Nu-şi mai poate reține lacrimile. Îi tremură tot trupul. Încearcă în van să alunge imaginea Ebbei dezbrăcată şi înfrigurată, fără oxigen în plămâni.

— Ambulanța a ajuns în câteva minute. Dacă reuşim să-i salvăm viața, meritul va fi al paramedicilor. S-au început manevre de resuscitare pe loc. Era într-o stare foarte gravă. N-a durat mult să stabilim că e o supradoză de opioide.

— Ebba n-a luat niciodată droguri!

— Înțeleg că e şocant, dar, din nefericire, asta e realitatea. O vedem în fiecare săptămână. Chiar mai

des de sărbători ca asta. E suficient o dată. E uşor să faci rost de droguri şi tinerii habar n-au ce iau.

— Dar ce a luat?

— Substanța activă e fentanilul. Ebba pare să-l fi inhalat. Ai cumva idee de unde a făcut rost de el?

Lisa ridică ochii şi-i întâlneşte privirea celeilalte. Realizarea o izbeşte ca fulgerul.

Marlon. Care se furişase noaptea în casa lor. Ar fi putut să-şi dea uşor seama care e codul ei personal şi unde pune cartela.

Se prinde de masă. Camera se învârte cu ea, de parcă ar fi într-o centrifugă. Închide ochii s-o oprească.

— Eşti bine, Lisa? întreabă Jessica.

Dă din cap că da, înghițind în sec.

— Ebba avea sistemul nervos central paralizat atunci când a ajuns ambulanța, dar i s-a dat naloxonă, aşa că sperăm că va rezista şi o să-şi revină complet.

Vrea să facă schimb de locuri cu fata ei. Vrea să fie ea cea care se luptă cu otrava care-i distruge Ebbei trupul tânăr.

— Trebuie să dau un telefon, zice ea. Trebuie să-mi găsesc soțul.

Nu poate să treacă singură prin asta. Simte nevoia să vorbească cu Mikael. Trebuie să treacă împreună prin asta.

— Înțeleg, zice Jessica. Poți să stai aici. Mă duc să văd ce mai face Ebba şi mă întorc repede.

Iese din încăpere şi închide uşa în urma ei.

Oare ştiuse Ebba de spargere? Nu-i pasă, atâta timp cât scapă cu viață. I-ar ierta orice. Ar putea să-şi asume

ea vina în locul ei, să lase poliția s-o bage la răcoare pentru tot restul vieții.

Îi tremură mâna când îşi scoate telefonul. Formează numărul lui Mikael. Sună şi sună, dar nu răspunde nimeni.

39.

Jessica se întoarce şi se aşază în fața ei.

— Ai reuşit să dai de soțul tău?

Lisa îşi şterge lacrimile de pe obraji şi clatină din cap.

— Poți să suni pe altcineva?

— Am un prieten aici. E în sala de aşteptare.

— Atunci propun să te duci să stai cu el. O să iau legătura cu tine imediat ce am noutăți.

— Am avut o naştere traumatizantă, spune Lisa. Când s-a născut Ebba mi s-a administrat tratamentul nepotrivit şi au fost consecințe groaznice.

— Ai vrea să discuți cu cineva de la spital?

— Trebuie să ştiu ce-i faceți Ebbei, să simt că dețin controlul. Am pregătire de asistentă medicală, lucrez ca asistentă-şefă la un centru de îngrijiri paliative. Prietenul care e în sala de aşteptare e doctor.

— Nu pot să te las s-o vezi pe Ebba, dacă asta mă rogi. Sunt sigură că înțelegi de ce.

— Nu vreau decât să ştiu cum o tratezi.

— Pot să-ți dau o copie a fişei, ca să-i vezi semnele vitale şi ce tratamente i-am administrat, e în regulă?

— Mulțumesc! zice Lisa. Dar trebuie s-o şi văd. Nu plec până nu-mi văd fiica.

Prin ferestruica din uşă vede un pat de spital cu aşternuturi albe. În el stă întinsă o tânără. Pieptul şi umerii îi sunt înfăşuraţi în hârtie pentru masa de consultaţii, pliată astfel încât să-i lase descoperit gâtul. Sub bărbie i-a fost pus un colier de plastic care să-i ţină capul nemişcat. Din gură îi iese un tub conectat la un aparat care o ajută să respire. Alte tuburi îi ies din trup şi intră în el. Lisa îi întrezăreşte ochii prin pleoapele pe jumătate închise. Nu-şi poate da seama dacă e trează sau adormită, moartă sau vie.

Arată ca un înger căzut de pe un nor.

Nu există nicio îndoială că fata din pat este Ebba.

Tom ridică ochii când observă că se apropie Lisa.

— În ce stare e Ebba? întreabă el.

— E legată la ventilator.

— O, Doamne, ce a luat?

— Fentanil, răspunde Lisa. Doctorița a zis că l-a inhalat. S-a dus împleticindu-se pe un ring de dans, dezbrăcată, fără să respire.

O fixează cu privirea. Şocul din ochii lui spune totul. Forma de fentanil pe care o inhalezi se numeşte Instanyl şi e unul dintre medicamentele furate de la Maria Regina în noaptea precedentă. Nu se poate să fie o coincidență. Tom ştie la fel de bine ca Lisa cât de puternic e medicamentul. În mâini nepotrivite poate fi letal.

— L-ai sunat pe Mikael?

— Nu răspunde.

— Şi musafirii? Ai numărul lui Sören, nu?

— Le-am şters şi pe al lui, şi pe al Camillei acum mult timp. Oricum, nu pot să discut cu ei în momentul ăsta.

— Şi Marlon? întreabă Tom. Ai numărul lui?

— Nu.

— Poate pot să-l găsesc eu. Îl cheamă Marlon Isaksson? Unde locuieşte?

— Enskede.

Nu ştie cum o să reacţioneze dacă Marlon răspunde la telefon. Când a intrat pe ringul de dans, Ebba era goală şi nu respira. Ce-i făcuse Marlon? Dacă ştie cineva ce s-a întâmplat, atunci el e acela.

Poate s-a furişat în noaptea de Revelion ca să se ascundă. Nu-i suficient de bărbat ca să recunoască ce a făcut.

— Gata, l-am găsit, zice Tom.

Tastează numărul şi-i dă telefonul. Lisa clatină din cap.

— Nu pot să vorbesc cu el.

Tom pune telefonul la ureche, pironeşte podeaua cu privirea. Lisa aude cum sună. Scoate plicul cu documentul tipărit pe care i l-a dat Jessica. A văzut mii de fişe ale pacienţilor de-a lungul anilor, dar acum parcă e în chineză. E prea supărată, ochii nu-i focalizează, tot sar de la un rând la altul, nu pricepe literele şi cifrele.

— Niciun răspuns.

Tom pune telefonul deoparte.

— Ce-i aia?

— Fişa Ebbei. I-am rugat să mi-o dea ca să mă asigur... că nu-i nimic aiurea.

Ceva îi atrage privirea. Ceva care nu-i în regulă.

Revine brusc îndoiala pe care a simțit-o de la primul apel de la Urgențe, cea care-i spune că nu se poate să fie Ebba, că nu se poate ca fiica ei să fie cea care zace acolo cu tuburi intrând şi ieşind din ea.

Numai că a văzut-o pe Ebba cu propriii ei ochi.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Tom.

— *E greşită*, replică ea. *Au făcut o greşeală.*

Țâşneşte de pe scaun şi traversează în fugă încăperea. Când ajunge la uşile duble care duc la coridorul pe care se află rezerva Ebbei, le deschide izbindu-le fără să încetinească. Vede rezerva mai încolo pe hol, dar un asistent medical o prinde înainte să poată ajunge la ea.

— *Nu se poate să fie Ebba acolo*!

Jessica iese din rezerva Ebbei.

— Ce se-ntâmplă? întreabă ea.

— A dat buzna aici, replică asistentul.

— Îmi pare rău, zice Tom. O să am eu grijă de Lisa.

— Tu eşti prietenul de care a zis? întreabă Jessica. Atunci spune-i că, dacă nu pleacă în clipa asta, o să fiu nevoită să chem paza.

— *Nu e Ebba*! strigă Lisa. *Nu se poate să fie Ebba*!

Tom o cuprinde cu brațul, o trage lângă el. Jessica face câțiva paşi spre ei.

— Ce tot spui acolo? întreabă ea.

— Ce-i în fişa ei, zice Lisa. Nu-i corect. Trebuie să fie o greşeală.

— Ce nu e corect?

Lisa ridică documentul tipărit în dreptul feței Jessicăi.

— Grupa de sânge. Ebba nu are grupa B.

— Am făcut analiza ca să ne asigurăm, în caz că are nevoie de transfuzie. E de rutină.

Lisa îi susține privirea Jessicăi. Încercând să-şi dea seama ce se petrece. Jessica pare de neclintit. E ceva de rutină, aşa cum a zis. În plus, o analiză de grupă sânge e cel mai puțin complicat lucru pe care i l-au făcut fetei care zace acolo. E practic imposibil să greşeşti o astfel de analiză.

— Trebuie s-o mai faceți o dată, ca să fiți siguri.

— Lisa, fiica ta e în stare critică. Avem lucruri mai importante de făcut pentru ea acum. O să chem pe cineva de la pază să te conducă afară. Poate ar fi mai bine să te duci acasă şi să te întorci s-o vezi pe Ebba peste câteva ore.

— Nu pot să-mi părăsesc fiica, zice Lisa.

— Nu-i nevoie să chemi paza, intervine Tom. O să ne întoarcem în sala de aşteptare.

Lisa îi dă voie să o conducă pe hol. I s-a scurs toată puterea din ea. Se simte ca o somnambulă. Când ajung în sala de aşteptare, se opreşte brusc.

— Haide! spune Tom. Să stăm jos!

— Nu, răspunde ea. Trebuie să plecăm.

— Dar vrei să stai cu Ebba, nu?

Asta e tot ce-şi doreşte. Bineînțeles că vrea să stea aici, cât de aproape de Ebba i se permite. Numai că informația oferită de doctoriță a făcut-o să realizeze că mai trebuie să facă ceva, pentru Ebba şi pentru ea, ceva atât de important încât n-are de ales.

— Vrei să te duc acasă? întreabă Tom.

Asta a propus Jessica. Numai că nu se poate duce acolo, nu încă.

— Nu. Trebuie să ne întoarcem la Maria Regina.

40.

Ştie că e în stare de şoc, dar nu-i nebună. Greşeala pe care a descoperit-o în fişa Ebbei e îngrijorătoare, şocantă.

După ce ajung la Maria Regina, Tom se întoarce către ea.

— Eşti sigură că nu vrei să te duci acasă?

Lisa clatină din cap.

Nu-şi doreşte nimic altceva decât să discute cu Mikael, aşa cum şi-au promis altădată, să vorbească despre orice. Să ţipe şi să plângă, să-i spună ce s-a întâmplat şi că are nevoie de el să-i fie sprijin încă o dată. Numai că acasă nu are de unde să primească ajutor. Nu acum. Atâta lucru îi e clar şi ei.

Ar trebui să plângă, să se prăbuşească la pământ. Numai că n-o face.

Ceva se adună în ea, ca o forţă care o mână înainte. Oare de ce e capabilă în starea asta? Când subconştientul preia controlul, când emoţii adânc îngropate ţin frâiele. Ceasul îi spune că a fost plecată mai puţin de cincizeci de minute. Nici măcar o oră. Cât de repede se poate distruge lumea! Cât de repede se poate schimba un om!

În biroul lui Tom, îi spune acestuia totul. Despre dineu, despre Sören şi Camilla, despre relaţia Ebbei cu

Marlon, despre cum s-au găsit. Bea cana de cafea fierbinte pe care i-o aduce el din bucătărie. Vorbeşte în dodii. Îşi dă seama că ceea ce spune ar putea să nu ducă nicăieri, dar cuiva trebuie să-i spună.

La intervale regulate, Tom ia telefonul şi-l sună pe Marlon, de fiecare dată cu acelaşi rezultat. Niciun răspuns. I se pare inutil să iasă să-l caute pe străzile din Nacka. Dacă e adevărat că toţi tinerii au fugit panicaţi când a leşinat Ebba, atunci ar putea fi oriunde. Dacă el a furat medicamentele şi ştie ce s-a întâmplat cu Ebba, cu siguranţă e speriat de nu mai ştie nici cum îl cheamă, a fugit undeva în puterea nopţii. E prea speriat să mai răspundă la telefon.

Marlon e primul prieten al Ebbei. Când era mică, fiica ei iubea vara şi animalele de la ţară. Şi-a petrecut mare parte din adolescenţă cu cărţi audio sunându-i la nesfârşit în urechi, stând în faţa computerului, în dormitorul pe care-l transformase în mica ei fortăreaţă. Lisei pur şi simplu nu-i vine să creadă că ea şi Marlon ar putea fi în spatele spargerii de la Maria Regina. Sunt tineri şi îndrăgostiţi, asta e evident. Tinerii fac greşeli, uneori nebuneşti. E coşmarul oricărui părinte. Însă ce s-a întâmplat cu Ebba e cel mai urât dintre coşmaruri. Toată seara, Lisei i-a părut rău pentru Marlon. Mai că începuse să-l placă. Acum îl urăşte şi se teme să se gândească ce i-ar face dacă Tom ar reuşi să dea cumva de el.

Gândurile legate de grupa de sânge eronată au împins-o până aproape de o cădere nervoasă. Dacă nu poate găsi un pic de claritate în curând, creierul o să-i crape în două.

— Eu am grupa A şi Mikael are grupa O, zice ea. Copiii părinților cu grupele astea n-au cum să aibă grupa B, nu?

— Eşti absolut sigură de grupele de sânge? întreabă Tom.

— Poți să te uiți şi tu, zice Lisa. Ai acces la dosarele noastre medicale.

Tom porneşte computerul.

— Am nevoie de codul numeric personal al lui Mikael.

I-l dă. Durează câteva secunde să-l găsească sistemul.

— Ce zice?

— Mikael are grupa O, cum ai zis tu.

— Atunci mai verific-o şi la mine!

— Lisa! spune el.

Scrâşneşte din dinți, închide ochii. Ştie ce crede Tom. E asistentă medicală, bineînțeles că-şi cunoaşte grupa de sânge. Faptul că nu o ştie pe a Ebbei poate fi un pic ciudat, dar nu şi nemaipomenit. Majoritatea suedezilor habar n-au ce grupă de sânge au copiii lor. Când s-a născut Ebba, au fost multe altele de discutat şi luat în calcul. Din fericire, fata nu se accidentase şi nu fusese niciodată grav bolnavă, nu fusese niciodată la spital. Ea şi Mikael n-avuseseră niciodată motiv să bănuiască faptul că grupa ei de sânge n-ar fi compatibilă cu a lor.

Tom tastează codul numeric personal al Lisei, confirmând ceea ce deja ştiu. Rămâne cu ochii în ecran. E prea absurd s-o spună cu glas tare, ideea e atât de şocantă că nu poate fi împărtăşită.

Din punct de vedere biologic, nu se poate ca Mikael să fie tatăl Ebbei.

Când venise la Tom pentru o a doua opinie despre preeclampsie, Lisa era derutată, într-o stare de negare. La momentul acela nu reuşise să priceapă cum de rămăsese însărcinată. Testele de fertilitate excluseseră posibilitatea, din cauza problemei lui Mikael.

Când i se spusese că e gravidă, îi trecuse prin cap un gând pe care nu-l împărtăşise nimănui: că poate tatăl era Tom. Acum, a devenit inacceptabil să nu ştie, iar Tom n-are nevoie de convingere. Tot tastează pe computer. Fata care se zbate între viaţă şi moarte are dreptul să ştie.

Împinge scaunul în spate de la computer, clătinând din cap.

— Nu-s eu, Lisa. Nu se poate să fiu tatăl Ebbei.

Lisa dă din cap. Tom are grupa O, la fel ca Mikael şi un pic mai mult de o treime din populaţia Suediei.

Rămâne astfel o singură explicaţie. Sperma folosită pentru tratamentul lor de fertilizare in vitro a provenit de la un alt bărbat.

Lisa închide ochii şi pulsul o loveşte puternic în tâmple. Există răspunsuri la întrebările care o duc în pragul nebuniei. Ştie asta. Cum a făcut Ebba rost de fentanil şi cum de are grupa B de sânge nu sunt mistere greu de dezlegat. Are nevoie de răspunsuri acum, înainte să se termine noaptea, indiferent unde ar putea duce ele.

— Cât de des întâlnită este grupa B în Suedia? întreabă ea.

— E relativ rară. Aproximativ opt până la zece la sută din populație.

O probabilitate scăzută care nu-i oferă răspunsuri, nici alinare, nici vreo explicație. Numai că nu te alegi cu o grupă rară de sânge din întâmplare.

Totul duce înapoi la aceiaşi oameni şi acelaşi loc. Locul unde i-a fost furat permisul de acces. Unde se găsesc în acest moment soțul ei şi specialistul în probleme de fertilitate. Propria ei casă.

Îşi închipuie zâmbetul încrezut al lui Sören.

Unde e frumoasa ta fiică?

Sören nu voise ca Ebba şi Marlon să meargă la petrecere. Se purtase ciudat şi încercase să-i spună cum să se comporte cu poliția. Băuse într-una vin roşu ca să amorțească, să suprime, să ascundă ceva.

Ceva ce ştia.

În timpul meditației ghidate cu Camilla, îi veniseră în minte imagini. Acum le simte ca pe nişte avertismente subconştiente, bucățele ale unui mister a cărui enormitate n-o înțelesese şi care acum e aproape de dezlegare.

Îşi aminteşte ce a zis Camilla despre Marlon, despre caracterul lui, la începutul serii.

E legată de grupa lui de sânge. Are grupa B.

— Vreau să mai verifici o persoană, zice.

— Pe cine?

— Sören Isaksson.

Tom o priveşte fix.

— Vrei să spui că Sören...

— Tu fa-o! Codul lui numeric personal nu poate fi greu de găsit.

Tom se execută, tastând numele lui Sören, literă cu literă, apoi codul numeric personal al acestuia, cifră cu cifră. Computerul îi prelucrează informațiile introduse, trimițând impulsuri între procesor, plăci cu circuite integrate şi diode luminiscente. Când informația căutată apare într-un final pe tot ecranul, Tom îl întoarce spre ea.

Ei îi forfotesc mațele. I se învârte capul.

Se ridică şi pune o mână pe cicatricea care-i brăzdează tot abdomenul.

— Chestia asta cu grupa de sânge n-o să-ți dea răspunsuri categorice, zice Tom. Însă am adunat toate informațiile tale medicale într-un biblioraft la mine acasă.

Lisa ridică o mână ca să-l oprească.

„Nu acum!”

Fuge pe hol şi ajunge la baie exact înainte ca stomacul să i se întoarcă pe dos. Cuprinde vasul de toaletă cu brațele, gâtul i-a luat foc. Trage adânc aer în piept, încercând să-şi păstreze starea de conştiență.

Tom îngenunchează în spatele ei şi-i pune cu blândețe mâinile pe umeri.

— Du-te să te odihneşti la mine în birou! Am să curăț eu.

Lisa merge pe holul tăcut ca o fantomă. Se opreşte la uşa biroului lui Tom, ascultă cum el curăță în baie în urma ei şi se întoarce către uşa de la intrare.

De ce i-a păstrat informațiile medicale într-un biblioraft?

Tot ce a bănuit, tot ce s-a temut să recunoască vine rapid înspre ea ca un *maelstrom* ce se învolburează.

A trăit Tom cu bănuielile astea atâta amar de ani? Nu se poate opri acum. Nu poate rămâne aici.

Fuge spre uşa de la intrare, o deschide şi continuă în noaptea întunecată şi rece.

În spatele ei, pe treptele de la Maria Regina, îl aude pe Tom strigând-o, spunându-i să se întoarcă, să-l aştepte.

Numai că ea îşi continuă drumul şi nu se mai uită înapoi.

41.

Stockholm, august, cu şaptesprezece ani înainte

Respiră. E primul lucru pe care-l remarcă. Faptul că e vie iar, la fel ca înainte. Numai că totul se simte diferit. Sesizează o lumină, dar nimic altceva, o strălucire care-i trece prin pleoape, încercând s-o trezească. În cele din urmă, reuşeşte să deschidă ochii. Are gura uscată şi gâtul o doare de la refluxul gastric. Ridică ochii să se uite de jur împrejur.

E singură într-un pat de spital. Îşi aminteşte că a adormit într-o sală de operaţii, dar nu acolo e acum. Au mutat-o la un moment dat când era sub anestezie generală. Cât a fost inconştientă? Minute, ore?

De ce-i aşa de linişte?

N-ar trebui să audă ceva? Zgomote îndepărtate de pe hol, sunete de paşi, roţile paturilor împinse de colo până colo, glasul liniştitor al lui Mikael? Bebeluşi plângând?

Încearcă să se ridice în capul oaselor, dar îi e imposibil din cauza durerii de cap şi a greţii, ca şi cum ar avea cea mai puternică mahmureală din istoria omenirii.

Burta ei.

Se întinde la loc. Face eforturi să respire, nu poate trage suficient oxigen în plămâni. Se simte de parcă propriile inspiraţii şi expiraţii o sufocă.

A fost găurită, golită. Burta pe care a purtat-o atâta vreme nu mai e acolo. Nu e plată ca înainte de sarcină, ci slăbită, fleşcăită, ca şi cum ar fi prinsă de restul trupului ei printr-un fir.

Au tăiat-o ca s-o deschidă. Încercarea de a se ridica în capul oaselor i-a declanşat durerea. Toată burta i-a luat foc, de la un şold la altul, de parcă ar fi despicată în două după un număr de magie care n-a mers cum trebuie.

Dinaintea ei îi vede pe magician şi pe asistenta lui: Sören şi Camilla.

A visat oare? De ce să fie Camilla prezentă la operaţie? Trebuie că i-a jucat feste anestezia.

Îşi atinge uşurel burta şi, când o face, realitatea o ajunge din urmă.

Ţipă ca din gură de şarpe.

Ţipătul i se loveşte de pereţii goi şi tari ai încăperii. Îşi acoperă urechile ca să nu-l asculte şi continuă să ţipe până când gâtlejul i se face zdrenţe. Închide ochii să nu vadă.

Dintr-odată, cineva stă pe marginea patului ei, trăgându-i mâinile de pe urechi, luându-le într-ale lui.

Deschide ochii şi vede faţa lui Sören. E calm, dar în mod limpede şocat.

— Ai scăpat, zice el.

Timpul s-a oprit în loc. Ea doar îl priveşte fix. Nu ştie cât timp, dar nu contează, fiindcă şi dacă s-ar uita la el ore întregi tot n-ar fi în stare să priceapă ce i-a zis.

— *Ce vrei să spui*? şopteşte.

— Mai să te pierdem, Lisa.

— Copiii?

— Nu auzeam nicio bătaie de inimă. Am reuşit să-ţi scădem tensiunea înainte să producă stricăciuni permanente, numai că scăderea bruscă a tăiat alimentarea cu oxigen a placentei. Ai avut o dezlipire parţială de placentă, ceea ce e foarte grav. A trebuit să-ţi facem o cezariană de urgenţă.

— Unde sunt?

Sören o ia de amândouă mâinile.

— Ai o fiică, Lisa. O fiică uimitoare, frumoasă. E puternică şi e cu Mikael în camera cealaltă. Poţi să-i vezi într-un minut.

— O fiică? Dar...

— A fost oxigen suficient doar pentru unul dintre ei.

— Deci băiatul a murit?

— Da, zice Sören. Îmi pare tare rău, Lisa.

Îi bate inima în piept. Trebuie să înghită în sec cu putere ca să-i asimileze cuvintele. Nu simte lacrimi, nici vreo emoţie pe care a mai avut-o până atunci. Nu se simte om. Se simte ca un animal.

— *Tu ai făcut asta*! strigă ea. *Ar fi trebuit să mă asculţi. Tensiunea mea ar fi scăzut dacă m-ai fi lăsat în pace, dacă m-ai fi lăsat să plec acasă. Medicamentele pe*

care mi le-ai dat au fost prea puternice. Mi-ai omorât băiatul!

Sören stă şi nu face nimic, doar încasează.

— Înţeleg prin ce treci, Lisa, zice el. A fost o urgenţă şi noi am urmat protocolul. Am făcut tot ce-am putut ca să te salvăm pe tine şi pe copiii tăi.

— *Nu, tu nu te-ai gândit decât la mine şi la nenorocita mea de tensiune*! *Tu le-ai făcut inimile să se oprească*!

După care, brusc, lacrimi, fără vreun avertisment prealabil. Mai are de zis multe, despre ura pe care o simte, despre cum ceea ce s-a întâmplat e de neiertat, dar nu poate să mai scoată niciun cuvânt. Îşi smuceşte mâinile dintr-ale lui Sören.

— O să-ţi aducem ajutor, zice el. O să discuţi cu un psihiatru şi cu consilierul pentru suferinţă al spitalului. Dacă eşti de părere că am făcut greşeli, poţi să depui o plângere. I-am spus asta şi lui Mikael.

— *Nu vreau să văd niciun nenorocit de consilier sau psiholog*! *Vreau să-mi văd fiul*! *Nu poţi să-mi refuzi acest drept*!

Închide ochii şi se ţine de burtă, iar trupul îi e zguduit de hohote de plâns. Se scufundă prin podea, prin pământ, într-un lift care duce la lumea de dincolo, la Iad.

Când se deschide iar uşa, e Mikael.

— *Unde-i fiul nostru*? şopteşte ea.

Mikael se aşază în acelaşi loc în care tocmai a stat Sören.

— Eşti sigură că-i o idee bună?

— Trebuie să-l văd, Mikael.

Mikael se ridică, face cu mâna cuiva de pe hol.

Intră Sören împingând un căruț mic. Căruțul e un incubator. Îl pune lângă pat şi bagă mâna în el să dea la o parte o păturică.

Băiatul arată ca o păpuşă. E mic, dar complet format. Are pielea netedă, trăsăturile dezvoltate. Însă culoarea obrajilor lui dă la iveală faptul că nu e totul în regulă. Fața care ar trebui să fie de un roşu de nou-născut e de un vânăt rece, aproape gri.

Mikael stă cu coatele pe genunchi şi fața în palme. Priveşte fix incubatorul, bebeluşul mort dinăuntru. Băiatul lui, fiul lui. Care nu mai există. Acum Lisa vede cum îl dărâmă asta. Cum inima i se preface într-o mie de țăndări.

Se uită iar la copil. Pe buza de sus e o excrescență de mărimea şi culoarea unei afine.

— Ce-i aia? întreabă ea. Ce-i aia de pe buza lui?

— E un semn din naştere, zice Sören. Îmi pare tare rău. Am făcut tot ce-am putut.

Digestivul

42.

Aude muzica până să ajungă măcar la jumătatea dealului spre casă. Înainte să plece, înainte să afle despre Ebba, fusese prinsă într-o luptă cu Sören în bucătărie. Încercările lui de împăcare, băutul compulsiv. Mikael şi Camilla râzând împreună pe podea lângă sistemul audio.

Acum pare că au continuat să sărbătorească Anul Nou.

Exact ca în vremurile bune.

Lor nu le-au fost întoarse lumile cu susul în jos. Nu încă.

Deschide uşa cât de uşor poate, ca să nu le atragă atenţia. Imediat ce păşeşte înăuntru, îi vibrează iar telefonul. Se uită la ecran, sperând să fie de la spital, numai că o sună Tom.

— Tom?

— Sunt încă la computer. Am în faţă dosarul medical al lui Mikael.

Fusese atât de concentrată să rezolve problema cu grupa de sânge că nu se gândise o clipă la consecinţe, la ce alte informaţii îi mai fuseseră împărtăşite lui Tom pe parcurs. Acum, toate secretele lui Mikael au fost expuse înaintea lui.

Nu mai contează. Nu contează cât de bine păstrează ea aparenţele. Eforturile ei de a-l proteja pe Mikael şi a

proiecta imaginea unei familii normale, toate sunt de domeniul trecutului. Supradoza Ebbei a schimbat totul.

— Habar n-am avut că e atât de dus. Cu o noapte înainte de Revelion... Tu şi cu Mikael mai dormeaţi în acelaşi pat?

— Are casa lui în fundul grădinii, zice Lisa. A trecut multă vreme de când am împărţit patul.

— Am mai văzut asta, de prea multe ori, spune Tom. Multă lume crede că dependenţii trăiesc pe stradă, dar multe cazuri de dependenţă rămân neraportate. Dependenţii există acolo unde te aşteptaţi mai puţin să-i găseşti.

— Nu pot să vorbesc acum.

— Lisa, ascultă-mă! Tu eşti co-dependentă. Nu poţi să vezi clar. Dependenţa de droguri îi face pe oameni să mintă şi să înşele. Îi trădează pe cei mai apropiaţi. Fii cu băgare de seamă! Nu se poate avea încredere în el.

Îi închide şi urcă încet scările. Atunci dă cu ochii de cheile lui Mikael în cuierul unde atârnau pantalonii lui murdari înainte să-i ducă Ebba la spălătorie. Trebuie că i le găsise în buzunar.

Brusc îşi dă seama că mai există o explicaţie, că poate s-a înşelat, că poate nu Marlon a fost în spatele spargerii de la Maria Regina. Mai există un mod în care Ebba putea face rost de droguri.

Ia cheile lui Mikael, coboară pe vârfuri scările şi iese. Ocoleşte casa ca să se asigure că nu e văzută. Cărarea care coboară spre lac e alunecoasă şi udă de la fulgii grei care cad din cer. E beznă. Trebuie să fie cu băgare de seamă să nu cadă.

Baraca îi apare în față din întuneric. N-a mai intrat în ea de multă vreme. Când Mikael s-a apucat s-o renoveze, a privit acțiunea drept o formă de terapie pentru el, ceva care să-l țină ocupat. Acceptase că are nevoie de timp şi spațiu pentru sine.

Într-o dimineață cu ceva timp în urmă, Ebba intrase la ei în dormitor. Găsise o cutie de Citodon[9] sub perna lui Mikael. O luase la rost pe Lisa din această cauză, zisese că citise prospectul, că tatăl ei n-avea voie să conducă şi că era o nebunie că ajunsese atât de departe consumul lui de pastile încât nu se mai putea da jos din pat fără o doză. Lisa stătuse şi se uitase fix la cutie. Nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Folia era aproape goală, mai avea doar o pastilă rămasă. Oare de cât timp dormea Mikael cu ea sub pernă? Cum de nu văzuse ce se petrecea în patul pe care-l împărțeau? Discutase cu el în după-amiaza aceea, când se întorsese acasă de la lucru. Noaptea aceea fusese ultima petrecută împreună. Ziua următoare el se mutase în baracă, unde şi dormea de atunci.

Se uită iar peste umăr. Panta blochează vederea dinspre casă. Baraca e ascunsă de ochi iscoditori.

Descuie uşa, aprinde lumina şi intră. Bicicletele sunt parcate una lângă alta, pe bancul de lucru sunt mănuşi şi piese de schimb, diferite unelte. Pe perete, un afiş de la o cursă din Franța, iar lângă el un tricou galben de lider de pluton.

---

[9] Combinaţie de paracetamol cu codeină. (*n. trad.*)

Un şir de trepte duce la un loc de dormit. Imediat la dreapta se află o baie. Mai încolo, pe stânga, e un birou mic.

În colțul de după biciclete dă cu ochii de ceva ce nu poate identifica. Un pachet mare, învelit în folie albastră de plastic şi având cureluşe de fixare. Dă bicicletele la o parte ca să ajungă la el, desfăcând cureluşele şi plasticul.

Înăuntru găseşte un pătuț care nu a mai fost asamblat niciodată şi un cărucior pentru gemeni strâns. În cărucior, un scaun de maşină pentru bebeluşi. Toate lucrurile pe care nu mai avuseseră de ce să le folosească, în ambalajul original, cu etichetele cu prețul încă pe ele.

Mikael a dus-o pe Ebba acasă într-un scaun identic atunci când au părăsit unitatea de neonatologie de la Södersjukhuset cu aproape optsprezece ani în urmă. Ebba avea un tub într-o nară. Mikael o hrănise prin el în primele săptămâni.

De sub cărucior iese un plic. Lisa trage de el şi descoperă plângerea lor de malpraxis. Citeşte formularele pe care l-a lăsat pe Mikael să le completeze. Versiunea lor despre cum s-au desfăşurat lucrurile, de la tratamentele hormonale inițiale, greața şi tensiunea oscilantă, la întâlnirea cu Sören, în care acesta le spusese că are şi veşti bune, şi veşti rele, ecografia care confirmase că e însărcinată cu gemeni, verificările de rutină ale tensiunii, cu o asistentă diferită de fiecare dată, care refuza s-o asculte pe Lisa. Ultima doză intravenoasă, puternică, de medicament antihipertensiv care-i scăzuse atât de mult tensiunea şi atât de repede,

că placenta ei nu mai fusese suficient de viabilă încât să asigure oxigen pentru bebeluşi, pierderea sunetelor inimii fetale şi, în cele din urmă, cezariana de urgenţă.

Se uită la semnăturile lor, abia lizibile.

Nu depuseseră niciodată plângerea pentru că pur şi simplu nu fuseseră în stare. Nu putuseră suporta ideea de a răspunde la şi mai multe întrebări, de a da declaraţii ca martori, de a li se aminti în permanenţă. Fusese vorba de supravieţuire, de încheiere, de depăşire a momentului. Mai presus de toate, fusese vorba de Ebba. De a-şi găsi puterea pe care o mai aveau ca să aibă grijă de copilul care supravieţuise.

Sub căruţ mai sunt nişte lucruri. Lisa pune plicul la loc şi bagă mâna pe dedesubt. Trage afară un ursuleţ şi un rulou de tapet.

Se puseseră de acord să arunce toate aceste lucruri, Lisa se uitase pe fereastra dormitorului la Mikael cum le încarcă în portbagajul maşinii. Trebuie să se fi răzgândit pe drumul spre centrul de reciclare. Trebuie să fi dat ocol străzii, să fi parcat jos lângă lac şi să fi dus toate lucrurile sus în baracă, unde le ascunsese într-un colţ.

Apucă de o bucată de bandă adezivă şi desface ruloul. Tapet albastru cu baloane pe el. Baloane cu sfori, care se ridică spre cer.

Îi tremură mâinile când îl pune la loc, învelindu-l în plasticul lui. Uşa spre biroul lui Mikael e crăpată. Trupul i se mişcă într-acolo prin propria voinţă, ghidat de instincte. Intră, se duce în mijlocul camerei şi se uită de jur-împrejur.

Lasă capul pe spate şi-şi dă seama că una dintre plăcile tavanului fals e strâmbă.

43.

Lisa nu răspunde.

Tom îşi vâră telefonul în buzunarul pantalonilor şi deschide uşa apartamentului. Purple îl întâmpină pe hol, dar nu e fericit ca de obicei. Ţine capul în jos şi se mişcă precaut, cu nelinişte în ochi.

Tom se aşază pe podea şi-şi îmbrăţişează câinele. N-ar fi trebuit să-l lase singur.

Se duc în living, unde e pornit televizorul. Pe ferestre vede artificiile explodând cu pocnituri puternice în flori colorate. Trage draperiile, înjurându-se că nu s-a gândit s-o facă înainte să plece. Camera se cufundă în întuneric. Porneşte lampadarul de lângă bibliotecă, apoi sistemul audio, pe telefon alege iar Springsteen, o voce care pentru Purple e la fel de familiară şi liniştitoare ca a lui.

Scoate pachetul pe care l-au luat de la Ica Maxi, rupe banda adezivă de pe el şi aruncă ambalajul de hârtie pe podea. Având în mână hanoracul mic, tricotat, se duce la Purple şi i-l pune. La adăpost i-au zis despre hăinuţele de furtună, un soi de vestă pe care i-o pui câinelui ca să-şi dea mai bine seama de limitele trupului său şi să-l ajute să se simtă liniştit. Hanoracul, o raritate la mâna a doua pe care a cheltuit o groază de bani ca s-o cumpere de la alt colecţionar, n-o fi o hăinuţă de furtună cum se cuvine care să-l ajute

pe Purple să treacă peste Revelion, dar are alte avantaje unice.

Purple lasă capul pe-o parte şi se uită la el cu un pic mai multă însufleţire şi gravitate.

— Ştiu că nu vrei să fii o pisică sălbatică[10], zice Tom scărpinându-l după urechi, dar n-ai arătat niciodată mai frumos, amice.

Îl trage pe Purple mai aproape, ridicându-l într-o îmbrăţişare. Purple răspunde punându-şi labele pe umerii lui şi lingându-l pe obraz.

— Hai să-ţi dăm ceva bun!

Se duc în bucătărie şi Purple urlă pe muzica de la sistemul audio când iese ciocolata pentru căţei. Tom îi toarnă o porţie zdravănă în castronel şi i-l duce în living.

E tot ce poate face pentru câine în noaptea asta. A apărut ceva mai important.

Se uită iar la telefon, dar Lisa n-a sunat. N-o să-i uite niciodată faţa, expresia când el a tastat codul numeric personal al lui Sören Isaksson şi i-a aflat grupa de sânge.

Ia biblioraftul neetichetat din bibliotecă, se duce în bucătărie şi se aşază la masă. Nu trebuie să se pripească cu concluziile, nu trebuie să-şi lase imaginaţia s-o ia razna, nu trebuie să se lase dominat de emoţii. Nu are cum să afirme cu siguranţă că Sören Isaksson e tatăl Ebbei. Tot ce ştiu este că acest lucru e teoretic posibil, de vreme ce li se potrivesc grupele de sânge.

---

[10] Wildcat (engl.). (*n. trad.*)

Lisa n-a avut niciodată preeclampsie, de asta e sigur. A mai făcut o dată analiza, ca o a doua opinie la a doua opinie a lui, dar rezultatul a ieşit la fel. Nu exista proteină în sângele ei, ceea ce excludea preeclampsia. Lisa pur şi simplu avusese tensiune oscilantă, aşa cum insistase ea tot timpul.

Motivul pentru care Sören refuzase să accepte aşa ceva şi continuase s-o trateze pentru preeclampsie îl depăşise mereu. Poate că se gândise că e mai bine să fie mai prudent decât e cazul, să dea prea multe medicamente decât să-şi asume un mic risc? I-ar plăcea să creadă că aşa au stat lucrurile. Însă acum pare evident că nu fusese doar atât.

E adevărat că Lisa nu se simţise bine pe perioada sarcinii, dar Sören ştiuse că mai exista o explicaţie pentru asta, una simplă şi complet firească. Era vorba despre ceea ce el numise veşti bune la întâlnirea cu Lisa şi Mikael, cum că ea avea gemeni. Pe vremea aceea, gemenii nu erau deloc ceva neobişnuit la sarcinile obţinute prin fertilizare in vitro.

Obligată să aleagă între opinia lui Tom şi cea a lui Sören, Lisa optase să-l creadă pe acesta din urmă. N-o putea condamna. Probabil că şi el ar fi făcut la fel. Sören era singurul om capabil să le ofere ei şi lui Mikael copilul pe care încercaseră să-l facă de atâta vreme.

Când se dusese la Mikael cu bănuielile sale, acestea îi fuseseră respinse cu şi mai mare asprime, aproape cu ameninţări. Dacă nu înceta să-şi mai bage nasul unde nu-i fierbea oala, dacă nu înceta să se amestece în căsnicia lor, se puteau întâmpla lucruri rele.

În căsnicia asta nu e loc decât pentru un bărbat.

Mikael îl făcuse să se simtă ca un idiot, ca un om care pune sare pe rănile altora, ca un om care încearcă să strice un cămin.

Sören nu-i administrase Lisei tratamentul potrivit. Doza intravenoasă de medicament antihipertensiv fusese mult prea mare şi îi scăzuse tensiunea mult prea repede. Le făcuse rău copiilor pe care-i purta, oprindu-le inimile.

Certificatul de deces e la coada biblioraftului. Bebeluşul de sex masculin nu prezentase semne de viaţă în afara uterului. Conform consultantului principal, care asistase la naştere, nu exista nicio cauză de investigaţie medico-legală. Copilul nu primise niciodată nume, doar un cod numeric personal care nu fusese folosit niciodată decât pentru scriptele Fiscului şi ale Evidenţei Populaţiei. Părinţii nu solicitaseră să completeze un formular de recunoaştere a paternităţii.

Data decesului era 8 august 2002. Aceeaşi zi în care se născuse Ebba.

Toate actele fuseseră semnate de Sören Isaksson.

Statisticile Consiliului Naţional de Sănătate şi Asistenţă Socială au propria lor mapă de plastic în biblioraft. Tom scoate paginile capsate şi-şi trece degetul arătător peste rânduri.

În Suedia sunt, în medie, aproximativ patru decese la mia de născuţi vii. În 2002, cifra a fost de 5,2. S-au raportat două cifre, una de la Biroul Central de Statistici şi alta de la Registrul Medical de Naşteri Suedez. Prima fusese 352, a doua – 348. O diferenţă de patru.

Tom îl întrebase pe un asistent social de la Consiliul Național de Sănătate și Asistență Socială cum era posibil să existe o discrepanță între cele două cifre. I se răspunsese că sistemul procesează diferit nașterile de la mamele născute în străinătate și pe cele de la mamele neînregistrate în Suedia la momentul nașterii, că nu e nimic neobișnuit, că o potrivire de sută la sută e imposibil de realizat. Uneori, în fișele pacienților sau la introducerea datelor în sistem mai apăreau greșeli.

Poate că putea fi explicat, dar nu și înțeles. Patru bebeluși dispăruseră în acel an în procesul administrativ.

Majoritatea bebelușilor care nu supraviețuiau mureau înainte de soroc, mulți dintre ei din cauza unor probleme de sănătate ale mamelor, unii acasă, alții în clinici mai mici folosite pentru urgențe și cărora le lipseau competența și echipamentul necesare ca să-i salveze.

Moartea unui bebeluș la nașterea la termen într-un spital din Suedia e extrem de neobișnuită, iar astă-seară Sören i-a povestit Lisei despre o altă femeie care venise mai devreme în ziua respectivă, prezentând aceleași simptome. O femeie străină, fără plasă de siguranță socială, care nu avusese niciun contact anterior cu sistemul de sănătate suedez. O femeie care intrase în convulsii și-și pierduse nu numai copilul, ci și viața.

Dacă povestea e adevărată, înseamnă că într-una dintre cele mai importante maternități din Europa muriseră la naștere doi copii, lucru care ar fi ajuns pe prima pagină a ziarelor și ar fi dus la pornirea unei

anchete interne temeinice care să investigheze activitatea unității. Tom nu-şi aminteşte nimic de genul acesta. Oare era posibil să-i fi scăpat lui?

Găseşte data naşterii Ebbei în statisticile oficiale. În ziua aceea există un singur deces înregistrat. Un copil născut mort, băiețel.

Statisticile exact asta sunt, statistici, nu există informații despre împrejurări sau părinți. Asemenea detalii țin de legea protecției datelor personale. Dacă însă ceea ce i-a spus Sören Lisei în seara asta e adevărat, în ziua aceea, acum aproape optsprezece ani, ar fi trebuit să fie înregistrate două decese, nu unul singur. Cum se explică aşa ceva? Södersjukhuset n-ar fi făcut o asemenea greşeală din neglijență, nu într-un asemenea caz. Se putea să fi fost manipulat cumva registrul? Indiferent de cât de mare şi tare era Sören, cu siguranță era imposibil să fi umblat la statisticile oficiale, nu-i aşa?

Minte, asta trebuie să fie.

Fiindcă băiatul Lisei a murit. Ea i-a spus că l-a văzut cu propriii săi ochi, îi descrisese cum arăta.

Sören ascunde ceva, asta e clar. Dar ce?

Pune hârtiile la loc, închide biblioraftul şi îl pune în bibliotecă. Purple a ațipit în fața televizorului, unde echipele de fotbal sunt prinse într-o încleştare. Lui Tom însă nici nu-i vine să se uite la scor.

În schimb, se duce la fereastră şi se uită la cerul nopții. Lisa i-a spus că băiatul mort avea pe buză un semn din naştere care arăta ca o afină.

E genul de chestie care se petrece atunci când apar schimbări hormonale, sau ar putea fi ereditară. Din

câte ştie el, nu există nimic de genul ăsta pe partea Lisei. N-a văzut niciodată vreun semn din naştere pe trupul ei.

Însă e posibil să fie irelevant. Putea fi cauzat de cu totul altceva. Putea să fie o formă de cancer. Conform certificatului de deces, nu se efectuase nicio examinare medico-legală.

Tom îşi trece mâinile prin păr şi închide ochii, dându-şi seama că se rătăceşte într-un labirint de gânduri din care nu are cale de ieşire.

Marlon.

El e piesa din puzzle pe care n-o poate găsi. Sören şi Camilla au avut un copil în aceeaşi vară ca Lisa şi Mikael. El şi Ebba s-au găsit pe un site de matrimoniale, lucru care a readus la suprafaţă tot rahatul ăsta. Să fi fost oare o coincidenţă?

Îl izbeşte un gând, compus din fragmente ale puzzle-ului pe care i l-a dat Lisa. Speră ca ea să nu se pună în pericol.

De la gând îl ia cu rău. E imposibil. E prea absurd. Nici măcar nu poate fi conceput. Asemenea lucruri nu se pot face în societatea de azi.

Când întinde mâna după telefon, mâna îi tremură. Tot nimic de la Lisa. Nu speră decât ca ea să nu se pună în pericol.

L-a rugat să mai încerce să-l găsească pe Marlon. Nici urmă de el însă, chiar dacă i-a lăsat câteva mesaje.

Suflete pereche.

Glasul Lisei îi răsună cu ecou în cap. Îşi dă seama că nu poate să renunțe, nu acum, nu în restul nopții, poate nici în tot restul vieții.

„Unde naiba eşti, Marlon, când fata pe care o iubeşti se zbate între viaţă şi moarte în spital?” îşi zice în sinea lui.

Dă sistemul audio puţin mai tare ca să ascundă pocniturile intermitente ale artificiilor care încă mai explodează afară, apoi se duce pe vârfuri în hol, îşi trage pe el vechiul hanorac şi bocancii şi pleacă. În timp ce coboară scările, îşi aminteşte ce le-a zis doctoriţa care o tratează pe Ebba, ceva de care el şi Lisa fuseseră prea buimăciţi să le mai pese.

Fata care aşteptase ambulanţa cu Ebba le spusese paramedicilor că aceasta intrase dintr-odată împleticindu-se pe ringul de dans. Era goală şi aproape încetase să mai respire. Undeva în Storängen.

Dacă era goală, probabil că fusese într-un loc intim cu prietenul ei.

Când ajunge la parter, scoate telefonul.

Răspunde Jessica Möller.

— Sunt doctorul Tom Abrahamsson. Ne-am cunoscut la spital cu puţin timp în urmă când am venit cu Lisa Kjellvander. Am o întrebare despre ambulanţă.

44.

Tot ce a scos din tavanul fals e împrăştiat pe podeaua biroului lui Mikael. Geanta ei de sală şi permisul de acces, cutii pline de diferite tipuri de oxicodonă, metadonă şi sprayul nazal Instanyl. Fiecare cutie e marcată cu iniţialele MR şi un număr.

MR de la Maria Regina. Numere ca să ţină totul în ordine, un sistem pe care l-a introdus chiar ea ca să fie

mai uşor de făcut inventarul şi de respectat regulile şi reglementările privitoare la aceste medicamente.

Ia o cutie de Instanyl, o deschide şi scoate o sticluţă maronie cu pompiţă de pulverizare. E cu acţiune rapidă şi administrată numai pacienţilor cu dureri apărute brusc după administrarea morfinei. Dacă medicamentul este administrat unor pacienţi care nu sunt deja în tratament cu alte stupefiante, rişti să le încetineşti respiraţia la niveluri periculos de joase. La o persoană care ia regulat Citodon, de pildă, poate avea un efect pozitiv, dacă eşti atent. La asemenea pacienţi, fentanilul blochează de regulă toată durerea, atât fizică, cât şi psihică. Stresul pacientului se reduce şi acesta se simte calm.

Doza iniţială e de un puf de fiecare dată când apar dureri episodice paroxistice. Dacă durerea nu cedează în zece minute, se administrează încă un puf în cealaltă nară, după care trebuie aşteptat cel puţin patru ore.

Dacă pacientului i se administrează din greşeală o doză mai mare, primele simptome sunt moleşeala, somnolenţa, scăderea temperaturii, încetinirea ritmului cardiac şi dificultăţi de control al braţelor şi picioarelor. În cazuri grave, supradoza conduce la încetarea completă a respiraţiei, care, la rândul său, duce la comă, care pune viaţa în pericol. La centrul de îngrijiri paliative sunt foarte atenţi la respiraţia pacientului. Tratamentul este oprit la primul semn de respiraţie îngreunată.

Fentanil nu poate fi administrat copiilor şi tinerilor sub optsprezece ani. Derulează seara în minte. Calmul controlat de la început al lui Mikael, sugestia lui de a

depune o sesizare online la poliție, conversația de la masă, din dormitor, rarul momentul de sinceritate de la miezul nopții, când nu erau decât ei doi, ținându-se de mâini şi uitându-se la artificii.

Îmi pare rău pentru tot.

De cât timp se face că nu vede şi şi-a oprit simțurile ca să se protejeze pe ea şi familia ei, dar şi pentru că se simțea vinovată?

Mikael s-a cățărat pe scara opiaceelor. A început când s-a născut Ebba şi Lisa era atât de bolnavă că nu se putea da jos din pat. Acum a ajuns pe treapta cea mai de sus. Fentanilul e singurul lucru care-l mai poate calma. Cumva, a păstrat o urmă de control asupra vieții sale. Acesta a fost aspectul înşelător. Din nevoia de droguri puternice a încetat să mai conducă. De aceea părea aşa detaşat şi dormea toată ziua, ratând lucrurile care se petreceau în jurul lui. Numai că dependenții nu sunt cum crede lumea, nu trăiesc în umbră, nu dorm sub poduri. În limitele unei vieți pe care şi-a creat-o, Mikael încă e funcțional şi capabil. Îşi face treaba din propria voință, fără să dea socoteală sau să se subordoneze nimănui. Dependența lui l-a făcut din ce în ce mai manipulator. Nu e stăpân pe droguri, drogurile sunt stăpâne pe el.

Nu se poate avea încredere în el.

Mikael a trăit aceeaşi pierdere ca ea, dar nu şi-a revenit. El trăieşte noaptea, privind fix în întuneric.

Lisa a fost şi ea acolo, în întunericul acela. Ştie cât de nesfârşit e. Pierderea unui copil e ceva ce nimeni nu e pregătit să gestioneze. Fiecare reacționează diferit. Dragostea ei pentru Ebba a pus-o în cele din urmă pe

picioare, dar pentru Mikael nu a fost suficientă ca să-l salveze.

De ce? Cum a putut să aleagă întunericul?

Problemele fizice, spatele lui, epuizarea, diagnosticul de ADHD, agitația, afurisitele de picioare erau suficiente să facă pe oricine să cadă pradă dependenței.

Trădarea lui Mikael față de ea e acum un fapt. A mințit-o, a furat de la ea, a comis o infracțiune la locul ei de muncă. Le poate ierta pe toate, însă Ebba se zbate acum între viață şi moarte din cauza a ceea ce a făcut el. Asta nu se poate ierta.

Dacă sună la poliție şi spune totul, Mikael o să fie arestat. Probabil o să fie condamnat, poate chiar închis în vreun soi de centru de tratament. Şi după aia?

Dacă înaintează actele de divorț, cum o să-i fie viața? Dacă Ebba scapă. Dacă moare. Dacă rămâne cu creierul afectat permanent.

Însă Mikael nu e singurul vinovat de infracțiuni aici. Sören s-a ocupat de procesul de fertilizare in vitro. E singurul care ştie a cui spermă a fost folosită ca să-i fecundeze ovulele. Ei doi au avut câteva discuții între patru ochi de care ea nu a fost informată. Căzuseră de acord să-i folosească sperma lui Sören?

Întreaga lume se clatină. Trebuie să închidă ochii şi să respire adânc ca să nu verse iar.

Mai întâi fertilizarea in vitro, apoi cezariana de urgență. N-a fost victima unei singure agresiuni sexuale, ci a două.

Ceea ce i-a făcut Sören e cea mai mârşavă formă de viol. În plină zi, ascunzându-se după halatul lui alb, după instituția lui.

Îşi aduce aminte ce a zis Tom, că o grupă de sânge nu le oferă răspunsuri categorice. Paternitatea nu poate fi stabilită fără un test ADN. Un test de paternitate ar avea repercusiuni legale. Dar Lisa se îndoieşte că povestea despre felul în care a fost adusă pe lume Ebba şi viaţa şi căsnicia ei distruse ar avea vreo influenţă asupra unei posibile pedepse.

Sören nu poate fi pedepsit suficient pentru ce a făcut.

Nu are nevoie să aştepte rezultatul unui test de paternitate. Faptul că Ebba are aceeaşi grupă de sânge ca Marlon şi Sören nu e o coincidenţă. Felul în care Sören se uită la ea, cum vorbeşte despre ea... Ştie că-i a lui. Şi, de vreme ce ştie el, trebuie că ştie şi Camilla. Fiindcă a fost de faţă. La fiecare pas al drumului.

Dacă Ebba trece cu bine noaptea, în ce fel de zi are să se trezească?

Lisa nu poate să spună poliţiei, nu poate să spună nimănui. I-ar distruge fetei viaţa. Deja a pierdut un copil.

Adevărul n-o să-i elibereze, n-o să le rezolve nicio problemă. Din contră, ar putea să distrugă totul, puţinul care i-a mai rămas.

Îşi aminteşte când era de vârsta Ebbei, făcuse o tâmpenie într-o situaţie în care o puseseră alţii şi tatăl ei îi pusese mâinile pe umeri şi o zgâlţâise. Îi spusese că trebuie să-şi folosească viclenia când băieţii o bagă în belele.

Nu-şi mai poate îngropa capul în nisip.

Ia o folie de pastile din grămadă. Desface nişte capsule negru cu roz şi toarnă pudra într-o cutie goală

pe care o vâră în buzunar, după care se ridică în picioare şi iese.

45.

Îi vede prin ferestre, sus în salon. Mikael şi Camilla stau de vorbă, cu paharele în mâini.

Se duce la piscină şi desface legăturile care ţin prelata. Aceasta pârâie în vânt când o ridică. Un pic de apă curge pe panourile noi şi transparente de sticlă care acoperă bazinul. Sub ele sunt luminile. Iluzia va fi fără cusur în momentul în care o să le aprindă.

Ridică iar privirea spre salon. Mikael şi Camilla stau încă de vorbă şi n-au observat-o.

Urcă scările de pe exteriorul casei spre terasă şi se opreşte în dreptul uşii glisante care dă în salon. Îşi studiază în sticlă reflexia ca o expunere dublă, o studiază pe femeia în care s-a transformat. E singura care ştie tot ce s-a întâmplat. Singura care ştie ce o să se întâmple în continuare.

Îşi vede hotărârea din ochi, o tărie pe care niciodată nu crezuse c-o are. Acum ştie de ce este capabilă.

Refuză să mai fie o victimă.

Când dă cu ochii de ea prin geam, Camilla tresare vizibil. Mikael sare şi el şi se întoarce. O priveşte lung şi întrebător, ca şi cum n-ar cunoaşte-o, ca şi cum n-ar putea pricepe ce caută acolo. Se duce la sistemul audio, îl opreşte, apoi se întoarce şi deschide uşa glisantă.

— De ce intri pe aici? întreabă el.

Lisa îşi scutură zăpada de pe palton şi intră. Mikael nu-şi ia o clipă ochii de la ea.

— Am coborât la lac, răspunde ea. Simțeam nevoia să-mi limpezesc gândurile.

— Ai lipsit mult, spune Camilla. La Maria Regina e totul în regulă?

— Da. Cred că putem lăsa toate astea în urmă acum. Măcar până mâine.

— Bun, zice Mikael. Ai vrea ceva de băut?

E cherchelit, dar majoritatea oamenilor nu şi-ar putea da seama doar uitându-se la el. Nu ştie dacă asta se datorează faptului că echilibrează alcoolul cu altceva sau i s-a obişnuit trupul cu băutura. Nu-i pasă. Cu siguranță n-a luat fentanil. Nu în seara asta, nu încă.

— Mai avem coniac din ăla de pere care-mi place aşa mult? întreabă Lisa. Ai vrea şi tu, Camilla?

— Sigur, de ce nu?

— Stai aici, zice Mikael.

— Nu, lasă-mă pe mine! Ai oprit muzica, nu trebuia s-o faci. De ce nu pui ceva ce-mi place?

— Ok, sigur, bineînțeles, răspunde Mikael.

În bucătărie, Lisa remarcă un pahar gol de vin roşu pe tejghea în dreptul locului lui Sören. Îi vede urmele de buze în partea de sus. Urme ale ADN-ului lui.

Se duce la dulăpiorul de băuturi şi scoate sticla de coniac şi trei pahare curate.

Din sistemul audio se aude iar muzică. Mikael şi Camilla i se alătură.

— Unde-i Sören? întreabă Lisa.

— Era obosit, aşa că s-a dus jos în camera de recreere să se întindă, răspunde Camilla. N-am putut găsi un taxi.

— Atunci ne rămâne nouă mai mult, zice Lisa.

Se întoarce cu spatele cât toarnă, ca ei să nu vadă cum cade în pahare pudra cu acțiune rapidă.

Le întinde băuturile lui Mikael şi Camillei, iar paharul ei şi-l umple cu apă.

— Eşti sigură că-i totul în regulă? întreabă Mikael iar.

— Bineînțeles, răspunde ea. Mai ai veşti de la Marlon, Camilla?

— Nu, dar nici nu mă aştept să primesc.

Camilla ia o înghițitură.

— Aşadar, ce facem acum?

— Mă gândeam că am putea să înotăm în piscină, zice Lisa.

Mikael bea. Chicoteşte.

— Piscina e închisă, zice el.

— De fapt, nu e.

— Poftim?! Dar prelata e trasă de săptămâni bune. Luni, chiar.

Lisa ridică din umeri.

— Tu vorbeşti serios? continuă el. Adică piscina e încă încălzită şi plină de apă?

— Am pus prelata pe ea, dar n-am avut timp să fac şi restul. N-am vrut să-ți zic mai înainte, pentru că m-am gândit că o să te superi.

— Drace, de-abia aştept următoarea factură de curent!

— Poate putem să vedem asta ca pe un lucru bun. Doar ai zis că vrei să înoți un pic, nu?

Se duce la cârligul unde atârnă telecomanda luminilor piscinei. Întreaga curte din spate se

luminează la o apăsare pe buton. Piscina sclipeşte în bleu. Mikael priveşte fix pe fereastră, cu gura căscată.

— Deci asta făceai tu acolo, spune el. Scoteai prelata.

— Da.

— Bun! Mikael, acum vreau să-ți văd saltul îngerului de pe terasă!, strigă Camilla. Aminteşte-ți de pariul nostru!

— Numai că tu n-ai costum de baie la tine, nu? întreabă Mikael râzând şi uitându-se la ea.

— Îi trebuie? intervine Lisa.

— O să fie de pomină! zice Camilla.

— Camilla, afară e ger şi tu zici c-o să te dezbraci? întreabă Mikael.

— Va trebui să intrăm şi noi dezbrăcați, nu crezi, Mikael? propune Lisa. Să ne susținem musafira?

— Poți să-ți închipui reacția lui Sören când o să se trezească şi o să ne găsească goi în piscină?

Camilla râde şi mai soarbe din băutură. Se uită la pahar şi, când îşi dă seama cât de puțin a mai rămas, dă pe gât restul.

Exact reacția lui Sören e cea pe care o aşteaptă cu cea mai mare nerăbdare şi Lisa.

— Doamne, exclamă Camilla, chestia asta e tare!

— Pot să pornesc şi sauna ca să ne încălzim după.

Mikael o studiază, nevenindu-i să creadă ce-i aud urechile.

— Doar n-o să renunți de frică, nu, Mikael? întreabă Camilla. Adu-ți aminte că am făcut un pariu!

Deja i se împleticeşte limba.

— Nu tu erai ăla care voia să ne facem un pic de cap în seara asta, Mikael? întreabă Lisa. Care voia să fiu fata cu care s-a însurat?

El se încruntă.

Lisa îi susține privirea, ştie ce gândeşte. Mikael n-ar putea refuza în veci o provocare.

— Mie-mi sună grozav, zice el.

Bea iar. După ce pune paharul jos, se uită lung la el şi face o grimasă, apoi ridică privirea la Lisa.

— Ce e? întreabă ea.

— A avut un gust uşor ciudat.

— Mă rog! se bagă Camilla. Hai, să mergem să facem o baie!

Îl apucă de braţe şi începe să-l tragă spre living.

— Totul e chimie, zice Lisa.

Mikael se opreşte la jumătatea pasului şi se întoarce către ea.

— Ce-ai zis?!

Dă capul pe spate, încercând să-şi dea seama ce se întâmplă, de ce îşi simte trupul atât de amorţit. Ar trebui să recunoască gustul oxicodonei, la fel cum ar trebui să recunoască senzaţia aceea de somnolenţă şi euforie. Nu trebuie să amesteci oxicodona cu alcoolul.

— Tu de ce nu bei? întreabă el.

Acum i se împleticeşte şi lui limba.

— Am nevoie de nişte apă.

— Şi de ce-mi citezi din discursul de la nuntă?

— Mi-am amintit de el când mă plimbam pe afară, zice Lisa. Mikael nu crede în Dumnezeu, Camilla. S-a exprimat clar, ca să priceapă toţi la nunta noastră. Nu crede în viaţa de apoi. Când murim, trupurile noastre

vor fi făcute bucăți şi descompuse în pământ, oferind hrană diverselor gângănii şi microbi. Aşa au fost aranjate lucrurile, nu de o zeitate, nu de oameni, ci de legile ştiinței. Fiecare vibrație, fiecare unitate de energie, sutele de trilioane de particule din care suntem alcătuiți vor fi transformate şi vor trăi sub alte forme.

— Numai dragostea nu poate fi explicată, zice Mikael. Nu poate fi nici creată, nici distrusă.

Zâmbeşte. Din colțul ochiului i se desprinde o lacrimă care i se prelinge pe obraz.

Lisa ascultă o clipă sunetul paşilor şi vocilor de pe terasa de deasupra ei, apoi se duce şi se aşază undeva unde s-o vadă ei. Mikael şi Camilla stau dezbrăcați deasupra ei, nederanjați de frig sau de goliciunea lor. Protejați de oxicodonă, complet relaxați.

Muzica de la sistemul audio porneşte cu o bătaie de tobe care sună ca o mitralieră, după care vin riff-ul de chitară şi secvența bubuitoare de bas.

— Urcați-vă pe balustradă! strigă ea la ei. Vreau să văd un tandem frumos sărind.

Mikael trece primul peste balustradă.

— Şi cu tine cum rămâne, Lisa? strigă Camilla. De ce stai acolo jos cu toate hainele pe tine?

— Urcă-te pe balustradă, Camilla! Ăsta a fost pariul, nu? Vin şi eu imediat după tine.

Mikael îi întinde Camillei o mână şi o trage pe balustradă, chinuindu-se un pic să-şi păstreze echilibrul.

Lisa fredonează versurile în sinea ei. Ştie fiecare cuvânt. Fiecare propoziție îi grăieşte, fiecare bătaie o încurajează.

— Săriți la trei!

— *Bine, bine*! strigă Mikael.

— Unu!

— Doi!

— Trei! *Săriți*!

Se țin de mână când cad prin aer. Lisa vede fiecare mişcare a trupurilor lor, mâinile strânse, bătăile brațelor libere, picioarele care par că aleargă, zâmbetele contorsionate de pe fețe. Se rotesc încet înainte.

Sticla se sparge sub greutatea trupurilor lor, prefăcându-se în cioburi ascuțite care le despică burțile şi gâturile. O fântână de sânge țâşneşte spre cer. Trupurile le alunecă încet prin crăpătură, aterizând la fundul piscinei cu un zgomot surd. Ce a mai rămas din panouri se prăbuşeşte peste ei într-o ploaie de sticlă spartă.

Lisa se apropie de marginea piscinei.

Mikael şi Camilla zac pe fundul ei, prinşi într-o îmbrățişare, complet nemişcați şi tăcuți. Din trupuri încă le mai curge sânge, colorând băltoaca de apă din jurul lor în roz.

46.

— *Camilla*!

Zgomotul de sticlă care se sparge l-a trezit pe Sören, care a ieşit în fugă din camera de recreere şi s-a luat cu

mâinile de cap, iar acum priveşte în piscină, cu ochii plini de groază.

Cade în genunchi, încă înmărmurit la vederea trupurilor care zac fără viaţă jos, acoperite de sticlă spartă şi sânge, după care sare în picioare şi dă fuga în cealaltă parte a piscinei, coboară scara, sare peste ultimul fuscel şi se îndreaptă grăbit spre cadavre. Sticla spartă îi scrâşneşte sub tălpi, iar el alunecă în balta de apă din jurul trupurilor. Când o apucă pe Camilla de umeri s-o întoarcă, ei îi ţâşneşte sânge din gură. Ochii îi sunt larg deschişi, goi.

Sören îşi smulge manşetele şi-şi suflecă repede mânecile cămăşii. Îi pune o mână pe piept şi două degete pe carotidă. Începe manevre de resuscitare. Din ea continuă să curgă sânge. Târându-se peste soţia lui, încearcă să-l trezească pe Mikael. Trupul acestuia nu reacţionează nici el la atingerea lui.

Sören ţipă în noapte, un sunet oribil.

Se ridică, se întoarce şi o priveşte pe Lisa cu privirea. Pieptul i se ridică şi coboară violent. Cămaşa îi e îmbibată de sânge. Bretelele îi atârnă la mijloc.

— *Ce-ai făcut*?

Ea se apropie, oprindu-se la un pic peste un metru de marginea piscinei.

— Tu ai zis-o; Camilla nu ratează nicio şansă să înoate şi nu are rău de înălţime.

— Dar cum au putut...

— M-ai auzit zicându-le, nu-i aşa, că piscina e închisă peste iarnă? Din nefericire, nu m-au ascultat.

Sören caută ceva de zis. Se holbează la ea ca la un monstru, o creatură din cele mai negre coşmaruri ale lui.

— Mikael a furat medicamentele de la centrul de îngrijiri paliative. Ebba a dus fentanil la petrecere. În prezent se zbate între viaţă şi moarte la spital.

— *Ce tot spui acolo*?

Glasul aproape i s-a frânt.

— *Ebba e la spital*?

— Da, zice Lisa. Şi e numai vina ta.

Ochii lui Sören se mişcă agitaţi dintr-o parte într-alta, de la trupurile de pe fundul piscinei la Lisa şi înapoi. Răsuflă greu, arată de parcă ar fi cât pe ce să-l lovească damblaua.

— *Eşti nebună, Lisa*! strigă el. *A fost o capcană*! *Tu i-ai omorât*!

— Fişa Ebbei a rezolvat misterul. Grupa ei de sânge. Mikael n-are cum să fie tatăl ei biologic. Ai ştiut-o tot timpul şi n-ai zis nimic.

Sören încearcă să înţeleagă grozăvia a ceea ce s-a întâmplat, să înţeleagă consecinţele.

— *Ai un atac de panică, trebuie să te calmezi*! *Trebuie să chemăm salvarea. Trebuie să-i scoatem pe Camilla şi pe Mikael din piscină*!

Se duce în fugă la scara piscinei, urcă şi iese.

— Telefonul meu, zice el. Trebuie că l-am lăsat în casă, lângă canapea.

— Sunt morţi, Sören, zice Lisa. La fel ca fiul meu.

Sören se opreşte în cadrul uşii camerei de recreere.

— Fiul tău? Despre ce vorbeşti?

— Vorbesc despre momentul în care am născut, despre băieţelul care a murit şi fetiţa care a trăit. În seara asta, în spitalul în care Ebba zace într-un pat, am aflat că am purtat în pântec nişte copii care nu se poate să fi fost ai lui Mikael, dar se poate foarte bine să fi fost ai tăi.

— Asta-i o nebunie!

— Mikael trebuie să-şi fi dat seama că Ebba nu-i a lui. Înşelătoria ta l-a distrus. L-ai transformat pe bărbatul pe care-l iubeam într-un dependent abject de droguri. Trădarea ta şi abuzul lui de droguri au dus la supradoza Ebbei.

Sören se apropie încet spre ea.

Lisa îşi scoate telefonul şi-l ţine în faţa ei.

— Acum o să sun la poliţie. O să ai multe explicaţii de dat.

Sören ridică o mână într-un gest defensiv.

— Lisa, te implor, vino-ţi în fire!

Lisa clatină din cap, nu vrea să-l asculte, nu vrea să audă ce are el de spus în apărarea lui.

— Mi-ai fecundat ovulele cu propria ta spermă.

Sören o priveşte fix, aranjându-şi pantalonii şi desfăcându-şi bretelele.

Lisa înghite cu putere în sec, luptându-se cu suferinţa şi spaima care cresc cu fiecare clipă în care ochii lui reci ca gheaţa stăruie asupra ei. Coboară privirea la tastatura de pe ecran, începe să tasteze numărul poliţiei.

Sören face iute un pas spre ea, iar ea e prea lentă ca să reacţioneze. Bretelele îi sunt înfăşurate în jurul gâtului, iar el trage de capetele pe care le ţine în mână.

Materialul elastic i se strânge în jurul arterelor, intrându-i în piele şi muşchi, blocându-i căile aeriene.

Telefonul îi alunecă încet din mână. Încearcă să slăbească laţul din jurul gâtului, dar Sören e mult mai mare, mult mai puternic. Nu poate să respire. Nu se poate împotrivi când începe s-o tragă spre casă.

Lumea se întunecă. Nu simte nimic, în afară de cum i se târâie călcâiele pe mochetă.

Atunci se aude un zgomot ciudat. Ceva se izbeşte de ei, oprind strânsoarea de fier a lui Sören de pe gâtul Lisei. Ea cade pe jos icnind. Undeva în apropierea ei e un soi de agitaţie. Se sforţează să deschidă ochii, vede luminile de pe tavanul camerei de recreere şi simte vântul rece care intră pe uşile deschise trecând pe deasupra ei. Îşi atinge gâtul care o doare şi ustură, tuşeşte şi trage de câteva ori adânc aer în piept.

Încă întinsă pe mochetă, se întoarce.

Un bărbat stă călare pe Sören, cu genunchii pe umerii lui, izbindu-l în faţă cu pumnii strânşi. Sören se împotriveşte, încercând să se împingă în picioare ca să-şi respingă atacatorul, numai că acesta rămâne pe poziţii, aplcându-i în faţă lovituri furioase una după alta.

Are spatele şi gluga acoperite cu zăpadă. Mişcările îi sunt disperate, înnebunite, căci se luptă cu Sören, se luptă pentru ea. Hanoracul de sub zăpadă e jerpelit şi violet. Nuanţa distinctivă de violet o recunoaşte drept culoarea iubitei lui echipe de fotbal american.

Sören se întinde după cablul lampadarului, trăgându-l repede lângă el. Când pune mâinile pe baza

de marmură neagră a acestuia, Lisa strigă cât de tare poate:

— *Tom, păzea*!

Însă avertismentul ei vine prea târziu. Bucata grea de marmură îl izbeşte în tâmplă pe Tom, care e aruncat la podea de forţa loviturii. Tom se rostogoleşte pe o parte şi-şi duce o mână la cap, chiar deasupra urechii, unde l-a nimerit.

Sören se îndepărtează târâş de el şi se trage în capul oaselor, rezemându-şi spatele şi gâtul de canapea. Are obrajii roşii, buza spartă şi-i curge sânge din ambele nări. Însă ochii lui sunt la fel ca mai înainte, când practic a hipnotizat-o lângă piscină, strălucesc de ură şi hotărâre.

— Tot n-ai priceput, spune el.

Caută o cale de scăpare. Ninsoarea s-a înteţit acum. E întuneric beznă şi linişte.

— Chiar ai făcut-o latră de data asta! Doi oameni morţi, Lisa. Ai să-ţi petreci tot restul vieţii la nebuni. Crede-mă, o să am eu grijă!

Lisa se ridică în picioare, încercând să se bage între Sören şi uşa care dă spre exterior. Nici pomeneală să-l lase să scape, mai degrabă ar muri.

— Ce n-am priceput? întreabă ea.

— Omul care e realmente de vină pentru toate astea eşti tu, Lisa. Pentru absolut totul.

Lisa clipeşte ca să-şi alunge o lacrimă. Clatină din cap, înghite în sec. Nu-l poate lăsa s-o manipuleze iar.

Sören se ridică în picioare nesigur, face un pas înainte.

— Camilla era prietena ta. Ți-a cerut o favoare. Dacă n-ai fi fost atât de afurisit de egoistă, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea.

Cuvintele Camillei din timpul plimbării prin Djurgården i se derulează în minte, nu pentru prima oară şi nici pentru ultima.

— Camilla a încercat să se sinucidă, ştiai? Am reuşit s-o opresc chiar în ultima clipă.

— Dar ați găsit o mamă-surogat, zice Lisa. L-ați avut pe Marlon.

Sören râde, clătinând din cap.

— Crezi c-ai priceput tot, zice el, dar îmi dau seama uitându-mă la tine. Nu ştii nici jumătate.

Acum vine spre ea, cu lampadarul mare şi greu încă în mână.

— Unde-i Marlon?

Lisa se dă cu spatele, clătinând din cap.

— Mai întreb o singură dată.

Sören apucă lampa cu ambele mâini.

— E în interesul tău să-mi spui unde e, Lisa. Chiar acum.

— Dacă laşi chestia aia jos, spune dintr-odată Tom.

Se ridică şi vine spre ei, ținând încă mâna la tâmplă.

— Am să-ți zic eu unde e.

— Şi de unde ştii tu? întreabă Sören. Ai vorbit cu el?

— Nu, dar am sunat la Urgențe şi am întrebat când a luat-o salvarea pe Ebba. Când a intrat ea pe ringul de dans, era dezbrăcată şi nu mai respira. Îți aminteşti că ne-au spus asta, Lisa? M-am gândit că, dacă era dezbrăcată, probabil că fusese undeva într-un loc intim

cu prietenul ei. Iar dacă Marlon era aşa de îndrăgostit ea, n-ar fi fugit, nu? Iar dacă Ebba a luat fentanil, atunci aş paria că şi Marlon a luat, ceea ce înseamnă că n-ai timp de pierdut.

— Unde e? întreabă Sören.

— Mai întâi lasă lampadarul!

Sören dă drumul lămpii şi se întoarce către Tom, cu braţele larg desfăcute.

— Mai întâi, vreau să-i spui Lisei exact ce ai făcut, zice Tom.

Sören strânge din buze şi clatină din cap.

— Spune-mi unde e Marlon! Aşa cum ai zis, n-avem timp de pierdut!

— Explică-i Lisei ce nu ştie!

— Te previn, Tom. Ai cinci secunde.

— Lisa nu ştie unde e Marlon. Dacă mă loveşti cu aia, n-o să afli niciodată.

Nimic nu pare suficient să-l facă să-i spună. Pare pregătit să ducă adevărul şi întreaga lui familie în mormânt.

— Să iei legătura cu vreo femeie oarecare dintr-o ţară străină n-a fost niciodată o opţiune, nu, Sören? zice Tom. N-a fost suficient de bună pentru tine şi Camilla.

— *Tom, încetează*! strigă Lisa. *Spune-i unde-i Marlon*!

— Gândeşte-te, Lisa! Te-ai dus la un control de rutină. Nu era absolut nimic în neregulă cu tine. Sören ţi-a indus simptomele, după care a forţat o naştere înainte de termen, fiindcă seara aia era singura lui şansă.

— *Mi-ai indus simptomele*?!

Lisa îl pironeşte pe Sören cu privirea. Întâmplarea aceea a atârnat asupra ei atâta amar de ani, a revăzut-o în minte iar şi iar. Medicamentele pe care i le-a dat şi care i-au produs o asemenea oboseală că nu se putea da jos din pat. Doza intravenoasă nechibzuită de antihipertensive...

— *Ce tot spui acolo, Tom*? ţipă ea. *Cum adică şansa lui*?

— Ţi-a zis în seara asta. A pierdut în ziua aceea o femeie şi un copil, un băieţel. Mai ţii minte cum arăta băieţelul pe care ţi l-a arătat Sören, nu? Semnul din naştere de pe buză.

Biblioraftul din apartamentul lui Tom. Toate informaţiile pe care le-a strâns. Lisa ştie că Tom i-a cerut socoteală lui Sören la acea vreme. De restul trebuie să-şi fi dat seama în noaptea asta, după ce a plecat ea.

Scrâşneşte din dinţi şi clatină din cap, lăsându-şi lacrimile să-i şiroiască nestăvilite pe obraji.

— N-o spune!

— Băieţelul cu semn din naştere pe buză nu era fiul tău, Lisa, zice Tom, era copilul celeilalte femei.

Se duce la ea, o ia de mână. Lisa se uită la el, vede că o parte a capului îi e plină de sânge.

— Fiul tău n-a murit în seara aia.

— *Ce vrei să zici*?

— Că au fost atraşi unul de altul ca magneţii. Nu-i o coincidenţă – de fapt, e perfect firesc.

Gândurile ei revin la dormitorul Ebbei, biroul şi laptopul său. Site-ul deschis, captura de ecran. Profilurile lor care se potriveau perfect. Combinaţia de

semne zodiacale care i-ar putea face cea mai bună pereche din lume sau i-ar putea sparge într-o mie de bucăți.

Sören privește fix înainte, absent, inexpresiv, resemnat.

— Există multe studii despre asta, despre cum frații despărțiți la naștere se caută toată viața. Când Ebba și Marlon spun că sunt suflete pereche, nici nu-și dau seama câtă dreptate au.

Lisei i se umplu ochii de lacrimi. N-o să mai poată să stea în picioare multă vreme.

Se gândește la fotografia din tinerețe a tatălui ei, cum stătea în fața casei lor din Lyckeby cu bicicleta. Fotografia pe care o ținuse în mână Camilla, la care se uitase atâta timp. Și-o amintește spunând că Ebba și Marlon sunt meniți unul altuia.

Tom îi ia capul în palme, asigurându-se că privirea ei o întâlnește pe a lui.

— Sunt gemeni, Lisa, spune el. Marlon e fiul tău.

47.

Zona din jurul gării din Storängen e luminată de stâlpii de iluminat public și de o lună albă, strălucitoare, care a străpuns perdeaua de nori. Depozitul de cherestea e înconjurat de un gard înalt. O parte a clădirii e la doar vreo doi metri de șine. În mijlocul curții se află un rastel de artificii consumate complet. În jurul lui, pe jos, e plin de sticle goale, chiștoace de țigări și pahare de plastic. Ușa spre

clădirea principală e larg deschisă. Nu se văd alți oameni.

— Eşti sigur că aici a fost? întreabă Sören.

— Da, răspunde Tom. De aici a luat-o salvarea pe Ebba.

Pornesc după urmele din zăpadă spre gaura din gard pe care au folosit-o tinerii ca să intre şi să iasă. Străbat curtea în fugă, intră în clădirea principală şi studiază prăpădul sub forma altor sticle goale şi pahare de plastic aruncate. O încăpere mânjită de zăpadă topită, pietriş şi încă nişte gunoi lăsat de tineri în urma lor. O masă cu băuturi abandonată. Un soi de cabină de DJ improvizată. Lisa încearcă să-şi închipuie cum trebuie să fi arătat încăperea atunci când era plină de adolescenți care petreceau şi Ebba a venit împleticindu-se, dezbrăcată, cât pe ce să moară dintr-o supradoză de fentanil.

Simte că i se face rău iar. Vrea să se aşeze, să respire, să-şi lase stomacul să i se potolească. Însă nu se poate opri acum, nu poate să renunțe. Trebuie să înainteze. Trebuie să-l găsească pe Marlon şi de-ar fi ultimul lucru pe care-l face.

Tom arată spre o uşă care duce mai în interiorul clădirii.

— Haideți! Pe aici.

Lisa trece în fugă pe lângă ei, deschide uşa şi păşeşte într-un hol prăfuit. Se opreşte brusc la capătul unei scări care duce la o mansardă. Sören şi Tom o ajung din urmă. Îşi pune mâinile pe scară şi începe să urce.

Scara duce la un chepeng deschis şi la podul de deasupra. În timp ce urcă, Lisa se întreabă cum a reuşit Ebba să coboare în starea în care era. Dar nu se poate să fi venit din altă parte. Trebuie să fi fost aici, sus. Dar de ce coborâse la loc? E imposibil să fi fost conştientă.

Când ajunge sus, face un pas în camera din pod. Prin crăpăturile din pereți şi din tavan suflă vântul, dar înăuntru e cald, o căldură uscată, înăbuşitoare. O căldură care are propriul ei miros de stătut.

Mai în interior, ceva e iluminat de lumina lămpilor gării, care intră pieziş prin lucarnă. Arată ca un obiect de recuzită, un manechin, o marionetă de ceară, care zace nemişcată pe o saltea. Lumina îi dă o strălucire vânătă pielii palide. Manechinul e un tânăr dezbrăcat. Are partea inferioară a corpului contorsionată, ca într-un spasm. Buzele îi sunt violet. Gura şi gâtul acoperite cu vomă uscată.

Lisa țipă.

Tom o cuprinde cu brațele şi o ține bine.

Sören trece în fugă pe lângă ei, se aruncă lângă saltea. Îi pune lui Marlon un deget pe carotidă, se apleacă lângă fața lui ca să-i verifice respirația. Îl apucă de trunchi şi loveşte în piept. Îi vâră două degete în gură şi-i degajează căile aeriene înainte să înceapă manevrele de resuscitare.

Brațul lui Marlon cade pe saltea. Pe el e o brățară. Brățara Ebbei.

Vede acum confirmarea acelui lucru de neînchipuit, a tuturor lucrurilor care încep încet să capete sens. Aspectul şi postura lui.

Băiatul de pe saltea e fiul ei.

Sören se luptă să-l salveze, dar a ajuns prea târziu.

Se opreşte. Scoate un oftat adânc, care se transformă într-un răget. Partea superioară a trupului îi tremură. Îşi lasă faţa în palme, dă capul pe spate şi urlă la tavanul şi cerul de deasupra lui.

Lângă saltea, Lisa dă cu ochii de sprayul nazal.

Cine, în afară de ea însăşi, mai ştie toată povestea? Doi oameni. Toţi trei sunt acum aici, în acest pod.

Sören se întoarce şi se uită la ea, cu chipul ud de lacrimi. Are ochii goi. Fixează cu privirea sprayul nazal, părând să se gândească la acelaşi lucru ca Lisa.

Aceasta se apleacă şi ia sticluţa de pe podea.

Sören se ridică.

— Nu, Lisa! îi şopteşte Tom la ureche. Nu merită.

Sören se duce la fereastră şi o deschide larg. Aerul rece inundă mansarda. Bărbatul trage adânc aer în piept, ştergându-şi lacrimile de la ochi şi uitându-se la peronul de dedesubt.

Lângă fereastră se află un banc de lucru vechi. Câteva unelte vechi ruginite şi sticle de plastic sunt împrăştiate pe el. De perete e sprijinită o rangă. Când Sören întinde mâna după ea, Lisa realizează că el nu s-a dus acolo ca să aerisească. Mâna lui mare se întinde după rangă.

Tom o dă la o parte împingând-o cu umărul şi se repede la Sören. Chiar înainte ca acesta să apuce să se întoarcă, îl plachează cu toată puterea.

Sören e proiectat în sus şi ranga zăngăne pe podea. Ridică mâinile şi reuşeşte să se prindă de cadrul ferestrei tocmai la timp ca să nu cadă prin ea. Se

încordează şi dă cu amândouă picioarele o lovitură de catâr care-l trânteşte pe Tom. Acesta cade greoi, apucându-se de cap şi zvârcolindu-se de durere.

Lisa dă fuga şi ia ranga chiar înainte să apuce Sören să se întindă şi să-şi recapete echilibrul. O flutură deasupra capului, ţintind, şi o coboară cu toată puterea. Gheara se înfige în creştetul capului bărbatului, îngropându-se în os. Când îi dă drumul, ranga îi rămâne prinsă în cap.

Sören cade în genunchi şi se prăbuşeşte ca un copac retezat, cu faţa în jos. Lisa se aşază la picioarele lui Marlon şi le ia în mâini. Tremură şi se agaţă de picioarele reci. Se întinde după mâinile lui, atingându-le şi remarcând iar brăţara.

I l-au furat acum şaptesprezece ani. Aseară a fost câteva ore în casa ei. Atât a primit, mai puţin clipa lui cea de pe urmă.

Acum este iar pierdut. La fel ca data trecută, şi pentru totdeauna.

Tom spune ceva, încercând s-o facă să vorbească cu el. Ea însă e într-o bulă cu Marlon. Restul lumii, cu sunetele şi impresiile ei, tot ce s-a întâmplat în noaptea asta, dispare după un zid de netrecut.

El e băiatul pe care l-a purtat în pântec, pentru care a suferit, căruia i-a dus dorul. Tânjise să-l vadă stând în funduleţ pentru prima oară, făcând primii paşi, să-l audă plângând, strigându-i numele, să-l simtă lipindu-se de sânul ei.

Nu mai există nesiguranţă, nici îndoială, nici motiv de îngrijorare. Totul e clar, toate temerile s-au adeverit.

Dintr-odată, bula se sparge şi realitatea năvăleşte peste ea.

Afară, de cealaltă parte a barierelor, vine un tren. Primul din noul an. Podeaua începe să se zgâlţâie, iar ferestrele zdrăngăne când se apropie de gară.

Tom stă în curentul rece de lângă fereastră. Îl saltă pe pervaz pe Sören.

Ranga nu mai e înfiptă în craniul lui.

Apoi trupul lui Sören dispare în întuneric. O clipă mai târziu aud o bufnitură din spatele clădirii şi un ţignal de tren spulberă liniştea dimineţii de Anul Nou, urmat de scârţâitul frânelor pe şine care acoperă orice altceva.

48.

Lisa aleargă prin pădurea neagră pe cărarea care duce înspre întunericul tot mai adânc al Rezervaţiei Naturale Nacka, departe de străzile luminate din Storängen, departe de sunetele mute ale realităţii. În timp ce aleargă, se gândeşte la ce făcea Ebba când a intrat împleticindu-se pe ringul de dans, la motivul pentru care l-a părăsit pe Marlon.

Ebba îl iubea pe Marlon, încerca să aducă ajutoare, să-l salveze. Dragostea dintre ei era mai puternică decât otrava.

Când ajunge la podul pietonal de peste Lacul Järla, se opreşte. Inima îi bate cu zgomot în piept. Trebuie să-şi tragă răsuflarea. Cade în genunchi.

Printre ramurile de molid acoperite de zăpadă de cealaltă parte a lacului vede profilându-se clădirea

mare, de cărămidă. Toate luminile din apartamente sunt stinse, nu e nimeni treaz la ora asta imposibilă.

Aude paşi apropiindu-se în fugă, pe aceeaşi potecă, prinzând-o din urmă. Paşi grei, puternici. Cineva care e mult mai rapid decât ea.

Apucându-se de balustradă cu ambele mâini, se apleacă peste lac şi este întâmpinată de o reflecţie a ei care licăreşte şi se umflă în apa lui. Vomită, nu pare să fie în stare să tragă suficient aer în plămâni, înghite în sec şi aproape vomită din nou. Încearcă să se salte peste balustradă, dar braţele ei nu sunt suficient de puternice. Caută un sprijin ca să se urce şi scoate un ţipăt de frustrare când îi alunecă picioarele şi cade la loc.

— *Lisa*!

Tom vine în fugă pe pod şi o cuprinde de talie cu braţele, trăgând-o jos.

— Gândeşte-te la Ebba! zice el. Are nevoie de tine acum!

Mâinile lui sunt izbitor de albe. Miroase puternic a chimicale.

— Poliţia a ajuns la depozitul de cherestea. Trebuie să fi sunat cei din tren. De-abia am ieşit.

— Ce-o să ne facă? întreabă ea.

Glasul îi sună necunoscut, ca al unei străine, al cuiva care nu e ea, care n-a fost niciodată ea.

— Stai aici! zice Tom. Promite-mi că nu te mişti!

Coboară în fugă spre ţărm. Când ajunge la marginea apei, scoate din hanorac un obiect lung.

Metalul sclipeşte în lumina lunii. Lisa îşi aminteşte cum l-a simţit în mână, când era cu degetele strânse în

jurul tijei octogonale, cum liniştea depozitului de cherestea a fost întreruptă de zgomotul vântului când l-a repezit spre capul lui. Încheietura sucită zvâcneşte iar. Nu reuşeşte să înţeleagă de unde şi-a găsit forţa. Sar stropi când Tom aruncă ranga în lac. Aceasta se scufundă imediat în adâncul negru precum cerneala. Tom îşi bagă braţele în apă, clătindu-şi mâinile şi mânecile, după care le şterge de pantaloni înainte să scoată o sticluţă de dezinfectant de mâini şi să se dea din belşug cu el.

Ridică privirea şi o vede uitându-se fix la el, nemişcată, după care se întoarce în fugă pe pod şi îngenunchează lângă ea.

— Mai devreme sau mai târziu, poliţia o să vadă legătura dintre ce s-a întâmplat la depozitul de cherestea şi ce s-a întâmplat la tine acasă. O să le povestesc totul, în calitate de martor extern, în calitate de coleg, care n-a fost acolo azi-noapte, dar a luat legătura cu tine de câteva ori pe parcursul serii din cauza medicamentelor înlocuitoare.

„O să-ţi petreci tot restul vieţii la nebuni.” Vocea lui Sören. Privirea lui glacială şi goală.

Lisa închide ochii strâns, încearcă să-l alunge.

— L-am omorât, Tom, zice ea. I-am omorât pe Mikael şi pe Camilla.

— Dar nu asta o să le spui poliţiştilor, nu-i aşa, Lisa? Când o să discuţi cu ei, n-o să sufli nicio vorbă despre ceea ce ne-am dat noi seama în seara asta, despre naştere, despre fiul tău sau despre ce ţi-au făcut Sören şi Camilla, mă înţelegi?

O zgâlţâie.

— *E important, Lisa*! *Haide, zi că înțelegi ce-ți spun*!

Tom are răsuflarea neregulată, dar încearcă să se adune.

— Uite ce e, Lisa, continuă el, nu le putem da o cale de intrare.

— Nu pot să fac asta, Tom.

O zgâlțâie iar, cu atâta putere că ei i se mişcă toată partea superioară a corpului.

— *Trebuie să te gândeşti la Ebba*!

Lisa se uită la el, cu expresia lui gravă, ochii trişti. O parte a capului acoperită cu sânge uscat.

Imaginea lui se tulbură când ochii ei se umplu de lacrimi care se eliberează şi încep să-i curgă pe obraji. Încet şi fără tragere de inimă e adusă înapoi în prezent, la problema de acum. Realizează că nu s-a terminat încă şi îşi dă seama ce trebuie să facă şi de ce.

Chiar dacă Ebba scapă, ea nu e salvată. Dacă poliția miroase seria de evenimente care leagă spargerea de decese, toate secretele familiilor Kjellvander şi Isaksson vor fi dezvăluite. Cum o să trăiască Ebba cu asemenea adevăr?

Tom are dreptate, adevărul nu trebuie să iasă niciodată la iveală.

În ochii lui mai vede şi altceva. Răspunsul care i-a scăpat atâția ani la întrebarea de ce a ales el să fie singur.

Dintr-odată e atât de evident şi totuşi, în viața ei de minciuni, n-a reuşit să vadă lucrul ăsta. Aici, pe acest pod, în întuneric, în clipa cea mai plină de deznădejde pe care a trăit-o vreodată, există o luminiță, pe care o găseşte tocmai în ochii lui Tom.

49.

Nacka Strand, dimineața Anului Nou

În camera fără ferestre nu e oxigen. Lisa stă la o masă goală, jucându-se cu verigheta, concentrând-se pe respirație, concentrându-se să lase minutele să treacă.

Își atinge semnele de pe gât, cele făcute de bretelele și brațele puternice ale lui Sören. Poliția a întrebat-o de ele, i-a cerut să confirme afirmația lui Tom cum că sosise la țanc ca să o oprească să-și ia zilele.

Ce s-ar întâmpla dacă și-ar lăsa toate emoțiile să răbufnească? Nimeni n-ar crede că purtarea ei e exersată sau mâhnirea prefăcută. Înțelege ce s-a întâmplat. Ce i s-a furat și n-are să-i mai fie restituit niciodată.

A explicat la interogatoriu că fusese oarbă la abuzul de droguri din ce în ce mai grav al soțului ei, care avusese loc treptat, pe o perioadă lungă de timp. Că fusese vulnerabilă și co-dependentă, se lăsase înșelată de comportamentul lui conspirativ. Când o femeie începe să se mintă singură ca să-și protejeze familia și să supraviețuiască, îi e greu să se oprească.

Poliția a găsit medicamentele furate în baraca de pe Gränsvägen, împreună cu geanta de sală furată din mașina lor. Era logic ca Mikael să-i știe codul personal. Și, astfel, informațiile au fost verificate și ancheta spargerii de la Maria Regina închisă. Făptașul făcea parte din cercul de apropiați al Lisei, cineva cu acces ușor la tot ce-i trebuia ca să fure medicamentele.

Marlon murise de o supradoză. Adolescenții n-aveau cum să știe ce iau, dar greșeala lor fatală nu s-ar fi putut întâmpla niciodată dacă Mikael n-ar fi creat ocazia ascunzând medicamentele furate la ei acasă.

Despre Sören s-a presupus că-și luase zilele după ce fusese martor la moartea fiului său. Rămășițele lui erau împrăștiate pe șinele de tren. Poliției o să-i ia multă vreme să termine ancheta criminalistică.

Polițiștii puseseră multe întrebări la care Lisa nu putuse să răspundă. De ce fuseseră curățate cu înălbitor depozitul de cherestea și podul. De ce găsiseră urme de înălbitor până și pe trupul lui Marlon, pe mâinile și picioarele lui.

După cum nu putuse nici să le spună de ce săriseră Mikael și Camilla de pe terasă în piscina goală. Le zisese tuturor că piscina era goală și închisă peste iarnă. Poate că în beția lor crezuseră că era încă deschisă. Poate fuseseră drogați de nu mai știau de ei.

Urmase sfatul lui Tom. Nu spusese nimic despre copilul născut mort, care nu exista în nicio bază de date oficială, nimic despre un fiu care-i fusese furat ziua în amiaza mare. Lucrurile pe care Tom le adunase în biblioraftul lui și le păstrase atâția ani, care-l alungaseră la periferia vieții ei atâta vreme – el era pregătit să le sacrifice în totalitate. Nu pretinsese reabilitare, nici recunoaștere finală a faptului că avusese dreptate.

Fiindcă ceea ce avea ar fi fost considerat motiv suficient pentru ca Lisa să vrea să-i ucidă pe cei pe care-i ucisese.

Uşa sălii de interogatoriu se deschide şi intră Jakob, agentul de poliție, cu telefonul ei.

— Ai un apel de la ATI de la Södersjukhuset.

Lisa ia telefonul şi aşteaptă să iasă el din încăpere.

Aruncă o privire camerei din tavan, care-i urmăreşte mişcările ca un şarpe.

Dacă Ebba o să trăiască, şi ea o să reziste, e convinsă de asta. Însă dacă Ebba a murit sau s-a transformat într-o legumă, nu e sigură că o să rămână întreagă la minte.

Mâna care-i duce telefonul la ureche tremură. Îşi spune numele şi ascultă vocea de la celălalt capăt. Plânge necontrolat când Jessica Möller îi spune care e starea Ebbei.

După ce se termină apelul, Lisa se prăbuşeşte pe podea într-un colț. Scoate brățara care pe care a luat-o de pe încheietura lui Marlon. Atinge cele trei cifre.

În trup i se răspândeşte o căldură, un nou tip de lacrimi îi umplu ochii şi-i şiroiesc nereținute pe obraji.

Închide ochii şi şi-o închipuie pe Ebba dându-se jos din patul de spital, împingând la o parte hârtia pentru masa de consultații şi tuburile, revenind ca femeie adultă pe pajiştea înfloritã pe care o iubeşte, în cântecele şi râsetele absolvirii, îndreptându-se spre zile şi clipe mai bune, când ceea ce s-a întâmplat în podul depozitului de cherestea va fi rămas într-un final în urma ei, atât de departe că parcă nici nu s-ar fi întâmplat, parcă ar fi ținut de altă dimensiune, ca memoria cache a unui computer pe care trebuie să-l conecteze la internet ca să i-o recupereze.

O să trecem şi de asta.

Lisa sărută brățara.

Eşti iubită. Mai mult decât poți înțelege.

50.

Storängen, Nacka, noaptea de Revelion

E exact cum au plănuit.

Un cuibuşor de nebunii secret, departe de ochi iscoditori şi părinți curioşi, sub cerul senin al nopții, unde numai stelele le sunt martori.

— Şi ce anume aveai tu impresia c-o să facem aici? zice Ebba. Poate ți-ai închipuit c-o să fac aşa ceva?

Îşi scoate rochia, cu sânii spre el, şi se descheie la sutien. După ce şi-a dezgolit partea de sus a trupului, îşi pune mâinile pe sâni.

— E bine aşa?

Marlon dă din cap.

— Arată-mi!

El îşi lasă blugii să cadă pe podea.

Ebba îşi scoate ciorapii. Rămasă doar în chiloți, se apleacă şi ia ceea ce s-a dus să aducă din baraca din fundul grădinii.

Împinsese uşurel plăcile tavanului fals din biroul tatălui ei până când una dintre ele se desprinsese şi reuşise să o dea la o parte. Când băgase mâna înăuntru găsise ceva, ceva ce-i arată acum lui Marlon.

E o cutiuță mică şi albă. O deschide şi scoate ceva ce seamănă cu un spray nazal obişnuit, de genul celor pe care i le dă mama ei când are nasul înfundat. Numai că acesta e de un cu totul alt tip.

A auzit despre drogul ăsta. L-a pomenit mama ei. Însă a mai auzit despre el şi la ştiri, în filme şi în versurile cântecelor pe care le ascultă. Ştie cât e de puternic. Cel mai bun drog pe care-l vei lua vreodată. Relaxare totală.

— Eşti sigură? întreabă Marlon.

Ea îi susține privirea şi dă din cap. N-a fost în toată viața ei mai sigură de ceva.

— Dar ce e?

Face un pas către el şi gura îi e atât de aproape de a lui că-şi simt unul altuia răsuflarea.

— Vrei să te culci cu mine sau nu?

Scoate dopul transparent şi-şi bagă vârful în nară. Apasă o dată pe pompiță şi un puf uşor îi loveşte interiorul nasului.

Înghite. Pulsul şi ritmul cardiac îi încetinesc imediat. Bufnitul din ea se mai potoleşte. O cuprinde o senzație de căldură şi dizolvare, abia dacă atinge podeaua.

— Sfinte Sisoe! exclamă ea.

— Eşti bine?

— Da. E uimitor. Încă un pic!

Îşi bagă vârful în cealaltă nară şi mai pompează un puf. Stă cu capul pe spate cât inhalează. Sprayul e puternic. Lumea i se întunecă şi picioarele încep să-i tremure, însă doar pentru o clipă, după care totul e bine iar.

— Îmi trebuie şi mie, zice Marlon.

Îi întinde sticluța. Podeaua nu mai pare tare şi aspră sub picioarele ei. Simte o mişcare de tălăzuire în membre. Îşi scoate chiloții. Are vârfurile degetelor amorțite, de-abia dacă simte materialul.

Marlon ia sprayul şi se uită la ea cum stă complet dezbrăcată în faţa lui. Citeşte sticluţa, pare să şovăie.

Pentru o clipă, Ebba pare să fi adormit, dar tresare când vorbeşte el.

— Bănuiesc c-ar trebui să iau un pic mai mult decât tine?

Bagă vârful în nas şi pompează o dată. De două ori.

Ebba se întinde pe saltea, acum e în al nouălea cer. Marlon stă în picioare lângă ea. Pompează doze duble în fiecare nară.

— *Scoate-ţi hainele*! şopteşte ea.

Glasul îi vine de altundeva. E încă amorţită. Nu există pretenţii, nu există limite. Poate să facă orice, poate să facă totul. Plămânii ei nu mai au nevoie de oxigen. Nici măcar nu mai are nevoie să răsufle.

— *O simţi, Marlon*?

— Nu ştiu sigur, poate am nevoie de mai mult?

Mai pompează de două ori.

Brusc tresare, ca şi cum ar fi luat un pumn în burtă.

— Futu-i! zice el. Drăcia dracului!

Bâjbâie pe la pantaloni şi cămaşă. I se înmoaie genunchii de câteva ori şi e cât pe ce să cadă. Ebba îşi lasă pleoapele să se închidă şi-l aşteaptă.

Când se întinde el pe saltea, ea e deja în drum spre un vis. Marlon îşi lasă capul pe pieptul ei şi-i caută mâinile cu ale lui. Apoi i se rostogoleşte capul într-o parte. Stă întins pe spate lângă ea, cu braţele pe lângă el. Are spasme şi tuşeşte.

Ebba se chinuie să-şi ţină ochii deschişi când se întunecă totul.

— Marlon, vino la mine!

Epilog

Cimitirul din Nacka, 8 august, şapte luni mai târziu

E ultimul lucru pe care şi-l aminteşte. Trupul gol al lui Marlon atingându-l pe al ei pe saltea. Degetele ei strângându-se în jurul alor lui. Faptul că l-a auzit tuşind.

După care lumea s-a întunecat.

Mult mai încolo, la spital, i s-a povestit şi restul, cum a încercat să cheme ajutoare, chiar dacă nu mai respira.

Marlon nu-i aici.

E îngropat în alt cimitir. Cu părinții lui.

Mama ei i-a explicat ce s-a întâmplat după ce ea şi Marlon au plecat în seara aceea. Poliția a pus şi ea întrebări.

E normal ca tot ce s-a întâmplat în pod să i se deruleze iar şi iar în cap, zi şi noapte. N-ar trebui să se învinovățească, ar trebui să-şi facă timp şi loc pentru suferința ei, nu să i se împotrivească, nu s-o lase să se adune. De la o zi la alta. De la o oră la alta. De la un minut la altul. În cele din urmă, durerea şi regretul i se vor transforma în altceva.

Asta-i spun toți, dar ei nu pricep.

Îşi pune AirPods-urile în urechi, deschide aplicația de redare de muzică de pe telefon şi alege lista de piese făcută de ea împreună cu Marlon.

Îşi împreunează mâinile, închide ochii. Îşi închipuie că una din mâini e a lui Marlon, cea de care l-a strâns sub cerul senin al nopții pe care-l vedeau prin lucarnă, când artificiile explodau în ritm cu inimile lor, până când peste toate s-au aşternut liniştea şi nemişcarea.

Nu contează ce cred mama ei, oricine altcineva, sau întreaga lume. Va fi mereu cea mai frumoasă clipă a vieții ei.

Pietrişul îi scrâşneşte Lisei sub pantofi când merge pe cărarea atent greblată, trecând de biserică. Soarele după-amiezii arde fațada de cărămidă roşcată, iar într-unul dintre numeroşii copaci înalți cântă o pasăre.

Continuă până la marginea parcului memorial şi-şi lasă buchetul în zona desemnată, după care dă capul pe spate, simțind căldura astrului zilei pe ochelarii de soare. În sinea ei rosteşte cuvintele pe care le-a pregătit.

De la depărtare aude o voce care cântă un cântec cu versuri în engleză. E un cântec pe care l-a auzit deseori acasă prin uşa dormitorului Ebbei. Un cântec trist, dar alinător despre cum să dai cerul la o parte când se prăbuşeşte.

Ebba stă în picioare în dreptul pietrei de moară şi al pârâului ei care bolboroseşte, în mijlocul parcului memorial, cântând, ca un miraj în lumina soarelui. Are căştile fără fir în urechi şi mâinile împreunate în

dreptul taliei. E îmbrăcată complet în negru, cum obişnuieşte în ultima vreme.

Lisa nu vrea s-o deranjeze. Ebba are nevoie de clipa asta. La momentul potrivit, vor fi din nou împreună.

În schimb, intră în biserică şi merge pe covorul lung şi roşu de pe culoarul din mijloc, pe lângă băncile turcoaz, pe sub grinzile nefinisate, maro-închis, ale tavanului boltit, până ajunge la cartea care conține numele tuturor adormiților întru veşnicie din crângul memorial. Pe coperta întâi stă scris:

Tu mă înconjori pe dinapoi şi pe dinainte şi-ți pui mâna peste mine.[11]

Dă pagina care marchează ziua din iarna trecută în care personalul a îngropat anonim cenuşa lui Mikael, chiar lângă locul unde fusese îngropată cea a unui băieţel necunoscut cu optsprezece ani în urmă.

Citeşte numele, care a fost consemnat conform dorinţelor ei. Care îi reprezintă pe cei doi oameni care au părăsit-o şi care ar fi fost înmormântați împreună în acelaşi pământ, dacă lucrurile ar fi stat altfel.

M. Kjellvander.

Aprinde două lumânări subțiri şi le pune pe suport, după care se întoarce şi porneşte înapoi.

La ieşire dă cu ochii de cineva cunoscut lângă parcul memorial.

Tom se lasă pe vine ca să pună florile în vaza liberă din spatele şirului de felinare aprinse. Clopoței de Texas

---

[11] Psalmul 139:5. (*n. trad.)*

violeți, culeşi dintr-o pajişte sălbatică de vară. Apoi se îndreaptă de spate şi-i întâlneşte privirea.

— A trebuit să plec o vreme, zice el. M-am gândit că s-ar putea să dau de tine astăzi aici.

— Ştii că sunt mereu aici în ziua asta, răspunde ea.

— Ziua de naştere a Ebbei şi a fratelui ei.

Lisa dă din cap.

— Când te-ai întors?

— Azi-dimineață. Mă aştepta o scrisoare când am ajuns acasă. Corespondență oficială.

Se deschide la sacou, scoate un plic din buzunarul de la piept şi i-l întinde Lisei, care remarcă faptul că e de la Autoritatea Suedeză de Urmărire Penală, îl deschide şi începe să citească, dar ochii nu-i trec dincolo de rândul care arată subiectul.

Notificare de decizie. Cazul e închis.

Se opreşte din citit şi-i întinde înapoi scrisoarea. Deja ştie ce zice restul acesteia.

— M-am gândit că o să vrei să ştii, spune Tom.

— Bun, şi ce se întâmplă acum? întreabă Lisa.

— Când te întorci?

Ea îi aruncă o privire piezişă, încercând să-şi dea seama dacă se referă la serviciu sau la altceva.

— Cred c-o să mai treacă o vreme.

El îi pune cu blândețe mâna pe braț şi îi urmăreşte privirea până la piatra de moară.

— Cea de acolo e Ebba?

— Da, zice Lisa. Face optsprezece ani azi.

Ebba se uită la ei şi lasă capul pe o parte, îşi scoate căştile şi se îndreaptă de spate.

— Vrei s-o saluți?

Lisa îşi mută cu blândeţe braţul, astfel că mâna îi ajunge într-a lui Tom.

— Ne duceam să mâncăm ceva în Sickla, după care poate să vedem un film, continuă ea. Eşti binevenit să ni te alături, dacă nu cumva ai ceva mai important de făcut.

El zâmbeşte, în cele din urmă, din nou.

— Nu există nimic mai important.

MARTIN ÖSTERDAHL
sfârşitul Anului Nou

Un dineu cu final dezastruos. Un trecut păstrat secret.

Ebba şi Marlon, doi adolescenţi, sunt îndrăgostiţi nebuneşte unul de celălalt şi organizează un plan în care să îşi întâlnească reciproc părinţii. Când toţi cei şase se strâng sub acelaşi acoperiş la un dineu de Anul Nou, nerăbdarea plină de emoţii se transformă rapid în groază. Se pare că adulţii au un trecut comun, iar atmosfera se împovărează de o tensiune apăsătoare.

Ce s-a întâmplat, de fapt, în viaţa lor din trecut?

O dramă claustrantă în care tensiunea creşte de la o pagină la alta şi care explorează întunericul ascuns dedesubtul relaţiilor interpersonale de zi cu zi.

„Österdahl este un scriitor talentat care ne oferă încă o realizare literară care merită nota cea mai mare."

Randaberg 24

„Martin Österdahl a scris un thriller combinat cu dramă psihologică, extrem de tensionat, cu o

remarcabilă răsturnare de situație – ca o piesă modernă de teatru cameral pe care nu o veți uita.”

BTJ

MARTIN ÖSTERDAHL
sfârşitul Anului Nou

Un dineu cu final dezastruos. Un trecut păstrat secret.

Ebba și Marlon, doi adolescenți, sunt îndrăgostiți nebunește unul de celălalt și organizează un plan în care să își întâlnească reciproc părinții. Când toți cei șase se strâng sub același acoperiș la un dineu de Anul Nou, nerăbdarea plină de emoții se transformă rapid în groază. Se pare că adulții au un trecut comun, iar atmosfera se împovărează de o tensiune apăsătoare.

Ce s-a întâmplat, de fapt, în viața lor din trecut?

O dramă claustrantă în care tensiunea crește de la o pagină la alta și care explorează întunericul ascuns dedesubtul relațiilor interpersonale de zi cu zi.

„Österdahl este un scriitor talentat care ne oferă încă o realizare literară care merită nota cea mai mare."

Randaberg 24

„Martin Österdahl a scris un thriller combinat cu dramă psihologică, extrem de tensionat, cu o remarcabilă răsturnare de situație – ca o piesă modernă de teatru cameral pe care nu o veți uita."

BTJ

ISBN 978-630-654-[illegible]-1
9 786306 542291

virtual project

CRIME SCENE PRESS